

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Schnitzler, Arthur.; Autoriseret Oversættelse
ved Viggo Petersen.

Titel | Title:

Af Livets Komedie : Udvalgte Noveller og
Enaktere

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1902

Fysiske størrelse | Physical extent:

266 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

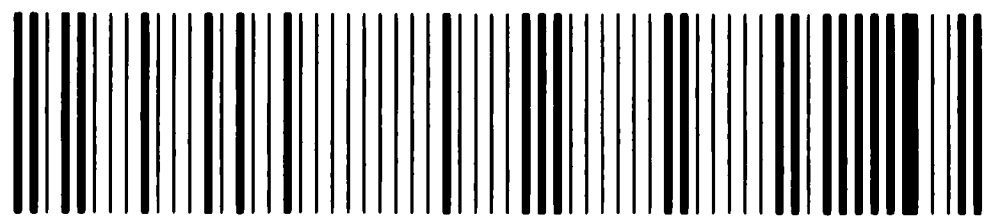
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

52, -/52-

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 07060 6

+Rex

ARTHUR SCHNITZLER

AF LIVETS KOMEDIE

UDVALGTE NOVELLER OG ENAKTERE

1903. Nr. 113.

GYLDENDALSKE
BOGHANDEL

AF LIVETS KOMEDIE

ARTHUR SCHNITZLER

AF LIVETS KOMEDIE

UDVALGTE NOVELLER OG ENAKTERE

AUTORISERET OVERSÆTTELSE

VED

VIGGO PETERSEN

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1902

Wir spielen immer; wer es weiss, ist klug.

A. Schnitzler, *Paracelsus*.

Arthur Schnitzler

Arthur Schnitzler er født den 15. Maj 1862 i Wien og har aldrig for længere Tid ad Gangen forladt sin Fødeby. Søn af en anset Læge, studerede han selv Medicin, tog Doktorgraden 1885 og blev ligesom sin Fader Specialist i Halssygdomme, skønt Beskæftigelsen med Nerve- og Sindssygdomme egentlig laa hans Interesse nærmere. Sine psykiatriske Studier har han da ogsaa stadig fortsat, selv efter at han nu i de senere Aar næsten ganske har opgivet den praktiske Lægevirksomhed.

Som Forfatter debuterede han i Begyndelsen af Halvfemserne med de dramatiske Scener »Anatol«, efter hvilke er fulgt dels en Række større Skuespil: »Das Märchen« (1895), »Liebeleil«

(1896; hidtil hans bekendteste og med størst Bifald opførte Stykke), »Freiwild« (1898), »Das Vermächtnis« (s. A.) og »Der Schleier der Beatrice« (1900), dels to Samlinger af Smaastykker: »Der grüne Kakadu, drei Einakter« (1899) og »Lebendige Stunden, vier Einakter« (1902); — medens Rækken af hans fortællende Skrifter aabnedes af Novellen »Sterben« (1896) og hidtil er fortsat med Novellettesamlingen »Die Frau des Weisen« (1898), Romanen »Frau Bertha Garlan« (1901) og Novellen »Lieutenant Gustl« (s. A.). — Næsten alle de nævnte Bøger er udkommet i flere Oplag.

Sept. 1902.

V. P.

INDHOLD

	Side
AT DØ, Novelle	1
To Novelletter:	
BLOMSTERNE	107
DE DØDE TIER	119
Af »Anatol«:	
NAAR MAN ADSPØRGER SKÆBNEN	143
JULEINDKØB	160
EPISODE	174
AFSKEDSSOUPÉ	193
DEN GRØNNE KAKADUE, grotesk Drama i een Akt.....	213

RETTELSE

S. 56, L. 6 f. o.: sagde Felix, læs: sagde Adolf.

AT DØ

NOVELLE

Det begyndte allerede saa smaat at mørkne, og Marie rejste sig fra Bænken, hvor hun havde siddet den sidste halve Time, i Begyndelsen læsende i sin Bog, men dernæst med Øjnene rettede mod Indgangen til den Allé, ad hvilken Felix sædvanlig kom. Han plejede ikke at lade saa længe vente paa sig. Det var blevet noget køligere, men Luften havde dog endnu al den svindende Majdags Mildhed.

Der var nu ikke mange Folk i Augarten mere, og de fleste af de Spadserende bevægede sig i Retning af Porten, der snart skulde lukkes. Marie var allerede nær ved Udgangen, da hun fik Øje paa Felix. Skønt han kom for sent, gik han ganske langsomt; og først da hans Øjne mødte hendes, skyndte han sig lidt mere. Hun blev staaende og ventede paa ham, og idet han smilende trykkede hendes Haand, som hun langsomt havde strakt ud imod ham, spurgte hun ham med en blid Bebrejdelse i Tonen: »Var det da nødvendigt, du skulde arbejde saa længe?« Han gav hende Armen og svarede intet. »Var det?« gentog hun. »Ja, min Pige,« sagde han saa, »og jeg glemte rent at se paa Uret.« Hun betragtede ham fra Siden. Han forekom hende blegere end ellers. »Tror du ikke,« spurgte hun kærligt, »at det var bedre, du ofrede dig en Smule mer for din Marie? Lad dog dine Arbejder

hvile en Tid lang! Vi vil nu spadsere noget mere. Ikke sandt? Du skal herefter stadig ud med mig.«

»Saa?« . . .

»Jo, Felix. Jeg lader dig overhovedet ikke være alene mere.« Han saa hurtigt, ligesom forskrækket, paa hende. »Hvad er der i Vejen?« spurgte hun.

»Ingenting!«

De var naaede til Udgangen, og Aftenens Gadeliv svirrede muntert om dem. Der syntes at ligge over Byen noget af den ubevidste almindelige Lykke, som Vaaren plejer at brede over den.

»Ved du, hvad vi kunde?« sagde han. »Naa?« »Gaa i Prateren.«

»Aa nej, der var saa koldt dernede forleden.«

»Men se, det er jo næsten lummert her paa Gaden. Vi kan jo gaa hjem igen straks. Lad os bare gaa!« Han talte stødvis, adspredt.

»Nej, men hvordan er det, du taler, Felix?«

»Hvad behager?« . . .

»Hvad er det, du tænker paa? . . . Du er jo hos mig, hos din egen Pige!«

»Han saa paa hende med et stift, aandsfraværende Blik.

»Du!« udbrød hun angst og trykkede hans Arm fastere.

»Jo, jo,« sagde han og tog sig sammen, »det er virkelig lummert. Jeg er slet ikke adspredt! Og om saa var, saa maa du ikke tage mig det ilde op.«

De lagde Vejen gennem Gaderne ned mod Prateren. Felix var endnu tavsere end ellers. Lygterne var allerede tændte nu.

»Var du saa hos Alfred idag?« spurgte hun pludselig.

»Hvorfor?«

»Naa, du tænkte jo paa det.«

»Saa . . .?«

»Du følte dig jo saa mat igaar Aftes.«

»Ganske vist.«

»Og du har ikke været hos Alfred?«

»Nej.«

»Men ser du, endnu igaar var du syg, og iaften vil du ned i den fugtige Prater. Det er virkelig uforsigtigt.«

»Aa, det er jo lige meget.«

»Snak dog ikke saadan! Du ødelægger dig tilsidst i Bund og Grund.«

»Jeg be'r dig,« sagde han med næsten grædefærdig Stemme, »lad os gaa derned, lad os dog bare gaa! Jeg længes efter Prateren. Vi gaar derhen, hvor der var saa rart forleden Dag. Du husker nok, ind i Havesalonen; der er der jo heller ikke koldt.«

»Ja vel, ja.«

»Nej, det er virkelig sandt! Og iaften er det jo i det hele taget varmt. Hjem kan vi jo ikke gaa. Det er for tidligt. Og jeg vil heller ikke spise inde i Byen; for jeg har ingen Lyst til iaften at sætte mig ind i en kvalm Restauration; og saa har jeg ogsaa Skade af Tobaksrøgen; — og jeg vil heller ikke se mange Mennesker omkring mig, — den Støj smerter mig!«

Til en Begyndelse havde han talt hurtigt, og højere end ellers; men de sidste Ord døde næsten hen. Marie hang sig fastere ved hans Arm. Hun var bange til Mode og talte ikke mere, fordi hun følte Taarer i sin Røst. Hans Længsel efter den stille Beværtning i Prateren, efter Foraarsaftenen i det Grønne og Stille havde meddelt sig til hende. Efter at de begge havde tiet en Stund, opdagede hun et langsomt og mat Smil paa hans Læber; og idet han nu vendte sig om imod hende, prøvede han at lægge et Udtryk af Lykke i sit Smil. Men hun, der kendte ham saa godt, følte let det tvungne deri. —

Nu var de i Prateren. Den første Allé der, som drejede af fra Hovedvejen og næsten ganske tabte sig i Mørket, førte til deres Maal. Der laa den tarvelige Beværtning. Den store Have var næppe oplyst, Bordene

stod uden Dug paa, Stolene lænede op til dem. I Kuplerne paa de tynde, grønne Stolper flakkede røde Flammer med et mat Skær. Der sad et Par Gæster, og sammen med dem Værten selv. Marie og Felix gik forbi dem, Værten rejste sig og lettede paa Huen. De aabnede Døren til Havesalonen, i hvilken et Par nedskruede Gasblus spruttede og kogte. En Piccolo havde siddet og sovet i en Krog. Nu rejste han sig i en Fart, skyndte sig at skrue Gassen op og hjalp Gæsterne af med Overtøjet. De satte sig hen i en Krog, hvor der var hyggelig halvmørkt, og rykkede deres Stole ganske nær sammen. De bestilte, uden at vrage længe, noget Mad og nogen Vin, og var nu ene. Udenfor blinkede kun fjernt de matte Lygteflammer. Selv Salens Hjørner tabte sig i Halvmørke.

De tav endnu stadig begge, indtil endelig Marie begyndte forpint, med skælvende Stemme: »Men sig mig, Felix, hvad er der dog i Vejen? Jeg be'r dig, sig mig det dog!«

Atter kom dette Smil om hans Læber. »Intet, min Pige,« sagde han; »spørg mig ikke. Du kender jo mine Luner — eller kender du dem maaske ikke endnu?«

»Jo vel, dine Luner — ja — men du er ikke i daarligt Lune, du er forstemt, det ser jeg jo godt; det maa have en Grund. Jeg be'r dig, Felix, hvad er der dog i Vejen? Sig mig det, hører du!«

Han satte et utaalmodigt Ansigt op, for den lille Opvarter kom just i det samme ind med det Bestilte. Og da hun endnu en Gang gentog: »Sig mig det, sig mig det,« pegede han med Øjnene paa Drengen og gjorde en fortrydelig Bevægelse. Drengen gik. »Nu er vi alene,« sagde Marie. Hun flyttede endnu nærmere og tog begge hans Hænder i sine. »Hvad er der i Vejen med dig, hvad er der? Jeg maa vide det. Holder du da ikke af mig mere?« Han tav. Hun kyssede hans Haand; han trak den langsomt til sig. »Naa — altsaa?« Han saa sig om, ligesom han søgte Hjælp. »Jeg be'r dig, lad mig i Fred! Spørg

ikke, plag mig ikke!« Hun slap hans Haand og saa ham lige ind i Ansigtet. »Jeg *vil* vide det.« Han stod op og trak Vejret dybt. Saa tog han sig med begge Hænder til Hovedet og sagde: »Du gør mig tilsidst vanvittig. Spørg mig ikke!« En god Stund blev han staaende saaledes, med stive Øjne, og hun fulgte ængstelig hans Blik, der var rettet ud i det tomme Rum. Saa satte han sig ned og aandede roligere, medens en træt Mildhed bredte sig over hans Træk. Efter endnu et Par Sekunders Forløb syntes al Rædsel at have forladt ham, og han sagde til Marie, sagte, elskværdigt: »Drik dog, spis dog!«

Hun tog lydig Kniv og Gaffel og spurgte ængsteligt: »Og du da?« »Ja, ja,« svarede han, men blev siddende ubevægelig og rørte intet. »Saa kan jeg heller ikke,« sagde hun. Saa begyndte han da at spise og drikke. Men snart lagde han stille Kniv og Gaffel fra sig, støttede Hovedet i Haanden og saa ikke paa Marie. Hun betragtede ham en lille Stund med sammenpressede Læber, saa drog hun hans Arm bort, som skjulte hans Ansigt for hende. Og nu saa hun, hvor det tindrede i hans Øjne, og i samme Øjeblik, som hun skreg: »Felix, Felix!« begyndte han at græde, en indestængt, hulkende Graad. Hun tog hans Hoved ind til sit Bryst, strøg ham over Haaret, kyssede hans Pande, vilde kysse hans Taarer bort. »Felix, Felix!« Og han græd sagtere og sagtere. »Hvad *er* der i Vejen, min Skat, min tilbedte, min eneste Skat? sig mig det dog!« Da kom det tungt og dumpt op til hende — for hans Hoved laa endnu stadig presset ind mod hendes Bryst —: »Marie, Marie, jeg vilde ikke sige dig det. Et Aar endnu, og saa er det forbi.« Og nu græd han hæftigt og højt. Men hun sad der med opspilede Øjne, dødbleg, og forstod det ikke, vilde intet forstaa. Noget Koldt og Forfærdeligt snørede hendes Strube sammen, til hun pludselig skreg: »Felix, Felix!« styrtede ned foran ham og saa' op i hans forgrædte, forstyrrede Ansigt, der nu var sunket ned paa Brystet. Han saa hende knæle for sig og hviskede: »Staa

op, staa op!« Mekanisk lydende hans Ord stod hun op og satte sig lige overfor ham. Hun kunde ikke tale, hun kunde ikke spørge. Men han, atter efter et Par Sekunders dyb Tavshed, udbrod pludselig højt klagende, med Blikket rettet opad, som tyngede noget Ubegribeligt paa ham: »Forfærdeligt, forfærdeligt!«

Hun fik sin Stemmes Brug igen. »Kom, kom!« — men mere kunde hun ikke faa frem. »Ja, lad os gaa,« sagde han med en Bevægelse, som om han vilde ryste noget af sig. Han kaldte paa Opvarteren, betalte, og de forlod hurtigt Salen.

Udenfor favnedes de af den tavse Foraarsnat. I den mørke Allé standsede Marie og greb sin Kærestes Haand. »Forklar mig nu endelig . . .«

Han var bleven fuldkommen rolig, og, hvad han nu sagde hende, lød jævnt og simpelt, som om det egentlig ikke var noget videre. Han gjorde først sin Haand fri og klappede hendes Kinder. Saa mørkt var det, at de knap kunde se hinanden. »Du maa ikke blive forskrækket, lille Mis; et Aar er jo langt, aa, saa langt! Men jeg *har* kun et Aar tilbage at leve i.« Hun gav et Skrig fra sig: »Men du er jo forrykt, du er forrykt!«

»Det er ynkeligt af mig, at jeg i det hele taget siger dig det, og dumt oven i Købet. Men, ved du, at gaa ganske ene om med den Viden, evig og altid med denne Tanke — jeg havde jo dog sandsynligvis ikke holdt det ud længe. Maaske er det endogsaa godt, at du vænner dig til den. Men kom nu, — hvorfor staar vi egentlig her? Jeg selv er jo allerede fortrolig med Tanken, Marie. Alfred har jeg længe ikke troet mere.«

»Du var altsaa ikke hos Alfred? Men de andre forstaar jo ingenting.«

„Ser du, min Pige, jeg har i de sidste Uger lidt saa frygteligt under Uvisheden. Nu er det bedre. Nu ved jeg det i det mindste. Jeg var oppe hos Professor Bernard; han har i alt Fald sagt mig Sandheden.«

»Vist ikke, nej, han har ikke sagt dig Sandheden. Han har sikkert kun villet gøre dig bange, for at du skal blive forsigtigere.«

»Kære Du, jeg har talt meget alvorligt med Manden. Jeg *maatte* have Klarhed. Ogsaa for din Skyld, forstaar du.«

»Felix, Felix,« skreg hun og slog begge Arme om ham. »Hvad er det, du siger? Uden dig lever jeg ikke en Dag, ikke en Time.«

»Kom!« sagde han stille. »Vær rolig.« De var naaede til Praterens Udgang. Større Liv var der kommet omkring dem, Lys og Larm, Vognrummel paa Gaderne, Sporvognes Fløjten og Ringen, et Jernbanetogs tunge Rullen paa Broen over deres Hoveder. Marie for sammen. Alt dette Liv fik med eet noget Haanende og Fjendtligt ved sig og voldte hende Smerte. Hun drog ham med sig, saa de ikke kom ud paa Hovedgaden, men lagde Vejen hjemad gennem de stille Sidegader.

Et Øjeblik for den Tanke hende gennem Hovedet, at han burde tage en Vogn; men hun trykkede sig ved at sige det til ham; man kunde jo gaa langsomt.

»Du dør ikke, nej, nej,« sagde hun halvhøjt og trykkede sit Hoved fast ind mod hans Skulder. »Men uden dig vil jeg heller ikke leve mer.«

»Kære Barn, du kommer nok paa andre Tanker. Jeg har overvejet alting vel. Jo, det gør du sikkert. Ved du hvad, da Grænsen saaledes paa een Gang var trukken, saa' jeg saa skarpt og klart.«

»Der er ingen Grænse.«

»Du har Ret, min Skat, — man kan ikke tro det. Jeg tror det jo ikke selv i dette Øjeblik. Det er noget saa ufatteligt, ikke sandt? Tænk en Gang: jeg, som gaar her ved din Side og udtaler Ord, ganske højt, saa du hører dem, jeg skal om et Aar ligge der i Jorden, kold, maaske allerede henraadnet.«

»Hør dog op, hør dog op!«

»Og du, du vil se ud ligesom nu. Aldeles som nu, maaske endnu en Smule bleg af Graad; men saa kommer der igen en Aften, mange Aftener, og Sommeren og Efteraaret og Vinteren og igen et Foraar, — og saa har jeg allerede et helt Aar været kold og død. Ja! — — Hvad er der dog?»

Hun græd bitterligt. Taarerne strømmede hende ned over Kinder og Hals.

Da gled et fortvivlet Smil over hans Træk, og han hviskede frem mellem Tænderne, hæst, bittert: »Undskyld!»

Hun blev ved at hulke, medens de gik, og han tav. Deres Vej førte dem langs Stadtpark, gennem mørke og stille, brede Gader, over hvilke en svag, sørgmodig Syrenduft fra Parkens Buske bares hen. Langsomt gik de videre. Paa den anden Side høje Huse, monotont graa og gule. Karlskirks mægtige Kuppel, knejsende op mod den blaa Nathimmel, kom nærmere. De drejede ind i en Sidegade og havde snart naaet det Hus, hvor de boede. Langsomt steg de op ad de svagt oplyste Trapper og hørte indenfor Døre og Gangvinduer Tjenestepigernes Pludren og Latter. Efter et Par Minutters Forløb stod de i deres Dagligstue og havde lukket Døren efter sig. Vinduet var aabent, et Par mørke Roser, der stod i en simpel Vase paa Toiletbordet, duftede gennem Stuen. Op fra Gaden lød en sagte Summen. De gik begge til Vinduet. I Genbohuset var alt stille og mørkt. Saa satte han sig i Sofaen. Hun lukkede Skodderne og rullede ned, tændte saa Lys og satte Stagen hen paa Bordet. Han havde ikke set noget af alt dette, men sad der, hensunken i sig selv. Hun kom hen til ham. »Felix!» udbød hun. Han saa op og smilede. »Og saa, du Lille?» spurgte han. Og som han sagde disse Ord med sagte, blød Stemme, grebes hun af en uendelig Angst. Nej, hun vilde ikke miste ham. Aldrig, aldrig! aldrig i Livet! Det var heller ikke sandt. Det var slet ikke muligt. Hun prøvede paa at tale, vilde sige ham alt dette. Hun kastede sig ned for ham og

mægtede ikke at faa et Ord frem. Saa lagde hun Hovedet i hans Skød og græd. Hans Hænder hvilede paa hendes Haar. »Ikke græde,« hviskede han ømt, »ikke græde mere, lille Mis!« Hun løftede sit Hoved; der kom et vidunderligt Haab over hende. »Det er ikke sandt, vel? Er det vel?« Han kyssede hende paa Munden, et langt, brændende Kys. Saa sagde han næsten haardt: »Det *er* sandt« og rejste sig. Han gik hen til Vinduet og stod der helt i Skygge. Kun til hans Fødder naaede Lysskæret. Efter en Stunds Forløb begyndte han at tale. »Du maa vænne dig til Tanken. Tænk simpelthen, at det nu er *saadan*, vi skilles. Du behøver jo slet ikke at vide, at jeg ikke mere er til.«

Hun lod ikke til at høre ham. Sit Ansigt havde hun gemt i Sofaens Puder. Han fortsatte: »Naar man tænker filosofisk over Sagen, saa er det ikke saa frygteligt. Vi har jo endnu Tid nok til at være lykkelige i; ikke, Mis?«

Hun saa pludselig op med store, taareløse Øjne. Saa løb hun hen, klamrede sig til ham og holdt ham med begge Arme knuget ind til sit Bryst. Hun hviskede: »Jeg vil dø med dig.« Han smilede. »Det er Barnagtighed. Jeg er ikke saa smaalig, som du tror. Jeg har heller slet ikke Ret til at trække dig med mig.«

»Jeg kan ikke være til uden dig.«

»Hvor længe *har* du ikke været til uden mig? Og jeg var jo allerede fortabt, da jeg for et Aar siden lærte dig at kende. Jeg vidste det ikke, men jeg anede det allerede dengang.«

»Du ved det heller ikke idag.«

»Jo, jeg ved det, og derfor giver jeg dig allerede idag fri.«

Hun klyngede sig fastere til ham. »Tag imod mit Tilbud, tag imod det,« sagde han. Hun svarede ikke, men saa op paa ham, som kunde hun ikke forstaa det.

»Du er saa smuk og saa rask! Hvilken herlig Ret har du ikke til at leve! Lad mig fare.«

Hun gav et Skrig. »Jeg har levet med dig, jeg dør med dig!«

Han kyssede hende paa Panden. »Du gør det ikke, jeg forbyder dig det. Du maa slaa dig de Tanker af Hovedet.«

»Jeg sværger dig til . . .«

»Sværg ikke; du vilde en skønne Dag bede mig om at løse dig fra din Ed.«

»Det er altsaa din Tro paa mig!«

»Oh, du elsker mig, jeg ved det. Du forlader mig ikke før . . .«

»Aldrig, aldrig forlader jeg dig.« Han rystede paa Hovedet. Hun trykkede sig ind til ham, tog begge hans Hænder og kyssede dem.

»Du er saa god,« sagde han; »det gør mig saa bedrøvet.«

»Vær ikke bedrøvet. Hvad der saa end kommer, vi to har samme Skæbne.«

»Nej,« sagde han alvorligt og bestemt, »lad det fare. Jeg er ikke som de andre, vil ikke være det. Jeg forstaar saa godt det altsammen. Ynkeligt var det af mig, om jeg vilde høre længere paa dig, om jeg lod mig beruse af disse Ord, som det første Øjeblikks Smerte indgiver dig. Jeg maa gaa bort, og du maa blive tilbage.«

Hun havde atter begyndt at græde. Han klappede og kyssede hende for at berolige hende, og de blev staaende ved Vinduet og talte ikke mere. Minutterne gik, Lyset brændte ned.

Da der var gaaet en Stund saaledes, gik Felix hen og satte sig i Sofaen. En stor Træthed var falden paa ham. Marie kom og satte sig ved hans Side. Varsomt tog hun hans Hoved og lagde det op til sin Skulder. Han saa kærligt paa hende og lukkede Øjnene. I denne Stilling sov han ind. —

Morgenens kom listende, bleg og kølig. Felix var vaagnet. Endnu laa hans Hoved ved hendes Bryst. Men

hun sov dybt og fast. Han rejste sig sagte fra hende og gik hen til Vinduet og saa' ned paa Gaden, som laa der mennesketom i Morgendæmringen. Der gik en Kuldegysning gennem ham. Lidt efter havde han strakt sig paa klædt paa Sengen og stirrede op i Loftet. —

Det var høj lys Dag, da han vaagnede. Marie sad paa Sengekanten og havde kysset ham vaagen. De smilede begge. Havde det ikke været en ond Drøm altsammen? Han syntes selv nu, at han var saa rask, saa frisk. Og udenfor lo Solen. Op fra Gaden lød Larm og Raab. Alting var lutter Liv. I Genbohuset havde de allerede aabnet mange Vinduer. Og der paa Bordet stod Frokosten parat som hver Morgen. Saa lyst der var i Værelset! I hver Krog trængte Dagen ind. Solstøvet flimrede, og overalt, overalt Haab, Haab, Haab!

Doktoren røg endnu sin Eftermiddagscigar, da man meldte ham en Dame. Det var før hans Konsultationstid, og Alfred blev i Grunden ærgerlig. »Marie!« udbrød han forbavset, da hun traadte ind.

»De maa ikke være vred, at jeg forstyrrer Dem saa tidlig . . . Oh, bliv blot ved at ryge.«

»Hvis De tillader. — Men hvad er der dog paa Færde?«

Hun stod foran ham med den ene Haand støttet paa Skrivebordet og holdende sin Parasol i den anden. »Er det sandt, at Felix er saa syg?« Hun stødte Ordene hastigt frem. »Aa, De bliver bleg! Hvorfor har De ikke sagt mig det, hvorfor ikke?«

»Men hvad falder Dem dog ind?« Han gik op og ned i Værelset. »De er jo rent gal. Sæt Dem nu ned.«

»Svar mig!«

»Ja, vist er han svag. Det er jo ikke noget Nyt for Dem.«

»Han er fortabt!« brød hun ud i et Skrig.

»Naa, naa . . . men dog!«

»Jeg ved det; han selv ogsaa. Igaar var han hos Professor Bernard, han har sagt ham det.«

»Man har ogsaa set en Professor tage fejl.«

»De har jo undersøgt ham tit; sig mig Sandheden.«

»I slige Sager gives der ingen absolut Sandhed.«

»Nej, fordi han er Deres Ven. De *vil* naturligvis ikke sige det, vel? Men jeg kan se det paa Dem. Det er altsaa sandt, det er sandt! O Gud! O Gud!«

»Kære Barn, berolige Dem dog!«

Hun saa hurtigt op paa ham. »Er det sandt?«

»Naa ja, han er syg, det ved De jo.«

»Ah — —«

»Men hvorfor har man sagt ham det? Og saa . . .«

»Nu, altsaa? — Men jeg be'r Dem, giv mig intet Haab, hvis der intet er.«

»Man kan aldrig med Sikkerhed forudse det. Det kan vare længe saadan.«

»Jeg ved det jo, et Aar.«

Alfred bed Læberne sammen. »Vil De sige mig, hvorfor har han egentlig været hos en anden Læge?«

»Nu, ganske simpelt, fordi han vidste, at De aldrig vil sige ham Sandheden.«

»Det er for dumt!« for Doktoren op. »Det er for dumt! Jeg begriber ikke saadan noget! Som om det var saa paatrængende nødvendigt at gøre et Menneske . . .«

I dette Øjeblik gik Døren op, og Felix traadte ind.

»Jeg tænkte det,« sagde han, da han fik Øje paa Marie.

»Du gør mig nogen rare Dumheder,« udbrød Doktoren, »virkelig nogen rare Dumheder!«

»Lad Fraserne fare, min kære Alfred,« svarede Felix.

»Jeg takker dig hjerteligt for din gode Villie; du har handlet som en Ven, du har opført dig brillant.«

Marie faldt ind: »Han siger, at Professoren vist . . .«

»Aa, ti stille!« afbrød Felix hende. »Saa længe det gik an, kunde I have Lov at holde mig i Illusionen. Fra nu af vilde det være en flov Komædie.«

»Du er et Barn,« sagde Alfred. »Der gaar mange Mennesker omkring her i Wien, som man har dødsdømt for tyve Aar siden og mere.«

»Men de fleste af dem er dog allerede begravne.«

Alfred gik op og ned ad Gulvet. »Først og fremmest, — der har intet forandret sig fra igaar til idag. Du er nu herefter mere forsigtig, det er det hele; du lyder mig bedre end hidtil, det er det gode ved Sagen. Det er ikke mere end otte Dage siden, at her var en halvtredsindstyveaarig Herre hos mig og . . .«

»Ja, den kan jeg,« afbrød Felix ham. »Om den her halvtredsindstyveaarige Herre, der har været opgiven, da han var tyve, og nu ser frisk og blomstrende ud og har otte sunde og raske Børn.«

»Saadanne Tilfælde forekommer, det er der slet ingen Tvivl om,« indvendte Alfred.

»Ved du hvad,« svarede Felix, »jeg hører ikke til den Slags Mennesker, med hvem der sker Undere.«

»Undere?« udbrød Alfred, »det er lutter naturlige Ting.«

»Men se dog blot paa ham!« sagde Marie. »Jeg finder, han ser bedre ud nu end i Vinter.«

»Han maa skam bare skaane sig,« mente Alfred og standsede foran sin Ven. »Nu rejser I ud i Bjergene, og dèr dovnes der, — ordentligt.«

»Naar skal vi rejse?« spurgte Marie ivrig.

»Aa, det er jo dog Vrøvl altsammen,« sagde Felix.

»Og til Efteraaret tager I til Syden.«

»Og næste Foraar?« spurgte Felix ironisk.

»Er du forhaabentlig rask,« udbrød Marie.

»Ja, rask,« sagde Felix og lo, »rask! — I ethvert Fald ikke syg mere.«

»Det er jo det, jeg altid siger,« udbrød Doktoren, »disse store Klinikere er, alle som een, ikke Psykologer.«

»Fordi de ikke indser, at vi ikke kan taale at vide Sandheden,« indvendte Felix.

»Der gives slet ingen Sandheder, siger jeg dig. Manden har tænkt sig, at han maatte gøre dig Helvede hedt, for at du ikke skal være letsindig. Det har saadan omtrent været hans Tankegang. Hvis du, til Trods for hans Forudsigelse, kommer dig, er det jo ingenlunde nogen Blamage for ham. Han har jo blot varskoet dig.«

»Lad os holde op med den barnagtige Snakkerads,« faldt Felix ind. »Jeg har talt meget alvorligt med Manden, jeg har forstaaet at gøre ham klart, at jeg maa have Vished. Familieforhold! Det imponerer dem jo altid. Og jeg maa oprigtigt tilstaa, Uvisheden var allerede bleven mig en altfor stor Elendighed.«

»Som om du nu havde Vished!« for Alfred op.

»Ja, nu har jeg Vished. Den Ulejlighed, du gør dig nu, er ganske spildt. Det drejer sig nu kun om at tilbringe det sidste Aar saa viseligt som muligt. Du skal faa at se, min kære Alfred, at jeg er Mand for at forlade denne Verden med et Smil. — Naa, græd ikke, Mis; du aner slet ikke, hvor skøn du engang vil finde denne Verden uden mig. Hvad, Alfred, tror du ikke?«

»Aa, ti stille! Du piner jo Pigebarnet ganske overflødigt.«

»Det er sandt, — det var fornuftigere at gøre Ende paa det i en Fart. Forlad mig, Mis, gaa din Vej, lad mig dø alene!«

»Giv mig Gift, Doktor!« skreg Marie pludselig.

»I er jo forrykte begge to,« udbrød Alfred.

»Jo, Gift! Jeg vil ikke leve et Sekund længere end han, og han skal faa Troen i Hænde. Han vil ikke tro mig. Hvorfor dog ikke? Hvorfor ikke?«

»Du, Mis, nu vil jeg sige dig noget. Hvis du kommer med det Vaas en Gang endnu, blot een Gang endnu, saa forsvinder jeg sporløst fra din Nærhed. Saa ser du mig overhovedet ikke mere. Jeg har ikke Ret til at lænke din Skæbne til min; jeg vil slet ikke heller have det Ansvar.«

»Hør, min kære Felix,« begyndte Doktoren, »du er saa god at rejse hellere idag end imorgen. Saadan kan det ikke blive ved. Jeg skal følge eder paa Banen iaften, og den kraftige Luft og Hvilen, haaber jeg, vil gøre eder begge fornuftige igen.«

»Ganske som du vil,« sagde Felix; »mig er det saare ligegyldigt, hvor . . .«

»Ja, det er godt,« afbrød Alfred ham. »Der er foreløbig ikke den mindste Grund til at fortvivle, og du kan egentlig ganske udelade de sørgelige Bibemærkninger.«

Marie tørrede sine Taarer og saa' taknemmelig paa Doktoren.

»Stor Psykolog,« sagde Felix smilende. »Naar en Læge er grov imod en, synes man straks, man er saa rask.«

»Jeg er fremfor alt din Ven. Du husker altsaa . . .«

»Rejse — imorgen — til Bjergene!«

»Ja, men det skal være Alvor.«

»Naa, jeg takker dig i alt Fald saa mange Gange,« sagde Felix, idet han rakte sin Ven Haanden. »Og lad os nu gaa. Der er allerede en, der rømmer sig derude. Kom, Mis!« —

»Jeg takker Dem, Hr. Doktor,« sagde Marie, da hun bød Farvel.

»Her er jo ikke noget at takke for. Vær bare fornuftig og pas paa ham. Altsaa — paa Gensyn!« —

Paa Trappen udbrød Felix pludselig: »Rart Menneske, den Doktor, hvad?«

»O ja!«

»Og ung og rask og har maaske endnu fyrretyve Aar for sig — eller hundrede.«

De stod paa Gaden. Rundt om dem lutter Mennesker, der gik og snakkede og lo og levede og ikke tænkte paa Døden.

De flyttede ind i et lille Hus tæt ved Søen. Det laa afsides fra selve Landsbyen som en af de sidste isolerede Udløbere af Husrækken, der strakte sig langs Vandet. Og bag Huset hævede Engene sig bakkeformet, længere oppe laa Agre i Blomst. Langt bagude, kun sjælden synlig, fjerne Bjerges udviskede Linie. Og naar de fra deres Lejlighed traadte ud paa Verandaen, der paa fire brune, fugtige Pæle bares oppe over det klare Vanddyb, saa laa overfor dem paa den anden Bred den lange Kæde af haarde Fjelde, over hvis Højder den tavse Himmels kolde Glans hvilede.

I de første Dage af deres Ophold her var en vidunderlig Fred kommen over dem, som de selv knap kunde fatte. Det var, som havde den almindelige Skæbne kun paa deres vante Opholdssted haft Magt over dem; her under de nye Forhold gjaldt intet af det mere, som var blevet dem beskikket i en anden Verden. Ej heller havde de, siden de gjorde hinandens Bekendtskab, nogensinde fundet en saa vederkvægende Ensomhed. Det kunde undertiden hænde, at de saa paa hinanden, som om der havde været en lille Historie mellem dem, en Trætte eller en Misforstaaelse, som der dog ikke maatte snakkes om mere.. Felix følte sig disse smukke Sommerdage saa vel, at han ikke længe efter Ankomsten igen vilde tage fat paa Arbejdet. Men Marie tillod det ikke. »Helt rask er du endnu ikke,« sagde hun smilende. Og paa det lille Bord, hvor Felix havde opstablet sine Bøger og Papirer, dansede Solstraalerne, ind gennem Vinduet kom fra Søen en blød,

indsmigrende Luft, der ikke kendte noget til alle denne Verdens Ulykker.

En Aften roede, som sædvanlig, en gammel Bonde dem ud paa Søen. De havde en god, bred Baad med en polstret Tofte i, paa hvilken Marie plejede at tage Plads, medens Felix lagde sig ved hendes Fødder, indsvøbt i en varm, graa Plæd, der saaledes paa een Gang gjorde Tjeneste som Underlag og som Dække. Hovedet hvilede ved hendes Knæ. Over den vidtstrakte, rolige Vandflade hvilede en let Taage, og det saa ud, som om Dæmringen steg langsomt op af Søen for lidt efter lidt at brede sig hen mod Bredderne. Felix vovede sig iaften til at ryge en Cigar og laa der og saa frem for sig, ud over Bølgerne, hen mod Klipperne, om hvis runde Toppe der svømmede en mat Solglans.

»Sig mig, Mis,« begyndte han, »tør du se op i Vejret?«

»Hvorhen?«

Han pegede med Fingeren mod Himlen. »Der lige op, i det Mørkeblaa. Jeg kan nemlig ikke. Det er mig uhyggeligt.«

Hun saa i Vejret og lod sit Blik nogle Sekunder dvæle deroppe. »Mig gør det snarere godt,« sagde hun.

»Saa? Naar Himlen er saa klar som iaften, kan jeg nu slet ikke taale det. Dette Fjerne, dette uhyggelige Fjerne! Naar der staar Skyer deroppe, er det mig ikke saa ubehageligt; Skyerne hører dog endnu til os, — der ser jeg ind i noget Beslægtet.«

»Imorgen faar vi nok Regn,« faldt Bonden ind; »Bjergene er altfor nær iaften.« Og han hvilede paa Aarerne, saa at Baaden gled ganske lydløst og stadig langsommere hen over Bølgerne.

Felix rømmede sig. »Underligt nok — jeg kan ikke taale Cigaren rigtig endnu.«

»Saa kast den dog!«

Felix drejede den brændende Cigar et Par Gange frem og tilbage mellem Fingrene, saa kastede han den ud

i Vandet; og uden at vende sig om mod Marie sagde han: »Altsaa helt rask er jeg dog endnu ikke?«

»Aah, du!« svarede hun afværgende, idet hun strøg sagte hen over hans Haar.

»Hvad skal vi dog tage os for, naar det bliver Regnvejrr?« spurgte Felix. »Saa kommer du dog til at lade mig arbejde.«

»Nej, det faar du ikke Lov til.«

Hun bøjede sig ned til ham og saa ham ind i Øjnene. Hans Kinder var hende saa paafaldende røde. »Dine slemme Tanker skal jeg sagtens kunne fordrive! — Men skal vi nu ikke ro hjem? Det bliver køligt.«

»Køligt? Jeg har det ikke køligt.«

»Naa ja, du med din tykke Plæd.«

»Oh, jeg Egoist!« udbrød han. »Jeg tænkte slet ikke paa din Sommerkjole.« Han vendte sig til Bonden. »Hjemad!« — Efter et Par Hundrede Aaretag var de komne nær til deres Hus. Da bemærkede Marie, at Felix holdt sit venstre Haandlede omsluttet med den højre Haand. »Hvad er der i Vejen?«

»Mis, jeg er virkelig ikke helt rask endnu.«

»Aa Snak!«

»Jeg har Feber, har jeg. Hm — det er ogsaa for galt!«

»Du tager sikkert fejl,« sagde Marie ængsteligt; »jeg vil straks hente Doktoren.« »Ja, naturligvis, det manglede bare!« —

De havde lagt til og steg i Land. I Stuerne var der næsten mørkt; men Dagvarmen var endnu derinde. Medens Marie lavede til Aftensbordet, sad Felix roligt i sin Lænestol.

»Du,« sagde han ganske pludselig, »de første otte Dage er gaaede.«

Hun kom fra Bordet, hvor hun havde sat Kuverterne frem, rask hen til ham og omfavnede ham med begge Arme. »Hvad er der nu igen i Vejen?«

Han gjorde sig fri. »Lad være!« Han stod op og

satte sig ved Bordet. Hun fulgte efter. Han trommede med Fingrene omkring paa Dugen. »Saa værgeløs jeg er, synes jeg! Pludselig overfalder det en.«

»Men Felix, Felix!« Hun rykkede sin Stol nær hen til hans.

Han saa sig om i Værelset med store Øjne. Saa rystede han ærgerlig paa Hovedet, som om der var et eller andet, han ikke kunde fatte, og stødte atter frem mellem Tænderne: »Værgeløs! Værgeløs! Ikke *noget* Menneske kan hjælpe mig. Tingen er i sig selv jo ikke saa skrækkelig, — men at man er saa værgeløs!«

»Felix, jeg be'r dig, du hidser dig op. Det er sikkert ingenting. Vil du, at jeg skal gaa efter Lægen, — blot til din Beroligelse?«

»Jeg be'r dig, ti dog stille med det! Undskyld, at jeg allerede igen underholder dig om min Sygdom.«

»Men, kære . . .«

»Det skal ikke ske oftere. Tag dog og skænk for mig! . . . Jo, jo, skænk op! . . . Tak! — Naa, saa sig dog noget.«

»Ja, hvad skal jeg sige?«

»Hvad som helst. Læs noget for mig, hvis der ikke falder dig noget ind . . . Ah, pardon, *efter* Bordet, naturligvis. Spis blot! Jeg spiser ogsaa.« Og han tog for sig. »Jeg har endogsaa faaet Appetit; det smager mig ganske godt.«

»Naa, der kan du se,« sagde Marie med et tvungent Smil.

Og de spiste og drak, begge to.

De næste Dage bragte en mild og varm Regn. Da sad de snart i Stuen, snart ude paa deres Veranda, til

Aftenen faldt paa. De læste begge eller saa ud ad Vinduet, eller han saa paa hende, naar hun beskæftigede sig med et Sytøj. Undertiden spillede de Kort; ogsaa Skakspillets Begyndelsesgrunde lærte han hende. Andre Gange igen lagde han sig paa Sofaen; hun sad hos ham og læste for ham. Det var stille Dage og Aftener, og Felix følte sig i Grunden ganske vel. Det glædede ham, at det daarligere Vejr ikke gjorde ham noget. Feberen kom da heller ikke igen.

En Eftermiddag, da Himlen lod til at ville klare op for første Gang efter den lange Regn, sad de igen paa Verandaen, og Felix sagde pludselig, uden Tilknytning til nogen forudgaaende Samtale: »Der gaar egentlig lutter Dødsdømte om her paa Jorden.«

Marie saa op fra sit Sytøj.

»Naa ja,« vedblev han, »forestil dig for Eksempel, at en siger til dig: Højtærede Frøken, De dør den 1. Maj 1970. Saa tilbringer du hele Resten af dit Liv i en navnløs Angest for den 1. Maj 1970, skønt du vist nu ikke for Alvor tror, at du bliver hundrede Aar gammel.«

Hun svarede intet.

Med Blikket ud over Søen, paa hvilken det just begyndte at glitre af Solstraalerne, der brød igennem, fortsatte han: »Andre igen gaar idag stolte og raske omkring, og et eller andet idiotisk Tilfælde river dem bort om et Par Uger. De tænker slet ikke paa at skulle dø, vel?«

»Hør,« sagde Marie, »lad dog de dumme Tanker fare. Du maa dog nu selv være klar over, at du kommer dig igen.«

Han smilede.

»Nu ja, netop du hører til dem, der kommer sig.«

Han slog en høj Latter op. »Du mener altsaa virkelig, lille Du, at Skæbnen har faaet mig paa Limpinden? Du tror, jeg lader mig narre af dette tilsyneladende Velbefindende, hvormed Naturen nu lyksaliggør mig? — Jeg ved nu bare tilfældigvis, hvordan jeg er faren; og Tanken

om den nære Død gør mig, som andre store Mænd, til Filosof.«

»Nu skal du holde op! Hører du!«

»Oh, min Frøken, jeg skal dø, og De skal ikke engang have den Smule Ubehagelighed at høre mig tale om det?«

Hun kastede Sytøjet fra sig og gik hen til ham. »Jeg føler jo, at jeg skal beholde dig,« sagde hun i den ærlige Overbevisnings Tone. »Du kan jo selv slet ikke bedømme, hvor godt du kommer dig. Du skal nu blot ikke tænke paa det mere, saa er enhver slem Skygge borte af vort Liv.«

Han betragtede hende længe. »Du synes virkelig absolut ikke at kunne begribe det. Man maa gøre dig det ret iøjnefaldende. Se engang her!« Han tog en Avis i Haanden. »Hvad staar dèr?«

»Den 12. Juni 1890.«

»Ja, 1890. Og tænk dig nu, at der i Stedet for det Nul dèr staar et Ettal. Da er det hele forbi allerede for længe siden. Ja, forstaar du det nu?«

Hun tog ham Avisen ud af Haanden og kastede den ærgerlig paa Gulvet.

»Den kan ikke gøre for det,« sagde han roligt. Og pludselig, idet han rejste sig livligt og syntes med en rask Beslutning at vise alle disse Tanker langt bort fra sig, udbrød han: »Se engang, hvor smukt! Hvor Solen ligger over Vandet — og dèr« — han bøjede sig ud paa Siden af Verandaen og saa' hen til den modsatte Side, hvor det flade Land laa — »hvor Markerne bølger! Jeg kunde lide at komme lidt derud.«

»Er det mon ikke for fugtigt?«

»Kom! Jeg maa ud i det Fri.«

Hun vovede ikke rigtig at sige ham imod. De tog deres Hatte og Overtøj paa og slog ind paa den Vej, der førte til Markerne. Himlen var bleven næsten fuldstændig klar. Hen over den fjerne Bjergrække gled hvide Taager

i mangfoldig skiftende Formationer. Det var, som om Engenes Grønne svandt i det Gyldenhvide, der syntes at lukke for Egnen. Snart havde Vejen ført dem midt ind mellem Kornet, og der maatte de gaa den ene bag den anden, medens Straaene raslede under Trykket af deres Klæder. Saa drejede de til Siden ind i en ikke synderlig tæt Løvskov, i hvilken der var vel vedligeholdte Stier og med korte Mellemrum Bænke til at hvile sig paa. Her gik de Arm i Arm.

»Er der ikke smukt her?« udbrød Felix. »Og denne Duft!«

»Tror du ikke, at nu efter Regnen . . .« indvendte Marie uden dog at fuldende Sætningen.

Han gjorde et utaalmodigt Kast med Hovedet. »Tal ikke om det! Hvad har det i Grunden at sige? Det er ubehageligt altid at blive mindet derom.«

Alt mens de nu gik videre, lysnede det mer og mer i Skoven. Gennem Løvværket skimtedes Søen. Knap hundrede Skridt havde de endnu til den. En temmelig smal Odde, paa hvilken Skoven afsluttedes med et Par tynde Buske, ragede ud i Vandet. Her stod nogle Fyrretræsbænke med Borde foran, og yderst ude løb et Rækværk langs Vandet. En svag Aftenbrise havde rejst sig og drev Bølgerne ind mod Land. Og nu strøg Vinden videre, ind i Krattet, hen over Træerne, saa at det begyndte at dryppe igen fra de fugtige Blade. Over Vandet laa den vigende Dags trætte Skær.

»Jeg har aldrig anet, hvor skønt alt dette er,« sagde Felix.

»Ja, det er dejligt!«

»Aah, du ved jo ikke noget derom,« udbrød Felix. »Du *kan* ikke vide det, du skal jo ikke tage Afsked med det.« Og han gik langsomt et Par Skridt frem og støttede sig med begge Arme paa det spinkle Rækværk, hvis tynde Støtter omskulpedes af Vandet. Han saa længe ud over den skinnende Flade. Saa vendte han sig om. Marie

stod bag ham; hendes Øjne havde en sørgmodig Glans af tilbageholdte Taarer.

»Ser du,« sagde Felix i en spøgende Tone, »alt dette efterlader jeg dig . . . Jo, jo, for det tilhører mig. Det er Hemmeligheden ved Livsfølelsen, som jeg nu er kommen efter, at man har saadan en mægtig Fornemmelse af endeløst Eje. Jeg kunde gøre og lade med alle disse Ting, hvad jeg vilde. Paa det nøgne Fjeld derovre kunde jeg lade Blomster spire frem, og de hvide Skyer kunde jeg forjage fra Himlen. Jeg gør det ikke, for netop som det er altsammen, er det skønt. Min kære Pige, først naar du er bleven ene, vil du forstaa mig. Ja, du vil ganske bestemt have Følelsen af, at alt dette er gaaet over i din Besiddelse.«

Han tog hende ved Haanden og drog hende hen ved sin Side. Saa strakte han sin anden Arm ud, ligesom for at vise hende alle Herlighederne. »Alt dette, alt dette,« sagde han. Da hun stadig tav og stadig havde disse store, taareløse Øjne, brød han brat af og sagde: »Men nu skal vi hjem!«

Det begyndte at blive mørkt, og de valgte Vejen langs Søen, ad hvilken de snart naaede deres Bolig. »Det var en rar Spadseretur,« mente Felix.

Hun nikkede tavs.

»Den vil vi tage os oftere, Mis.«

»Ja,« sagde hun.

»Og,« tilføjede han — og hans Stemme fik en Klang af foragtelig Medlidenhed — »jeg skal nok lade være at pine dig.«

En af de næste Eftermiddage besluttede han at tage fat paa sine Arbejder igen. Idet han for første Gang skulde til at lade Blyantet glide hen over Papiret, saa han

med en vis lumsk Nysgerrighed til Marie, om hun vel vilde afholde ham derfra. Men hun sagde intet. Snart kastede han Blyant og Papir til Side igen og tog en ligegyldig Bog i Haanden for at læse i den. Det adspredte ham bedre. Endnu var han ikke i Stand til at arbejde. Han maatte først have tilkæmpet sig den fuldstændige Foragt for Livet, inden han, roligt imødeseende den stumme Evighed, som en Vismand kunde optegne sin sidste Villie. Thi det var det, han vilde. Ikke en sidste Villie af den Slags, som almindelige Mennesker nedskriver, og som altid røber den hemmelige Angst for Døden. Ej heller skulde dette Dokument handle om Ting, som man kan se og gribe, og som dog, naar alt kom til alt, engang maatte gaa til Grunde efter ham: *hans* sidste Villie skulde være et Digt, en stille, smilende Afsked med en Verden, som han havde overvundet. Til Marie sagde han intet om denne Idé. Hun vilde ikke have forstaaet ham. Han forekom sig selv saa forskellig fra hende. Med en vis Stolthed sad han lige overfor hende de lange Eftermiddage, naar hun, som det ikke sjælden hændte, var slumret ind over sin Bog, og det lokkede Haar var gledet hende ned over Panden. Hans Selvfølelse voksede, naar han saa, hvor meget han kunde fortie for hende. Saa ensom blev han derved, saa stor!

Og den omtalte Eftermiddag, da hendes Øjne just igen var faldne til, listede han sig sagte fra hende. Han spadserede ud i Skoven. Den hede Sommereftermiddags Stilhed omgav ham overalt. Og nu var det ham klart: idag kunde det ske. Han trak Vejret dybt, han følte sig saa let, saa fri. Videre gik han under Træernes tætte Skygge. Det dæmpede Dagslys gled velgørende hen over ham. Han følte alt som en Lykke, Skyggen, Roen, den bløde Luft. Han nød det. Der laa ingen Smerte i, at han skulde miste al denne Livets Ømhed. »Miste, miste,« sagde han halvhøjt hen for sig. Han tog et dybt Drag af den milde Luft, og da den nu strømmede saa kostelig og

saa let ind i hans Bryst, da kunde han med eet ikke fatte, at han i det hele taget skulde være syg. Men han *var* jo syg, han var jo fortabt . . . Pludselig skød det op i ham som en indre Aabenbaring: han troede ikke paa det! Det var Sagen, og derfor følte han sig saa vel og saa fri, og derfor syntes han idag, at den rette Time var kommen. Det var ikke Glæden ved Livet, han havde overvundet, det var blot Angsten for Døden, der havde forladt ham, fordi han ikke mere troede paa Døden. Han vidste nu, at han hørte til dem, som kommer sig igen. Det var ham, som vaagnede i en hemmelig Krog af hans Sjæl noget Indslumret atter til Live. Han følte Trang til at aabne Øjnene videre, at gaa med længere Skridt, at aande i dybere Drag. Dagen blev klarere, Livet mere levende. Det var altsaa *det*, det var *det*!? Og hvorfor, hvorfor skulde han paa een Gang blive saa beruset af Haab igen? Aa, Haab! Det var mere end det, — det var Vished. Og endnu imorges havde det pint ham, havde det snøret hans Strube sammen, og nu, nu var han rask, han *var* rask. Han raabte det højt ud: »Rask!« — Og han stod ved Udgangen af Skoven. Foran ham laa Søen, mørkeblaa og glat. Han satte sig ned paa en Bænk, og der sad han i inderligt Velbehag, med Øjnene rettede paa Vandet. Han tænkte over, hvor besynderligt dette var: Helbredelsens Fryd havde foregøglet ham denne Glæde ved en stolt Afsked.

En svag Støj bag ved ham. Han fik næppe Tid til at vende sig om. Det var Marie. Hendes Øjne blinkede, hendes Kinder blussede.

»Hvad er der i Vejen?«

»Hvorfor er du dog her ude? Hvorfor er du løbet fra mig? Jeg blev saa forskrækket.«

»Aa Snak,« sagde han og trak hende ned hos sig. Han smilede til hende og kyssede hende. Hun havde saa fyldige, varme Læber. »Kom,« sagde han saa med sagte Røst og fik hende op paa sit Skød. Hun trykkede sig

tæt op til ham og lagde Armene om hans Hals. Og hun var saa smuk! Fra hendes blonde Haar steg en hed Duft, og han betoges af en uendelig Æmhed for dette smidige, duftende Væsen ved hans Bryst. Med Taarer i Øjnene greb han efter hendes Hænder for at kysse dem. Hvor han dog elskede hende!

Fra Søen kom en svag, hvislende Lyd. De saa begge op, rejste sig og gik Arm i Arm nærmere hen til Bredden. Dampskibet var at se i det Fjerne. De lod det komme netop nær nok til, at de endnu kunde skælne Omridsene af Folkene paa Dækket, før de vendte sig om og spadserede hjem gennem Skoven. De gik Arm i Arm, langsomt, stundom smilende til hinanden. De fandt gamle Ord igen, Ordene fra de første Eiskovsdage. Tvivlende Kærligheds søde Spørgsmaal udveksledes dem imellem og smigrende Beroligelses inderlige Ord. De var muntre og tilfredse, de var Børn igen, Lykken var kommen til Huse hos dem.

En trykkende, glødende Sommer havde holdt sit Indtog, med brændende hede Dage, med lune, lystne Nætter. Hver Dag var som den forrige, hver Nat kun den forløbne om igen; Tiden stod stille. Og de var alene. Kun om hinanden bekymrede de sig; Skoven, Søen, det lille Hus, — det var deres Verden. De svøbtes i en vellystig Hygge, hvori de glemte at tænke. Glade, sorgløse Nætter, trætte, kærlighedsfulde Dage fløj hen over dem.

Det var i en af disse Nætter, at Lyset endnu brændte sent og Marie, som havde ligget med aabne Øjne, rejste sig over Ende i Sengen. Hun betragtede sin Kærestes Ansigt, hvorover en dyb Søvn's Ro var udbredt. Hun lyttede til hans Aandedræt. Nu var det jo saa godt som sikkert: hver Time bragte ham Helbredelsen nærmere.

Opfyldt af en usigelig Inderlighed bøjede hun sig tæt ned over ham i Ønsket om at føle hans Aande paa sin Kind. Oh, hvor det dog var dejligt at leve! Og *hendes* hele Liv var ham, kun ham. Aah, nu havde hun ham igen, — hun havde ham igen, — og for bestandig havde hun ham igen!

Et Aandedrag af den Sovende, der lød anderledes end de forrige, skræmmede hende op. Det var en sagte, trang Stønnen. Om hans Læber, der havde aabnet sig en Smule, var der kommet et lidende Træk, og forskrækket saa hun, at der stod Sveddraaber paa hans Pande. Hovedet havde han drejet lidt til Siden. Men saa lukkede hans Læber sig igen. Ansigtets fredelige Udtryk vendte tilbage, og efter et Par Øjeblikkes Forløb blev ogsaa Aandedrættet paa ny regelmæssigt, næsten lydløst. Men Marie følte sig pludselig greben af en Angst, der ikke lod hende Rømere. Helst havde hun vækket ham, puttet sig hos ham, følt, at han var varm, at han levede, at han endnu var til. Hun betoges af en sælsom Skyldbevidsthed, og som en Formastelse forekom hende pludselig den frejdige Tro paa hans Redning. Og nu vilde hun saa faa sig selv til at tro, at det jo dog ikke havde været nogen fast Overbevisning, nej, blot et svagt, taknemmeligt Haab, for hvilket hun dog ikke turde straffes saa haardt. Hun lovede sig selv, at hun ikke mere skulde være saa tankeløst lykkelig. Paa een Gang var hele denne jublende Beruselsestid bleven hende en brødefuld Letsindighedstid, for hvilken de maatte bøde. Men det kunde vel endnu gøres godt igen. Vist kunde det det! Og dernæst, — hvad der maaske ellers var en Brøde, var det ikke noget andet hos dem? . . . Kærlighed, der maaske kunde gøre Vidundere? Og var det ikke muligvis netop disse sidste, dejlige Nætter, der vilde gengive ham Sundheden? . . .

En frygtelig Stønnen lød fra Felix' Læber. Han havde i Halvsøvne rejst sig op i Sengen med store, angstfulde Øjne og sad og stirrede ud i det tomme Rum, saa at

Marie maatte skrike højt. Derved vaagnede han helt. »Hvad er der, hvad er der?« stødte han frem. Marie kunde intet svare. »Har du skreget, Marie? Jeg hørte nogen skrike.« Han aandede meget hurtigt. »Det var, ligesom jeg skulde kvæles. Jeg drømte ogsaa, men jeg husker ikke mere, hvad.«

»Jeg blev saa bange,« stammede hun.

»Ved du hvad, Marie, jeg fryser ogsaa nu.«

»Naa ja,« svarede hun, »naar du har onde Drømme . . .«

»Passiar!« — og han saa opad med et vredt Blik — »Feber har jeg faaet igen, naturligvis, det er Sagen.« Hans Tænder klaprede; han lagde sig ned og trak Tæppet over sig.

Hun saa sig fortvivlet om. »Skal jeg — vil du ikke have . . .?«

»Ingenting vil jeg have; sov du kun. Jeg er træt, jeg sover ogsaa nok. Lyset kan du lade brænde.« Han lukkede Øjnene og trak Tæppet helt op over Munden. Marie turde ikke spørge ham mere. Hun vidste, hvor Medlidenhed kunde forbitre ham, naar han ikke følte sig helt vel.

Allerede faa Minutter efter var han sovet ind; men i hendes Øjne kom der ingen Søvn mere. Snart begyndte graa Dæmringsstriber at liste sig ind i Stuen. Disse første, matte Tegn paa Morgenens Komme gjorde Marie saare godt. Det var, ligesom der kom noget Venligt, noget Smilende paa Besøg; hun følte en sælsom Trang til at gaa Morgenens i Møde. Hun stod ganske sagte ud af Sengen, fik hurtigt sin Morgenkjole om sig og listede ud paa Verandaen. Himlen, Bjergene, Søen, alt svømmede det endnu sammen til et mørkt, ubestemt Graat. Det voldte hende en egen Fornøjelse at anstrenge Øjnene lidt for at skelne Omridsene tydeligere. Hun satte sig i Lænestolen og lod sine Blikke søge ud i Dæmringen.

Et usigeligt Behag gennemstrømmede Marie, som hun hvilede der i Stolen i den gryende Sommer-

morgens dybe Stilhed. Trindt om hende var alt saa fredeligt, saa mildt og saa evigt. Det var dejligt, saaledes at være en Stund ene midt i den store Stilhed, — borte fra den trange, beplumrede Stue. Og paa een Gang stod det hende klart: hun var jo gerne staaet op fra ham, hun vilde gerne være herude, gerne være alene!

Hele Dagen igennem vendte den forløbne Nats Tanker tilbage hos hende. Ikke mere saa ængstende, saa uhyggelige som i Mørkets Timer; men til Gengæld var de klarere og drev hende til at tage sine Beslutninger. Fremfor alt tog hun den, saa vidt som muligt at afværge hans heftige Tilnærmelser. Hun begreb slet ikke, at hun i al denne Tid ikke havde tænkt paa det. Aa, hun skulde være saa mild, saa klog, at det ikke vilde se ud som Afvisning, nej, blot som en ny, bedre Kærlighed.

Men hun behøvede ikke særlig megen Klogskab og Mildhed. Siden den Nat syntes al stormende Lidenskab at være bortdunstet hos ham; han behandlede hende selv med en træt Ømhed, der først beroligede hende og endte med at forundre hende. Han læste meget i de Dage, — eller syntes blot at læse; for tidt var det tydeligt nok, at han saa bort over Bogen, ud i det Blaa. Deres Samtale berørte tusind dagligdags Ting og intet af Betydning, men uden at Marie fik Indtryk af, at han ikke mere drog hende ind i sine Tankers Løndom. Det kom altsammen ganske selvfølgelig, som om alt dette Halvhøje, Ligegyldige i hans Væsen blot var Rekonvalescentens rolige Mathed. Om Morgen blev han liggende længe, medens hun havde lagt sig den Vane til, ved det første Daggry at skynde sig ud i det Fri. Der blev hun enten siddende i Verandaen, eller hun gik ned til Søen, ud i en Baad og lod sig, uden

at fjerne sig fra Bredden, gyngede af det svage Bølgeslag. Undertiden gik hun en Tur i Skoven, og paa den Maade havde hun sædvanligvis, naar hun kom ind for at vække ham, allerede været ude paa en lille Morgenudflugt. Hun glædede sig over hans sunde Søvn, som hun tog for et godt Tegn. Hun vidste ikke, hvor ofte han vaagnede om Natten, og saa' ikke det uendelig sorrigfulde Blik, der hvilede paa hende, medens hun laa hensunken i den sunde Ungdoms dybe Slummer.

En Dag var hun igen ganske tidligt gaaet ned i Baaden, og Morgenen kastede just sine første Guldstænk over Søen. Da fik hun Lyst til en Gang at vove sig længere ud paa det klare, blinkende Vand. Hun roede et godt Stykke, og da hun var temmelig uøvet i Aarernes Brug, maatte hun anstrenge sig dygtig, hvad der yderligere forøgede hendes Glæde over Turen. Ikke engang saa tidligt om Morgenen kunde man nu have det ganske for sig selv paa Søen mere. Marie mødte enkelte Baade og troede at bemærke, at en og anden just ikke tilfældigt nærmede sig hendes. En lille elegant Jolle, i hvilken to unge Herrer sad ved Aarerne, gled meget hurtigt tæt forbi hende. Herrerne tog Aarerne ind, løftede paa deres Huer og hilste høfligt og smilende.

Marie betragtede de to med store Øjne og sagde et tankeløst »God Morgen«. Saa saa' hun sig om efter de to unge Mennesker uden at være sig det rigtig bevidst. Ogsaa de andre havde vendt sig om og hilste endnu en Gang. Da kom det pludselig til hendes Bevidsthed, at hun havde gjort noget Urigtigt, og saa rask hun med sin ringe Kunst blot evnede det, roede hun hjemad. Hun var næsten en halv Time om Hjemturen; og da hun naaede Huset, var hun meget hed og hendes Haar i Uorden. Allerede fra Vandet af havde hun set Felix sidde paa Verandaen, og hun stormede skyndsomst op i Huset. Og helt forvirret, som var hun sig en Brøde bevidst, kom hun løbende ud

paa Verandaen, omfavnede Felix bagfra og spurgte med overstadig Lystighed: »Hvem er det?»

Han gjorde sig langsomt fri for hende og betragtede hende roligt fra Siden af. »Hvad gaar der af dig? Hvorfor er du saa svært lystig?»

»Fordi jeg har dig igen.«

»Men hvorfor er du saa varm? Du blusser jo!«

»Aa Gud! jeg er saa glad, saa glad, saa glad!«

Hun skød overgivent Plæden til Side fra hans Knæ og satte sig paa Skødet af ham. Hun ærgrede sig over sin egen Forlegenhed, dernæst over hans gnavne Ansigt, og kyssede ham paa Munden.

»Hvad er du da saa svært glad over?»

»Har jeg maaske ikke Grund til det? Jeg er saa lykkelig over, at« — hun standsede lidt og fortsatte saa: »at det nu er taget fra dig.«

»Hvad for noget?» Der laa ligesom nogen Mistro i hans Spørgsmaal.

Hun maatte nu blive ved at tale; det hjalp ikke. »Nu, Frygten.«

»Frygten for Døden, mener du?»

»Lad dog være at udtale det!«

»Hvorfor siger du: taget fra *mig*? Dog vel ogsaa fra *dig*, ikke sandt?» Hans Blik fik, idet han sagde dette, noget Forskende, næsten Ondskabsfuldt. Og da hun i Stedet for at svare purrede op i hans Haar med sine Hænder og nærmede sin Mund til hans Pande, bøjede han Hovedet lidt tilbage og vedblev, koldt, uden Barmhjertighed: »Det var da i det mindste engang din Hensigt. Min Skæbne skulde jo være din!«

»Det bliver den jo ogsaa,« indvendte hun livligt og muntert.

»Nej, det bliver den ikke,« afbrød han hende alvorligt. »Hvorfor skal vi dysse os i Søvn? »*Det*« er ikke taget fra mig. »Det« kommer nærmere og nærmere, jeg mærker det godt.«

»Men hør nu . . .« Hun havde umærkeligt fjernet sig fra ham og stod nu lænet til Verandaens Rækværk. Han rejste sig og gik op og ned.

»Jo, jeg mærker det. Jeg har dog altid en Forpligtelse til at meddele dig dette. Hvis det kom uforberedt, vilde det maaske volde dig en altfor heftig Forskrækkelse. Derfor minder jeg dig om, at næsten en Fjerdedel af den Frist, jeg fik, er omme. Maaske er det ogsaa kun noget, jeg indbilder mig, at jeg bør sige dig det, — maaske er det kun Fejgheden, der faar mig til at gøre det.«

»Er du vred over, at jeg har ladet dig være alene?« spurgte hun ganske forknytt.

»Snak!« svarede han hurtigt. »*Munter* kunde jeg nok taale at se dig; jeg selv vil — efter det Kendskab, jeg nu har til mig selv — afvente den Dag, du ved, med Sindsro. Men din *Lystighed* — oprigtig talt, den taaler jeg ikke godt. Jeg overlader det derfor ganske til dig selv, om du maaske allerede i de nærmeste Dage vil skille din Skæbne fra min.«

»Felix!« . . . Hun standsede ham med udbredte Arme paa hans Vandring op og ned. Han gjorde sig atter fri.

»Den ynkværdigste Periode begynder nu. Hidindtil har jeg været den interessante Patient. En Smule bleg, en Smule hostende, en Smule melankolsk. Det kan en Kvinde jo endda nok finde Behag i. Men hvad der nu er i Vente, min Pige, det skulde du hellere skaane dig selv for! Det kunde forgifte din Erindring om mig.«

Hun ledte forgæves efter et Svar. Ganske hjælpeløs stirrede hun paa ham.

»Det er vanskeligt at tage imod dette Tilbud, mener du? Det vilde se ukærligt, maaske endogsaa lavt ud. Jeg erklærer dig hermed, at det kan der ikke være Tale om, at du tværtimod beviser mig og min Forfængelighed en ganske særlig Tjeneste ved at gaa ind paa mit Forslag. For *det* i det mindste ønsker jeg: at du skal tænke tilbage paa mig med Smerte, at du skal græde ægte Taarer for

mit Minde. Men hvad jeg ikke vil, er, at du skal sidde Dage og Nætter bøjet over min Seng med den Tanke: Gid det blot allerede var forbi, da det jo nu eengang maa være, — og at du skal føle dig som forløst, naar jeg gaar bort.«

Hun kæmpede for at finde blot et Ord. Endelig fik hun det frem: »Jeg bliver hos dig, evigt.«

Han ænsede det ikke. »Lad os ikke tale mere derom nu. Om otte Dage, tænker jeg, tager jeg til Wien. Jeg vilde dog gerne endnu have et og andet ordnet. Før vi forlader Huset her, retter jeg endnu en Gang mit Spørgsmaal — nej, min Bøn, til dig.«

»Felix! *Jeg . . .*«

Han afbrød hende heftigt. »Jeg forbyder dig at spille et Ord mere om dette Æmne før den af mig bestemte Tid.« Han vendte sig for at gaa ind i Stuen. Hun vilde følge med. »Nej, bliv her,« sagde han ganske mildt, »jeg vil være lidt alene.«

Hun blev staaende i Verandaen og stirrede taareløs ud paa den glitrende Vandflade. Felix var gaaet ind i Soveværelset og havde kastet sig paa sin Seng. Han laa længe og saa op i Loftet. Saa bed han Læberne sammen og knyttede sine Hænder, hviskede saa med et haanligt Træk om Munden: »Resignation! Resignation!« —

Fra denne Stund af var der kommet noget Fremmed imellem dem og samtidig en nervøs Trang til at tale meget med hinanden. De behandlede de mest dagligdags Ting med stor Vidtløftighed og blev altid ængstelige, naar Samtalen gik i Staa. Hvor de graa Skyer kom fra, som lagde sig over Bjergene derovre, hvilket Vejr man turde vente sig imorgen, hvorfor Vandet viste forskellige Farver paa forskellige Tider af Dagen, — om sligt kunde de under-

holde sig længe. Naar de gik ud at spadserere, forlod de tiere end før deres Boligs nærmeste Omgivelser og tog Vejen til den mere beboede Del af Søbredden. Der havde de hyppigt Lejlighed til at gøre Bemærkninger om Folk, de stødte paa. Traf det sig, at de mødte unge Mænd, saa var Marie særlig tilbageholdende i sit Væsen; og naar Felix lod falde et Ord om en eller anden Ro-Sportsmands eller Alpebestigers Sommerkostume, kunde hun endog, med næppe bevidst Forstillelse, gaa saa vidt at svare, at hun slet ikke havde set de Mennesker, og det var knap nok, hun, naar de mødte dem paa ny, lod sig bevæge til at betragte dem opmærksomt. Det Blik, hvorefter hun ved saadanne Lejligheder følte sig strejft, var hende pinligt. Saa kunde de igen gaa et helt Kvarter tavse ved hinandens Side. Ofte sad de ogsaa sammen i deres Veranda uden at mæle et Ord, indtil Marie ikke saa sjælden, uden dog at være i Stand til at skjule det Beregnede deri, brugte den Udvej at læse højt for ham af Avisen. Selv om hun mærkede, at han ikke hørte efter mere, blev hun ved at læse, glad ved at høre Lyden af sin Stemme, glad overhovedet, naar der blot ikke var helt stille imellem dem. Og dog, trods alle disse oprivende Anstrengelser, var de begge kun beskæftigede med deres egne Tanker.

Felix maatte tilstaa for sig selv, at han havde spillet en latterlig Komædie overfor Marie forgangen Dag. Havde han ment det alvorligt med dette Ønske om at skaane hende for den tilstundende Elendighed, saa havde han nok gjort bedst i simpelthen at forsvinde fra hende. Der havde sagtens kunnet findes en stille Plet at dø paa i Ro. Det undrede ham selv, at han overvejede disse Ting med fuldkomment Jævnmod. Men da han for Alvor begyndte at tænke over denne Plans Virkeliggørelse, da han i en frygtelig lang, gennemvaaget Nat drog Enkelthederne ved Udførelsen frem for sin Bevidsthed: hvordan han ved næste Morgengry vilde af Sted, uden Afsked, bort til Ensomheden og til den nære Død, og lade *hende* blive tilbage

midt i det sollyse, smilende, for ham tabte Liv, — da følte han hele sin Afmagt, følte dybt, at han ikke kunde, aldrig vilde kunne gøre det . . . Men hvad da, hvad? Dagen kommer jo, ubønhørligt; nærmere og nærmere kommer den, den Dag, da han maa herfra og maa lade hende tilbage. Hele hans Tilværelse er jo en Venten paa denne Dag, ikke andet end en kvalfuld Frist, værre end selve Døden . . . Naar han blot ikke fra Ungdommen af havde lært at iagttage sig selv! Alle Symptomerne paa hans Sygdom kunde jo godt været oversete eller i alt Fald lidet paaagtede. Hans Hukommelse fremmanede ham Billedet af Folk, han havde kendt, paa hvem den samme dødelige Sygdom havde tæret, og som endnu faa Uger før deres Død muntre og med frejdigt Haab havde set Fremtiden i Møde. Hvor forbandede han den Time, i hvilken Uvisheden førte ham op til denne Professor, hvem han saa længe gik paa Klingen med Løgne og forloren Værdighed, til han fik hele den ubønhørlige Sandhed at vide. Og nu laa han da her, en hundredfold Fordømt, ej bedre faren end en dødsdømt Forbryder, til hvem Bødlen hver Morgen kan træde ind for at føre ham til Retterstedet. Skønt — han indsaa godt, at han egentlig ikke et Øjeblik formaaede at gøre sig sin Tilværelses hele Rædsel klar. I en eller anden Krog af hans Hjerte lurede Haabet lumsk og smigrende og vilde aldrig fuldstændigt forlade ham. Men hans Fornuft var dog den stærkeste, og den gav ham et klart og koldt Raad, gav det atter og atter; og hundred og tusind Gange hørte han i de endeløse Nætter, han laa vaagen, og i de ensformige Dage, som dog gik altfor hurtigt, at der kun gaves een Udvej, een Redning for ham: ikke at vente længer, ikke en Time, ikke et Sekund længer, men selv at gøre en Ende paa det; — det vilde være mindre ynkeligt. Og det var jo næsten en Trøst, at intet tvang ham til at vente. Hvert Øjeblik, naar som helst han vilde, kunde han gøre Ende paa det.

Men hende, hende! Om Dagen især, naar hun gik

ved Siden af ham, eller naar hun læste for ham, syntes han tidt, det slet ikke vilde falde saa svært at skilles fra det Pigebarn. Hun var ham ikke mere end en Del af Tilværelsen i al Almindelighed. Hun hørte med til det ham omgivende Liv, som han jo nu engang maatte forlade, ikke til ham. Men i andre Øjeblikke, ganske særlig om Natten, naar hun ungdomsskøn hvilede ved hans Side, i dyb Søvn, med tungt lukkede Øjelaag, da elskede han hende grænseløst; og jo roligere hun sov, jo mere vildfremmed hendes Slummer, jo mere fjern hendes drømmende Sjæl syntes fra hans vaagne Kvaler, jo mere vanvittigt tilbød han hende. Og engang, det var Natten før de skulde tage bort fra Søen, paakom der ham en næsten ubetvingelig Lyst til at rive hende op af denne søde Søvn, der tyktes ham en forsmædelig Utroskab, og skrige hende ind i Øret: »Hvis du holder af mig, saa dø med mig, dø nu!« Men han lod hende slumre videre; imorgen vilde han sige hende det, imorgen, — maaske.

Tiere, end han anede det, havde hun i disse Nætter følt hans Øjne paa sig. Tiere, end han anede, spillede hun blot den Sovende, fordi en lammende Angst holdt hende fra helt at aabne sine Øjelaag, mellem hvilke hun kiggede ud i Sovekammerets Halvmørke og paa hans i Sengen oprejst siddende Skikkelse. Erindringen om deres sidste alvorlige Samtale vilde ikke slippe hende, og hun skælvede for den Dag, da han atter vilde rette Spørgsmaalet til hende. Men hvorfor skælvede hun i Grunden? Svaret stod hende jo klart nok. Holde ud hos ham til det sidste Sekund, ikke vige fra hans Side, kysse hvert Suk bort fra hans Læber, hver Smertenstaare fra hans Øjelaag! Tvivlede han da om hende? Var noget andet Svar muligt? Hvorledes skulde det lyde? Maaske saaledes: »Du har Ret; jeg vil gaa fra dig. Jeg vil kun bevare Mindet om den interessante Patient. Jeg forlader dig nu for bedre at kunne elske dit Minde« —? Og saa? Uimodstaaeligt følte hun sig tvungen til at tænke alt det til

Ende, der maatte følge paa dette Svar. Hun ser ham for sig, kølig, smilende. Han rækker hende Haanden og siger: »Jeg takker dig.« Saa vender han sig fra hende, og hun skynder sig bort. En Sommermorgen er det, straalende med tusind gryende Glæder. Og videre og videre løber hun, ud i den gyldne Morgenstund, blot for at komme hurtigst muligt bort fra ham. Paa een Gang er Fortryllelsen strøget af hende. Hun er atter ene, hun er fri for at lide med. Hun føler ikke mere det sorrig-fulde, det spørgende, det døende Blik hvile paa sig, der i hele Maaneder har pint hende saa frygteligt. Hun hører Glæden, hører Livet til; hun har atter Lov at være ung. Hun løber af Sted, og Morgenvinden flagrer leende efter hende . . .

Hvor forekom hun sig ikke selv dobbelt elendig, naar dette Foster af hendes forvirrede Drømme forsvandt igen! Hun led under, at det overhovedet var dukket frem.

Og hvor Medlidenheden med ham sugede paa hendes Hjerte! Hvor hun gøs, naar hun tænkte paa den Viden, han gik med, — tænkte paa, hvor haabforladt han var! Og hvor hun elskede ham, elskede ham stadig inderligere, jo nærmere Dagen kom, da hun skulde miste ham. Aah! der kunde jo ingen Tvivl være om, hvordan hendes Svar vilde lyde. At holde ud ved hans Side, at lide med ham, — hvor ringe var ikke det! At se ham vente paa at dø, at gennemlide denne Maaneder lange Dødsangst med ham, — alt det var kun lidt. Hun vil gøre mere for ham, gøre det Bedste, det Højeste. Hvis hun lovede ham at dræbe sig selv paa hans Grav, saa vilde han gaa herfra med en Tvivl, om hun nu ogsaa virkelig vilde gøre det. *Med* ham, nej — *før* ham vil hun dø! Naar han retter sit Spørgsmaal til hende, saa skal hun nok have Kraft til at sige: »Lad os gøre en Ende paa denne Pine! Lad os dø sammen og lad os dø straks!« . . . Og medens hun beruste sig i denne Idé, syntes hende hin Kvinde, hvis Billed hun nylig havde set — hun, som løb over Markerne,

omflagret af den kærtegnende Morgenvind, stormende af Sted mod Livet og Glæden, og som jo var hende selv — saa ynkelig, saa lav.

Afrejsens Dag var kommen. En vidunderlig mild Morgen, som blev det nu Foraar igen. Marie sad allerede paa Verandaen, og Frokosten stod parat, da Felix kom ud fra Dagligstuen. Han trak Vejret dybt. »Ah, hvad det er for en dejlig Dag!«

»Ja, ikke sandt?« —

»Nu skal jeg sige dig noget, Marie!«

»Og det er?« Og hun skyndte sig at fortsætte, som om hun vilde tage ham Svaret af Munden: »Vi tager ikke herfra endnu?«

»Jo, — men vi vil ikke straks tilbage til Wien. Jeg har det ikke saa daarligt idag, slet ikke saa daarligt. Vi vil gøre et Ophold et eller andet Sted paa Vejen.«

»Som du vil, min Skat.« Hun blev paa een Gang saa vel til Mode, som hun ikke længe havde været det. Saa rart og naturligt havde han ikke talt i hele den sidste Uge.

»Jeg tænker, min Pige, vi tager det Ophold i Salzburg.«

»Ganske som du vil.«

»Til Wien kommer vi endda altid tids nok, hvad? Desuden er den Jernbanetur mig for lang.«

»Nu ja,« svarede Marie rask, »vi har jo heller ingen Hast.«

»Alting er jo pakket, Mis, ikke sandt?«

»Ja, for længe siden! Vi kan rejse lige straks.«

»Jeg tænker, vi tager med Vogn. En Køretur paa fire, fem Timer og meget behageligere end med Banen. Dér staar altid Heden fra den forrige Dag endnu i Kupeerne.«

»Ganske som du vil, min Skat.« Hun opfordrede ham til at drikke sit Glas Mælk, og saa gjorde hun ham opmærksom paa det smukke Sølvskær, der spillede paa Bølgekommene. Hun talte meget og med overgiven Munterhed. Han svarede venligt og harmløst. Til sidst tilbød hun at bestille Vognen, som ved Middagstid skulde køre dem til Salzburg. Han modtog smilende hendes Tilbud, hun satte rask sin brede Straahat paa Hovedet, kyssede Felix et Par Gange paa Munden og løb saa ned.

Han havde ikke spurgt — og han vilde heller ikke spørge. Det stod tydeligt at læse paa hans klare Pande. Der laa idag heller intet Lurende i hans Venlighed, som det ellers undertiden var Tilfældet, naar han saadan ret med Forsæt skar en uskyldig Samtale midt over med et ondt Ord. Naar noget saadant skulde komme, havde hun altid kunnet mærke det i Forvejen; og nu syntes hun, han havde vist hende en stor Naade. I hans Mildhed havde der været noget Skænkende og Forsonende. —

Da hun kom op igen paa Verandaen, fandt hun ham læsende i Avisen, som var kommen, mens hun var borte.

»Marie,« raabte han og vinkede hende nærmere med Øjnene, »noget Besynderligt, noget Besynderligt!«

»Hvad da?«

»Læs her! — Manden, som . . . naa, Professor Bernard er død igaar.«

»Hvem?«

»Han . . . nu han, hos hvem jeg . . . ak, han, der gav mig saa triste Udsigter.«

Hun tog ham Avisen ud af Haanden. »Hvad, Professor Bernard?« Paa Tungen laa der hende et: »Det er godt til ham!« men hun sagde det ikke. Begge var de til Mode, som havde denne Tildragelse en stor Betydning for dem. Han, der med sit urokkelige Helbreds hele overilede Visdom havde berøvet den, der søgte hans Hjælp, alt Haab, han var nu selv bleven revet bort paa et Par Dage. I dette Øjeblik følte Felix først, hvor han havde

hadet denne Mand; og at *han* var bleven indhentet af Skæbnens Hævn, syntes den Syge et Forvarsel af den gunstigste Art. Det var ham, som forsvandt et ulykkebringende Spøgelse fra hans Enemærker. — Marie kastede Avisen fra sig og sagde: »Ja, hvad ved vi Mennesker om Fremtiden?«

Han greb det begærligt. »Hvad ved vi om den Dag imorgen? Intet, intet ved vi!« — Efter en kort Pavse sprang han pludselig over til et andet Æmne. »Du har bestilt Vognen?«

»Ja,« svarede hun, »til Klokken elleve.«

»Saa kunde vi jo godt først tage en Smule ud paa Søen, hvad?«

Hun tog hans Arm, og de spadserede hen til Skipperhuset. De havde begge Følelsen af at have faaet en velfortjent Oprejsning.

Sent paa Eftermiddagen kørte de ind i Salzburg. Til deres Forundring fandt de de fleste Huse i Byen flag-smykkede; de Folk, de mødte, var i Festdragt, enkelte med Kokarde paa. I Hotellet, hvor de tog ind og valgte et Værelse med Udsigt til Mönchsberg, oplyste man dem om, at der holdtes stor Sangerfest dér i Byen, og tilbød dem Billetter til Koncerten, der skulde finde Sted Kl. 8. i Kuranstaltens Park i Forbindelse med en storartet Illumination. Deres Værelse laa paa første Sal; under deres Vinduer flød Salzach forbi. De havde begge sovet meget paa Hidturen og følte sig saa lidet trætte, at de kun blev en kort Tid hjemme og, endnu før Aftenen faldt paa, gik ned paa Gaden igen.

Hele Staden var i glad Bevægelse. Næsten alle Indbyggerne syntes at være paa Benene, og Sangerne, smykkede med deres Festtegn, spadserede i muntre Flokke rundt

iblandt dem. Ogsaa mange Fremmede saa man, og selv fra de omliggende Landsbyer var der kommet en Tilstrømning af Gæster, som i deres Søndagspuds trængte sig frem og tilbage mellem de andre. Fra Husgavlene vajede Flag i Stadens Farver, paa Hovedstrøget var der rejst blomstersmykkede Æreporte, gennem alle Gader bølgede den urolige Menneskestrøm, og hen over den aandede en disig Sommeraften sin lune Hygge.

Fra Salzachs Bred, hvor de havde været omgivne af en velgørende Stilhed, var Felix og Marie komne ind i Gadernes mere bevægede Liv, og efter at de havde tilbragt en saa ensformig Tid ved deres rolige Sø, gjorde den uvante Støj dem næsten forstumlede. Men snart havde de genvundet de erfarne Storstadsmenneskers Overlegenhed og kunde uden Betænkelighed lade det hele Røre indvirke paa sig. Felix berørte Massens Munterhed — som det forøvrig altid havde været Tilfældet — ikke synderlig behageligt; men Marie lod snart til at finde sig vel tilpas, og som et Barn blev hun staaende for at se, nu efter et Par Koner i Salzburger-Dragt, saa efter nogle granvoksne, skærfsmykkede Sangere, der slentrede dem forbi. Ofte kiggede hun ogsaa i Vejret og beundrede den prægtige Dekoration af en eller anden Bygning. Og undertiden vendte hun sig til Felix, der vandrede temmelig udeltagende ved hendes Side, med et ivrigt »Se dog, — hvor smukt!« uden at faa noget andet Svar end et stumt Nik.

»Men sig mig nu alvorligt,« mente hun endelig, »har vi dog ikke virkelig været heldige?«

Han betragtede hende med et Blik, som hun ikke rigtig kunde blive klog paa. Langt om længe sagde han: »Du vilde vel ogsaa helst til Koncert i Kurparken?«

Hun smilede blot. »Naa —,« svarede hun saa, »vi tør ikke straks begynde at slaa til Skaglerne.«

Dette Smil ærgrede ham. »Du kunde saamænd gerne være i Stand til at forlange det af mig.«

»Hvad tænker du paa!« sagde hun ganske forskrækket

og havde straks igen sine Øjne paa den anden Side af Gaden, hvor just et smukt og elegant Par, efter alt at dømme Bryllupsrejsende, gik forbi i smilende Samtale. Marie spadserede ved Siden af Felix, men uden at holde ham under Armen. Ikke sjældn blev de for nogle Sekunder skilte fra hinanden af Menneskestrømmen, og saa fandt hun ham igen, listende langs Husene, tydeligt nok skyende en Berøring med alle disse Folk. — Imidlertid blev det mørkere, Gadelygterne var allerede tændte, og paa enkelte Steder, især op ad Æreportene, havde man anbragt kulørte Lamper. Hovedmassen tog nu Retning mod Kurhuset; Tiden for Koncerten nærmede sig. I Begyndelsen blev Felix og Marie førte med af Strømmen; da tog han pludselig hendes Arm, de drejede ned ad en smallere Sidegade og kom snart ind i et stillere, heller ikke saa klart oplyst Kvarter. Efter at have fortsat deres Vandring et Par Minutter i Tavshed, befandt de sig ved et ganske ensomt Parti af Salzach-Bredden, hvor Flodens Brusen lød monotomt op til dem.

»Hvad søger vi egentlig her?« spurgte hun.

»Ro,« sagde han, næsten bydende. Og da hun intet svarede hertil, vedblev han i en nervøs pirrelig Tone: »Vi hører ikke hjemme deroppe. De brogede Lamper og den syngende Munterhed og Menneskene, som ler og er unge, det er ikke mere noget for os. *Her* er vor Plads, her, hvor Jubelen ikke naar hen, og hvor vi er i Ensomhed; her hører vi hjemme.« Og, idet hans Stemme fra den beklemte Tone, hvori han havde talt, slog over i kold Haan, tilføjede han: »Jeg i det mindste.«

Hun følte sig, da hun hørte ham tale saaledes, ikke saa dybt rørt som ellers. Men hun fandt dette forklarligt: hun havde nu hørt det mange Gange, og saa overdrev han jo aabenbart. Og hun svarede ham i en forsonlig mild Tone: »Det har jeg ikke fortjent.«

»Undskyld,« sagde han, spodsk, som saa ofte.

»Og der er *ingen* af os, som hører hjemme her,« fort-

satte hun, idet hun greb hans Arm og trykkede den fast ind til sig.

»Jo!« næsten skreg han.

»Nej,« svarede hun blidt. »Jeg vil jo *heller ikke* tilbage i Menneskevrirmlen. Det vilde være mig lige saa meget imod som dig. Men hvad Grund har vi dog til at flygte, som om vi var et Par Udstødte?«

I dette Øjeblik lød Klangen fra det fuldtbesatte Orkester over til dem gennem den rene, blikstille Luft. Man kunde tydeligt høre næsten Tone for Tone. Der kom højtidelige Basunstød, en Festouverture, der aabenbart dannede Indledningen til Koncerten.

»Lad os gaa,« sagde Felix pludselig efter at have staaet stille nogle Øjeblikke med hende og hørt efter. »Musik paa Afstand, — der er ikke noget i denne Verden, der gør mig mere sørgmodig.«

»Ja,« indrømmede hun, »det lyder meget melankolsk.«

De gik rask op ad Byen til. Her hørte man Musikken mindre tydeligt end nede ved Floden; og da de igen var kommen ind i de oplyste, befærdede Gader, følte Marie sin gamle ømme Medlidenhed for den Elskede vende tilbage. Hun forstod ham atter, og hun tilgav ham alt. »Skal vi gaa hjem?« spurgte hun.

»Nej, hvorfor dog? Er du søvnig?«

»O nej!«

»Skal vi ikke blive lidt endnu i det Fri?«

»Jo, gerne, — som du vil. — Naar det blot ikke er for køligt?«

»Det er jo lummert — det er jo ligefrem hedt,« svarede han nervøst. »Lad os spise til Aften i det Fri.«

»Ja, gerne.«

De kom i Nærheden af Parken. Orkesteret havde sluttet sit Indledningsnummer, og man hørte inde fra den dagklart oplyste Park den hundredfoldige Støj af en fornøjet og passiarende Mængde. Nogle enkelte Mennesker, der endnu vilde til Koncerten, hastede forbi. Ogsaa to

forsinkede Sangere strøg meget hurtigt forbi dem. Marie saa efter dem og straks derefter paa Felix, ikke uden Ængstlighed, som skulde hun gøre en Forseelse god igen. Han bed sig i Læben, og i hans Ansigt stod præget en med Møje tilbageholdt Vrede. Hun troede, nu maatte han sige noget; men han tav. Og bortvendt fra hende søgte hans mørke Blik atter de to Mænd, der netop forsvandt ind i Parken. Han vidste godt, hvad det var, han følte. Her foran ham gik det, han hadede med sit dødeligste Had. Et Stykke af det, som vilde være her endnu, naar han ikke mere var til; noget, som endnu vilde le og være ungt og levende, naar han ikke kunde le og græde mere. Selv her ved hans Side, nu i sin Skyldbevidshed knugende sig endnu fastere til hans Arm end før, gik jo saadan et Stykke leende, levende Ungdom, som ubevidst følte dette Slægtskab. Og *han* vidste det; og det arbejdede i ham med rasende Kval . . . I flere lange Sekunder var der ingen af dem, der sagde noget. Endelig kom der fra hans Mund et dybt Suk. Hun vilde se hans Ansigt; men han havde vendt det bort. — Paa een Gang sagde han: »Her kunde der være ganske rart.« Hun vidste først ikke, hvad han talte om. »Du mener —?»

De stod udenfor en Restaurationshave, ganske nær ved Kuranstalten, med høje Træer, som bredte deres Kroner over Bordenes hvide Duge, og med svagt lysende Lygter. Her var der iaften kun ringe Besøg. De havde Pladser nok at vælge imellem og satte sig endelig ned i en Krog af Haven. Alt i alt var der næppe en Snes Mennesker derinde. Tæt ved dem sad det elegante Par, som de allerede havde mødt een Gang iaften. Marie kendte dem straks. Ovre i Parken tog nu Koret fat. Noget afdæmpede, men med fuldendt Vellyd naaede Stemmerne over til dem, og det var ligesom Træernes Blade rørte sig, naar den mægtige Klang af glade Røster gik hen over dem. Felix havde taget en Flaske god Rødvin, og med halvt til-lukkede Øjne sad han nu og lod Draaberne glide over

Tungen, givende sig hen i Musikkens Trylleri uden nogen Tanke om, hvor den kom fra. Marie havde flyttet sig tæt hen til ham, og han mærkede Varmen af hendes Knæ ved sit. Efter de foregaaende Øjeblikkes frygtelige Oprør var der med eet kommet en velgørende Ligegyldighed over ham, og han glædede sig over, at han ved sin Villiekraft havde bragt det til at være saa ligegyldig. For straks de satte sig ved Bordet, havde han bestemt foresat sig at skulle faa Bugt med sin stikkende Smerte. Han var altfor mat og slap til nøjere at undersøge, hvor meget hans Villie havde bidraget til denne Sejr. Men nu beroligedes han ved mange Overvejelser: han havde vel tydet Maries Øjekast værre, end det fortjente — hun vilde maaske ikke have betragtet *nogen* anderledes — og nu det fremmede Par der ved det andet Bord, dem saa hun jo ogsaa paa ligesom paa Sangerne før . . .

Vinen var god, Musikken sendte sine indsmigrende Toner herover, Sommeraftenen var berusende mild, og da han saa paa Marie, lyste hendes Øjne af en uendelig Godhed og Kærlighed. Med hele sit Væsen vilde han sænke sig ned i dette Nu. Han stillede et sidste Krav til sin Villie: at fries fra alt, hvad der hed Fortid og Fremtid. Han vilde være lykkelig eller i det mindste beruset. Og pludselig, ganske uventet fik han en ganske ny Følelse, der havde noget vidunderlig Befriende for ham: Følelsen af, at det i dette Øjeblik næppe vilde koste ham nogen Overvindelse at tage sig selv af Dage. Ja, nu straks. Og det vilde jo til enhver Tid staa ham frit for; en Stemning som den her kunde sagtens findes. Musik og en let Beruselse og saadan en sød Pige ved Siden af sig . . . Aah, det var jo Marie! Han tænkte sig om. En anden en havde nu maaske været ham akkurat lige saa kær . . . Ogsaa hun lod Vinen smage sig. Felix maatte snart bestille en ny Flaske. Han var saa tilfreds, som han længe ikke havde været. Han forklarede sig selv, at i Grunden beroede det altsammen paa den Smule Alkohol

udover, hvad han var vant til. Men hvad havde *det* at sige? Naar sligt blot overhovedet var muligt. Sandelig, Døden havde ingen Rædsler mere for ham. Ak, alt var saa ligegyldigt! »Ikke sandt, Mis?» sagde han.

Hun trykkede sig op til ham. »Hvad er det saa, du vil vide?»

»Det er saa ligegyldigt altsammen! Ikke?»

»Jo, altsammen,« svarede hun, »undtagen det, at jeg elsker dig i al Evighed.«

Det var ham helt underligt, at hun netop nu sagde dette saa alvorligt. Hendes Personlighed var ham næsten ligegyldig. Hun flød sammen med alt det andet. Ja, saadan skulde det være, saadan skulde man overhovedet tage Tingene. Ak nej, det var ikke Vinen, der foregøglede ham dette; Vinen tog kun et eller andet bort fra os, som gjorde os saa klodsede og fejge; — den tog Vigtigheden af Tingene og Menneskene. Se, nu et lille hvidt Pulver og ned med det i Glasset dér — hvor simpelt vilde det ikke være! . . . Og i det samme mærkede han, at han fik et Par Taarer i Øjnene. Han var en Smule rørt over sig selv.

Koret derovre var forbi. Nu hørte man Haandklappene og Bravoraabene, saa en dæmpet Støj, og snart satte Orkestet i med en festlig munter Polonæse. Felix slog Takten dertil med Haanden. Det fløj ham gennem Hovedet: »Aa, den Smule Liv, jeg har tilbage, vil jeg leve, saa godt jeg kan.« Men denne Tanke havde intet Uhyggeligt i sig, snarere noget Stolt, noget Kongeligt. Hvad? Vente i Angst paa det sidste Aandedrag, som jo dog var enhver forud bestemt? Forbitre sig sine Dage og Nætter med dumme Grublerier, naar han jo dog til sin inderste Marv følte, at han endnu var kraftig og moden til alle Nydelser, naar han følte, at Musikken begejstrede ham, at Vinen smagte ham kosteligt, og at han havde mest Lyst til at tage dette blomstrende Pigebarn dér paa sit Skød og kysse alt Vejr fra hende? Nej, det var Skam lidt for

tidligt endnu at lade sit Humør spolere! Og naar den Time kom, da der for ham ingen Begejstring, ingen Attraa gaves mer, — saa en hurtig Død af egen fri Villie, stolt og kongelig! — Han tog Maries Haand og beholdt den længe i sin, lod sin Munds Aande langsomt stryge hen over den.

»Men —«, hviskede hun med et Udtryk af Tilfredsstillelse.

Han betragtede hende længe. Og smuk var hun, — smuk! »Kom,« sagde han saa.

Hun svarede troskyldigt: »Skal vi ikke høre en Sang endnu?«

»Jo vel,« sagde han. »Vi lukker vort Vindue op og lader Vinden bære Sangen ind i Værelset til os.«

»Er du allerede træt?« spurgte hun en Smule ængsteligt.

Han strøg hende spøgende over Haaret og lo. »Ja.«

»Saa gaar vi.«

De rejste sig og forlod Haven. Hun tog hans Arm, hængte sig tungt i den og lænede sin Kind mod hans Skulder. Paa Hjemvejen fulgtes de af det fjernere og fjernere klingende Kor, som Sangerne just havde istemt. Muntert, i Vals-Tempo, i Omkvædet lystigt, saa at man uvilkaarligt tog lettere og friere Skridt. De havde knap et Par Minutters Gang til Hotellet. Medens de gik op ad Trappen, hørte de intet til Sangen; men næppe traadte de ind i Værelset, før Vals-Refrainet i hele sin Overgivenhed klang dem i Møde igen.

De fandt Vinduet vidt aabent, og den blaa Maanenat strømmede ind i bløde Bølger. Lige overfor dem aftegnede Mönchsberg med Slottet sig i skarpe Omrids. Det var ikke nødvendigt at tænde Lys; Maanen kastede en bred Stribe af Sølvglans hen over Gulvet, og kun Værelsets Hjørner laa i Mørke. I det ene af dem stod, ikke langt fra Vinduet, en Lænestol. I den kastede Felix sig ned og drog Marie voldsomt til sig. Han kyssede hende, og hun

kyssede ham igen. Ovre i Parken var Sangen imidlertid endt; men man havde klappet saa længe, til de begyndte forfra. Pludselig rejste Marie sig og løb hen til Vinduet. Felix efter hende. »Hvad gaar der af dig?« spurgte han.

»Nej, nej!«

Han stampede i Gulvet. »Hvorfor »nej«?«

»Felix!« Hun foldede bedende sine Hænder.

»Nej?« sagde han og bed Tænderne sammen. »Nej? — Jeg skal vel hellere forberede mig værdigt paa Døden?«

»Men Felix!« Og allerede var hun sunken ned foran ham og havde omklamret hans Knæ.

Han drog hende op til sig. »Du er et Barn,« hviskede han. Og med Munden til hendes Øre vedblev han: »Jeg elsker dig — ved du det? Og vi vil være lykkelige, saa længe den Smule Liv varer. Jeg renoncerer paa et Aar i Angst og Ynk, jeg vil kun have et Par Uger endnu, et Par Dage og Nætter. Men dem vil jeg ogsaa *leve*; jeg vil intet nægte mig, intet, — og saa derned, om du vil« — og han pegede, medens han med den ene Arm holdt hende omslynget, med den anden Haand ud ad Vinduet, under hvilket Floden gled forbi. Sangerne havde sluttet, og man kunde nu høre den bruse sagte.

Marie svarede intet. Hun havde foldet begge Hænderne fast om hans Nakke. Felix inddrak Duften af hendes Haar. Hvor han elskede hende! Ja, et Par Dages Lykke endnu og saa . . .

Der var blevet stille rundt om, og Marie var slumret ind ved hans Side. Koncerten var forlængst til Ende, og nede paa Gaden gik de sidste Efternølere fra Festen forbi under højroset Tale og Latter. Og Felix tænkte, hvor besynderligt det var, at disse skraalende Mennesker sagtens var de samme, hvis Sang havde grebet ham saa dybt. Men

ogsaa de sidste Stemmer døde endelig hen, og nu hørte han kun Flodens klagende Rullen. — Ja, endnu et Par Dage og Nætter og saa . . . Dog, hun holdt altfor meget af at leve. Vilde hun nogensinde faa Mod til . . . Men hun behøvede ikke at have Mod til noget, ikke engang at vide noget som helst. I et eller andet Øjeblik vil hun ligge indslumret i hans Arme ligesom nu — og ikke vaagne mere. Og naar han har forviset sig om dette, — ja, da kan ogsaa han . . . Men han siger hende ikke noget forud, — hun holder altfor meget af at leve! Hun vilde blive bange for ham . . . Naar det kommer til Stykket, maa han nok dog alene . . . Forfærdeligt! Bedst var det, om han nu straks . . . Hun sover saa godt! Et fast Greb her om Halsen, og det er gjort . . . Nej, det vilde være dumt! Endnu forestaar der ham mangan salig Time; han vil altid kunne vide, hvilken der maa være den sidste. Han betragtede Marie, og det var ham, som om han holdt sin sovende Slavinde i sine Arme.

Den Beslutning, han nu endelig havde taget, bero- ligede ham. Et skadefro Smil spillede om hans Læber, naar han i de følgende Dage vandrede om i Gaderne med Marie og af og til saa' en Mands Øjne beundrende strejfe hende. Og naar de kørte ud sammen, naar de sad i Haven om Aftenen, og om Natten, naar han holdt hende favnet, da havde han en saa stolt Følelse af Eje som aldrig før. Kun eet gjorde undertiden et Skaar deri: at hun ikke skulde frivilligt herfra med ham. Men han havde Varsler for, at ogsaa det skulde lykkes ham. Hun turde ikke mere sætte sig op imod hans stormende Attraa, hun havde aldrig givet sig hen saa drømmende trygt som i de sidste Nætter; og med skælvende Glæde saa han det Øje-

blik nærme sig, da han turde vove at sige til hende: »Idag skal vi dø.« Men han opsatte dette Øjeblik. Undertiden stod der for ham et Billede i romantiske Farver: hvordan han vilde støde hende Dolken i Hjertet, og hvordan hun, udaandende sit sidste Suk, vilde kysse hans elskede Haand. Han spurgte stadig sig selv: Mon hun allerede skulde være saa vidt? Men det maatte han endnu tvivle om. —

En Morgen, da Marie vaagnede, blev hun meget forskrækket: Felix var ikke ved hendes Side. Hun rejste sig op i Sengen, og da saa hun ham sidde i Lænestolen ved Vinduet, dødbleg, med Hovedet ludende forover og Skjorten aaben over Brystet. Greben af en frygtelig Angst styrtede hun hen til ham. »Felix!«

Han slog Øjnene op. »Hvad? Hvad er det?« Han tog sig til Brystet og stønnede.

»Hvorfor har du ikke vækket mig?« udbrød hun og vred sine Hænder.

»Nu er det jo godt,« sagde han. Hun skyndte sig hen til Sengen, tog Tæppet og bredte det over hans Knæ. »Saa sig mig dog, for Himlens Skyld, hvordan kommer du herhen?«

»Jeg ved ikke, jeg maa have drømt. Der var noget, der greb mig i Halsen. Jeg kunde ikke faa Vejret. Jeg tænkte slet ikke paa dig. Her ved Vinduet blev det bedre.«

Marie havde hurtigt faaet en Kjole om sig og Vinduet lukket. Det var blevet en styg Blæst, og nu begyndte den graa Himmel at nedsende en fin Ruskregn, der bragte en lumsk Klamhed ind i Stuen. Denne havde med eet mistet al Sommernattens Hygge, var bleven graa og fremmed. Med Morgenens pludselig et trøstesløst Efteraar kommet, der haanligt forjog alt Trylleri, hvormed deres Drømme havde fyldt den.

Felix var fuldkommen rolig. »Hvorfor sætter du saa forskrækkede Øjne op? Hvad er *det* saa slemt? Onde

Drømme har jeg ogsaa haft, da jeg endnu slet ikke fejlede noget.«

Hun lod sig ikke berolige. »Jeg be'r dig, Felix, lad os tage hjem, lad os køre til Wien.«

»Men . . .«

»Med Sommeren er det jo dog forbi nu. Se blot ud, hvor trøstesløst! Og farligt er det ogsaa, naar det nu bliver koldt.«

Han hørte opmærksomt efter. Til sin egen Forundring havde han netop nu formelig en Følelse af Velvære, saadan som en udmattet Rekonvalescent har den. Han trak Vejret let, og i den Mathed, der laa over ham, var der noget Sødt, noget Dyssende. At de burde tage her fra Byen, var ham fuldkommen indlysende. Tanken om en Stedsforandring havde snarest noget Tiltalende for ham. Han glædede sig til at skulle ligge i Kupeen paa den kølige Regndag, med Hovedet ved Maries Bryst.

»Godt,« sagde han, »lad os tage af Sted.«

»Idag?«

»Ja, endnu idag. Med Middagsiltoget, om du vil.«

»Men er du ikke for træt?«

»Aa, hvor kan det falde dig ind? Den Rejse er jo da ikke strabadserende. Vel? Og du besørger jo nok alt det, der gør mig Rejseriet saa fatalt; ikke sandt?«

Hun var inderlig glad ved, at hun saa let havde faaet ham bestemt til at rejse. Hun gav sig straks i Lag med at pakke, fik betalt deres Regning, bestilte Vognen og lod reservere en Kupé paa Banen. Felix kom snart i Klæderne, gik ikke udenfor Døren, men blev hele Formiddagen liggende paa Sofaen. Han saa til, medens Marie færdedes travlt op og ned i Stuen, og smilede en Gang imellem: Men den meste Tid sov han. Han var saa mat, saa mat; og naar han fæstede sine Øjne paa hende, glædede han sig over, at hun skulde blive hos ham, overalt; og at de snart skulde hvile tilsammen, gik ham saadan i Drømme

gennem Hovedet. »Snart, snart,« tænkte han. Og i Virkeligheden havde det aldrig forekommet ham saa fjernt som nu.

Og om Eftermiddagen laa Felix da, som han om Morgen havde tænkt sig det, i Iltogets Kupé, udstrakt saa lang han var, med Hovedet ved Maries Bryst og Plæden bredt over sig. Han stirrede gennem de lukkede Vinduer ud i den graa Dag, han saa Regnen strømme ned og søgte med sine Øjne ind i Taagen, hvoraf nærliggende Høje og Huse af og til dukkede frem. Telegrafstænger for forbi, Traadene dansede op og ned; nu og da holdt Toget ved en Station; men som Felix laa, kunde han ikke se de Folk, der sagtens var paa Perronen. Han hørte kun dæmpet Fodtrinene, Stemmerne, dernæst Klokkeringning og Trompet-signaler. I Begyndelsen lod han Marie læse Avisen for sig; men hun maatte anstrenge sin Stemme for meget, og de opgav det snart. Begge var glade ved, at det gik hjemad.

Det skumrede, og Regnen strømmede ned. Felix følte Trang til at blive rigtig klar over sig selv; men hans Tanker vilde ikke tage skarpe Omrids. Han tænkte og tænkte. Altsaa her ligger et haardtangrebet Menneske . . . Han har nu været oppe i Bjergene, for dér tager haardtangrebne Mennesker op om Sommeren . . . Og dér er hans Kæreste, og hun har plejet ham trofast, og nu er hun træt efter det . . . Saa bleg hun er, — eller er det kun Belysningen, der gør det? . . . Ak ja, Lampen er jo allerede tændt deroppe. Men udenfor er det ikke helt mørkt endnu . . . Og nu kommer Efteraaret . . . Efteraaret er saa trist og stille . . . Iaften er vi igen i vor Stue i Wien . . . Der vil jeg synes, at jeg aldrig har været borte . . . Ak, det er godt, at Marie sover, jeg vilde nødigt høre hende tale nu . . . Mon der endnu er Folk fra Sangerfesten med i Toget? . . . Jeg er bare træt, jeg er

slet ikke syg. Der er mange i Toget, som er sygere end jeg . . . Aa, hvor Ensomheden gør godt . . . Gud ved, hvordan hele denne Dag er gaaet? Var det virkelig idag, at jeg laa i Salzburg paa Sofaen? Det er saa længe siden . . . Ja, Tid og Rum, hvad ved vi om dem! . . . Verdens Gaade — naar vi dør, løser vi den maaske . . . Og nu klang der ham en Melodi i Øret. Han vidste godt, det kun var Støjen af det rullende Tog . . . Og dog var det en Melodi . . . En Folkesang . . . en russisk . . . monoton . . . meget smuk . . .

»Felix! Felix!«

»Naa, hvad er det dog?« Marie stod foran ham og klappede hans Kinder.

»Har du sovet godt, Felix?«

»Hvad er der paa Færde?«

»Om et Kvarter er vi i Wien.«

»Det er da ikke muligt!«

»Det var en god Søvn, du fik dig. Den maa have gjort dig rigtig godt.«

Hun ordnede Bagagen; Toget susede videre gennem Natten. For hvert Minut næsten lød der en høj, langtrukken Piben, og gennem Ruderne blinkede et hurtigt igen forsvindende Lysskær. Man kørte forbi Stationerne i Wiens Nærhed.

Fritz satte sig op. »Jeg er ganske mat af den lange Liggen.« Han rykkede hen i Hjørnet og saa' ud ad Vinduet. Der langt borte kunde han allerede øjne Stadens straalende Gader. Toget sagtnede Farten. Marie aabnede Kupévinduet og bøjede sig ud. Man kørte ind i Hallen. Marie vinkede med Haanden. Saa vendte hun sig om til Felix og raabte: »Der er han, der er han!«

»Hvem?«

»Alfred!«

»Alfred?«

Hun blev ved at vinke. Felix havde rejst sig og saa over hendes Skulder. Alfred kom hurtigt hen til Kupeen

og rakte Marie Haanden. »Velkommen tilbage!« raabte han op. »God Aften, Felix!«

»Hvordan kommer du her?«

»Jeg har telegraferet til ham, at vi kommer,« sagde Marie hurtigt.

»Du er mig for Resten en net Ven,« sagde Felix. »Den Opfindelse at skrive Breve kender du nok ikke noget til. Men kom nu!«

»Jeg har sovet saa længe, at jeg er helt ør endnu,« sagde Felix. Han smilede, da han ved Nedstigningen ad Vagontrinene vaklede lidt.

Alfred tog ham under den ene Arm, og Marie skyndte sig at hænge sig ved den anden. »I er vel begge dygtig trætte, hvad?«

»Jeg er helt ødelagt,« svarede Marie. »Ikke sandt, Felix, man er formelig mør af den tossede Jernbaneløbskørsel?«

De gik langsomt ned ad Stationens Trapper. Marie søgte Alfreds Blik, han undgik hendes. Paa Gaden vinkede han ad en Vogn. »Jeg er bare glad ved, at jeg har set dig, kære Felix,« sagde han saa. »Imorgen tidlig kommer jeg hjem til dig og faar mig en længere Passiar.«

»Jeg er helt ør,« gentog Felix. Alfred vilde hjælpe ham ind i Vognen. »Oh, saa galt er det ikke, — vist ikke nej!« Han steg ind og rakte Haanden til Marie. »Ser du?« Marie fulgte efter.

»Altsaa, paa Gensyn imorgen!« sagde hun, idet hun gennem Vinduet rakte Alfred Haanden til Afsked. Af hendes Øjne talte en saadan spørgende Angest, at Alfred tvang sig til at smile. »Ja, imorgen,« raabte han; »jeg spiser Frokost med jer!« Vognen kørte bort. Alfred blev staaende der endnu en Stund med alvorlig Mine.

»Min stakkels Ven!« hviskede han hen for sig.

Næste Morgen kom Alfred ganske tidligt, og Marie modtog ham ved Døren. »Jeg maa tale med Dem,« sagde hun.

»Lad mig hellere gaa ind til ham. Naar jeg først har undersøgt ham, bliver der mere Mening i alt, hvad vi har at tale sammen.«

»Jeg vil blot gerne bede Dem om een Ting, Alfred! Hvordan De saa finder ham, — jeg besværger Dem, sig ikke noget til ham!«

»Nej, hvor kan De tro? — Naa, det er jo vel ikke saa slemt. Sover han endnu?«

»Nej, han er vaagen.«

»Hvordan har Natten været?«

»Han sov trygt til Klokken fire imorges. Saa var han urolig.«

»Lad mig først gaa ind til ham alene. De maa se at faa lidt Fred over dette lille, blege Ansigt. Saadan vil jeg ikke have Dem ind til ham.« Han trykkede smilende hendes Haand og gik alene ind i Soveværelset.

Felix havde trukket Tæppet helt op over Hagen og nikkede blot til Vennen. Denne satte sig paa Sengen hos ham og sagde: »Naa, saa er vi da lykkelig og vel hjemme igen. Du er jo kommen dig brillant og har forhaabentlig ladet din Melankoli blive oppe i Bjergene.«

»O ja!« svarede Felix uden at fortrække en Mine.

»Vil du ikke sætte dig en Smule op? — Saa tidlige Visitter gør jeg nemlig kun i min Egenskab af Læge.«

»Værsgo,« sagde Felix ganske ligegyldigt.

Alfred undersøgte Patienten, stillede ham nogle Spørgsmaal, der besvaredes kort, og sagde til Slut: »Naa, saa vidt kan vi jo være tilfreds.«

»Hold dog op med den Sludder!« genmælede Felix gnavent.

»Hold du hellere op med dine Dumheder. Vi vil en Gang gribe Sagen energisk an. Du maa have Villien til

at blive rask og ikke gaa her og agere den Skæbnehen-givne. Det klæder dig nemlig slet ikke.«

»Hvad skal jeg altsaa gøre?«

»Først og fremmest har du at blive et Par Dage i Sengen. Forstaar du?«

»Jeg har dog alligevel ingen Lyst til at staa op.«

»Saa meget bedre.«

Der kom mere Liv i Felix. »Der er bare een Ting, jeg gerne vilde vide. Hvad *det* egentlig var med mig, det igaar. Alvorligt talt, Alfred, det maa du forklare mig. Som en uklar Drøm staar det for mig, altsammen. Turen med Banen og Ankomsten, — hvordan jeg kom herop og i Seng . . .«

»Hvad er dèr at forklare? En Kæmpe er du nu een Gang ikke; og naar man er overtræt, kan sligt nok passere En.«

»Nej, Alfred. Saadan en Træthed som den igaar er mig noget helt Nyt. Idag er jeg jo ogsaa nok træt; men jeg har mine Tanker klare igen. Igaar var det slet ikke saa ubehageligt; men Erindringen derom er mig forfærdelig. Naar jeg tænker paa, at noget saadant kunde komme over mig igen . . .«

I dette Øjeblik traadte Marie ind i Stuen.

»Du maa sige Alfred pænt Tak,« sagde Felix. »Han udnævner dig til Sygeplejerske. Jeg skal fra idag af blive liggende og har hermed den Ære at præsentere dig mit Dødsleje.«

Marie satte et forfærdet Ansigt op.

»Lad ikke den Nar fordreje Hovedet paa Dem,« sagde Alfred. »Han har at blive liggende nogle Dage, og De er nok saa god at passe paa ham.«

»Aa, Alfred, havde du blot en Anelse om, hvad jeg har for en Engel ved min Side,« udbrød Felix med ironiserende Begejstring.

Alfred gav nu vidtløftige Forskrifter for, hvorledes Felix skulde pleje paa sig, og hvordan han havde at for-

holde sig, og sagde til Slut: »Jeg erklærer dig hermed, min gode Felix, at jeg kun agter at aflægge dig mit Lægebesøg heranden Dag. Mere behøves ikke. De andre Dage tales der ikke et Ord om din Tilstand. Da kommer jeg for at slaa en Passiar af med dig, som jeg plejer.«

»Gud bevares,« udbrød Felix, »hvad *er* den Mand for en Psykolog! Men gem du hellere de Fiksfakserier til dine andre Patienter, især disse ganske primitive.«

»Kære Felix, jeg taler til dig som Mand til Mand. Hør nu en Gang efter! Det er sandt, at du er syg. Men ligesaa sandt er det, at med en ordentlig Pleje kan du komme dig igen. Det er alt, hvad jeg kan sige dig, hverken mere eller mindre.« Dermed rejste han sig.

Felix fulgte ham med et mistroisk Blik. »Man kunde næsten være fristet til at tro ham.«

»Det bliver din egen Sag, kære Felix,« svarede Doktoren kort.

»Naa, naa, Alfred, nu bar du dig igen galt ad,« sagde den Syge. »Denne bryske Tone til haardtangrebne Patienter — det Kneb kender vi!«

»Paa Gensyn imorgen!« sagde Alfred og vendte sig mod Døren. Marie gik efter ham, vilde følge ham ud. »Bliv her,« tilhviskede han hende bydende. Hun lukkede Døren efter ham.

»Kom til mig, du Smaa!« sagde Felix, da hun med et forceret muntert Smil paa Læberne gav sig til at pusle med noget Sytøj paa Bordet. »Ja, herhen! Saadan, — du er en god, en tapper, en rigtig tapper lille Pige.« Disse kærlige Ord sagde han i en hvas, skarp Tone.

Marie veg i de næste Dage ikke fra hans Seng og var fuld af Godhed og Hengivelse; dertil lyste der af hendes hele Væsen et roligt og uaffekteret Jævnmod, som

skulde gøre den Syge godt og undertiden ogsaa virkelig gjorde det. Men ikke sjælden tirredes han af den milde Munterhed, som Marie søgte at brede om ham; og naar hun ved saadanne Lejligheder begyndte at snakke om en eller anden Nyhed, der netop stod i Avisen, eller om, at hun fandt hans Udseende bedre, eller om, hvorledes de nu snart skulde indrette deres Liv, naar han blev rigtig rask, saa afbrød han hende ofte og bad hende om at forskaane ham og værsgo lade ham være i Fred. — Alfred kom hver Dag, undertiden endogsaa to Gange, men syntes næppe nogensinde at bekymre sig om Vennens legemlige Befindende. Han talte om fælles Venner, fortalte Historier fra Hospitalet og indlod sig ogsaa paa Samtaler om Kunst og Literatur, men vidste samtidigt at indrette det saaledes, at Felix ikke behøvede at tale ret meget. Begge, baade Kæresten og Vennen, var saa naturlige og utvungne i deres Optræden, at Felix mangen Gang havde Møje med at holde de dristige Forhaabninger ude, som vilde trænge sig ind hos ham. Han sagde sig selv, at det jo ligefrem var deres Pligt at spille den Komædie for ham, der, med skiftende Held, alle Dage er bleven spillet just overfor haardt angrebne Patienter. Men om han end troede, at han blot gik ind paa deres Komædie og selv spilede med i den, greb han sig dog gentagne Gange i at passiare om Verden og Menneskene paa en Maade, som var det ham beskikket at vandre endnu mange Aar blandt de Levende i Solens Lys. Og da kom han i Hu, at netop dette sælsomme Velbefindende hos Patienter af hans Slags tit skulde være et Varsel om, at Enden var nær, og — viste forbitret alt Haab fra sig. Og det kom endog saa vidt, at han opfattede ubestemte Angstfønmelser og mørke Stemninger som Tilstande, der spaaede godt, og at han var nær ved at glæde sig over dem. Saa opdagede han igen, hvor afsindig den Slags Logik var, — for at ende med at indse, at der her overhovedet ingen Viden og ingen Vished gaves. Sin Læsning havde han genoptaget; men

Romaner fandt han ikke Behag i; de kedede ham, og mange, især saadanne, hvori der aabnede sig vide Udblik til en blomtrende Tilværelse, rig paa Oplevelser, forstemte ham dybt. Han vendte sig til Filosoferne og lod Marie hente Schopenhauer og Nietzsche i Bogskabet. Men det var kun forbigaaende, at denne Visdom udstraalede sin Fred over ham.

En Dag kom Alfred ind, just som han havde ladet et Bind af Schopenhauer falde ned paa Sengetæppet og saa frem for sig med en mørk Mine. Marie sad hos ham og syede.

»Nu skal jeg sige dig noget, Alfred,« raabte han den Indtrædende næsten vredt i Møde. »Jeg vil dog til at læse Romaner igen.«

»Hvad er der saa nu?«

»Det er da i det mindste uskrømtet Fabuleren. God eller slet, af Kunstnere eller Stympere. Men disse Herrer der« — og han pegede med Øjnene paa Bogen, som laa paa Sengetæppet — »er nogle nederdrægtige Posører.«

»Oh!«

Felix satte sig over Ende i Sengen. »Foragte Livet, naar man er sund og stærk som en Gud, og se Døden roligt under Øjne, naar man er paa Lystrejse i Italien og Livet blomstrer rundt om En i de skønneste Farver, — det kalder jeg ganske simpelt Affektation. Man skulde engang spærre saadan en Herre ind i et Kammer, dømme ham til Feber og Aandenød, sige til ham: inden 1. Februar næste Aar vil De være død og begravet, og saa lade ham filosofere løs.«

»Snik, Snak!« sagde Alfred. »Hvad er det for Paradoxer?«

»Det forstaar du ikke. Det kan du ikke forstaa! Mig er det ligefrem modbydeligt. Alle er de Posører!«

»Og Sokrates da?«

»Var ogsaa en Komediant. Naar man er et naturligt Menneske, saa har man Frygt for det Ubekendte; i bedste

Fald formaar man at skjule den. Jeg skal sige dig ganske ærligt: man forfalsker de Døendes Psykologi, al den Stund alle verdenshistoriske Størrelser, hvis Død man kender noget til, har følt sig forpligtede til at opføre en Komædie for Efterverdenens Skyld. Og jeg selv da! Hvad gør jeg? Hvad? Naar jeg ligger her og taler roligt med jer om alle mulige Ting, der ikke vedkommer mig mere, hvad gør jeg da?»

»Snak ikke saa meget, især ikke saadan noget Vaas.«

»Ogsaa jeg føler mig forpligtet til at forstille mig, og i Virkeligheden har jeg dog en grænseløs, en vanvittig Frygt, som raske Mennesker ikke kan gøre sig noget Begreb om. Og bange er de alle, Heltene med og Filosoferne med; det er bare det, at *de* er de bedste Komædianter.«

»Berolige dig dog, Felix,« bad Marie.

»I to tror sagtens ogsaa,« vedblev den Syge, »at I ser Evigheden roligt i Møde, desformedelst I ikke har noget Begreb om den endnu. Man maa være dødsdømt som en Forbryder — eller som jeg, da først kan man tale med. Og den stakkels Djævel, der vandrer rolig og fattet til Galgen, og den store Vismand, der opfinder Tankesprog efter at have tømt Giftbægeret, og den fangne Frihedshelt, der smilende ser Bøssepiberne rettede mod sit Bryst, de hykler allesammen, — *jeg* ved det; og deres Fatning, deres Smil er lavet; for alle har de Frygt, skrækkelig Frygt for Døden; den er saa naturlig som selve det at dø!«

Alfred havde roligt sat sig paa Sengekanten; og da Felix havde talt til Ende, svarede han: »I alle Tilfælde er det ufornuftigt af dig at tale saa meget og saa højt. Og for Resten er du saa absurd i dine Udtalelser, som vel muligt, og en fæl Hypokondrist!«

»Du har det jo dog saa godt nu,« udbrød Marie.

»Mon hun virkelig selv tror paa, hvad hun dør siger?« spurgte Felix og vendte sig mod Alfred. »Tjen

mig dog i endelig engang at belære hende om Sandheden.»

»Kære Ven,« svarede Doktoren, »her er det kun dig selv, der trænger til Belæring. Men idag er du genstridig, og jeg kommer foreløbig til at renoncere. Om to, tre Dage, hvis du da i den Tid skulde kunne lade være at holde længere Taler, antager jeg, du kan staa op, og saa vil vi holde en ordentlig Raadslagning, ogsaa om din Sindstilstand.«

»Naar jeg bare ikke gennemskuede dig saa fuldstændigt,« sagde Felix.

»Ja, ja, det er godt,« svarede Alfred. »Sæt ikke et saa fornærmet Ansigt op,« sagde han saa, henvendt til Marie. »Den Herre der kommer ogsaa nok engang til Fornuft igen. — Men vil I nu engang sige mig, hvorfor er her intet Vindue aabent? Udenfor er det jo den dejligste Efteraarsdag, man kan tænke sig.«

Marie stod op og aabnede et Vindue. Det begyndte just at mørkne, og den indstrømmende Luft var saa forfriskende, at Marie fik Lyst til at lade sig kærtegne noget længere af den. Hun blev staaende ved Vinduet og bøjede sig ud. Paa een Gang var det hende, som om hun var kommen ud af Stuen. Hun følte sig i det Fri og alene. Det var mange Dage siden, hun havde haft en saa behagelig Fornemmelse. Nu, idet hun atter vendte Hovedet om mod Værelset, strømmede al Sygestuens Beplumrethed hende i Møde og lagde sig som et Tryk paa hendes Bryst. Hun saa, at Felix og Alfred snakkede sammen, kunde ikke høre rigtig, hvad de sagde, men følte heller slet ingen Trang til at tage Del i Samtalen. Atter lænede hun sig ud. Gaden var temmelig stille og tom, og kun fra den nærliggende Hovedgade hørtes en dæmpet Vognrummel. Et Par Spadserende vandrede langsomt hen ad det andet Fortov. Udenfor Genboens Port stod et Par Tjenestepiger, som passiarede og lo. En ung Dame ligeoverfor saa ligesom hun selv ud ad Vinduet. Marie kunde i

dette Øjeblik ikke forstaa, hvorfor den Dame ikke hellere gik ud at spadserere. Hun misundte alle Mennesker; alle var de lykkeligere end hun.

Milde, venlige Septemberdage oprandt. Aftnerne var lange, men holdt sig varme og stille.

Marie havde vænnet sig til, saa ofte det lod sig gøre, at flytte sin Stol bort fra den Syges Seng og sætte sig ved det aabne Vindue. Der sad hun, især naar Felix blundede, i Timevis. En stærk Slappelse var kommen over hende, en bristende Evne til at gøre sig rigtig Rede for Forholdene, ja en afgjort Ulyst til at tænke. Der var hele Timer, hvori der for hende hverken gaves Erindringer eller Fremtidsplaner.

Med aabne Øjne sad hun da og drømte hen for sig og var allerede fornøjet, naar fra Gaden en frisk Luftning strøg hen over hendes Pande. Men naaede blot en svag Støn fra Sygesengen hendes Øre, for hun igen forkrækket op. Hun opdagede, at Medfølelsens Gave efterhaanden var gaaet tabt for hende. Hendes Medlidenhed var bleven til nervøs Overanspændelse og hendes Sorg til en Blanding af Angest og Ligegyldighed. Hun havde sikkert nok intet at bebrejde sig; og naar Doktoren, som nu fornylig, i fuldt Alvor kaldte hende en Engel, saa kunde hun egentlig godt være dette bekendt. Men hun var træt, grænseløs træt. Nu havde hun allerede i ti, tolv Dage ikke været ude af Huset. Hvorfor i Grunden? Hvorfor? Hun maatte tænke sig om. Naa ja — gik det pludselig op for hende — fordi det vilde have krænket Felix! Og hun vilde jo gerne blive hos ham, vist vilde hun det. Hun tilbød ham, ikke mindre nu end før. Bare træt var hun, og det var jo da, naar alt kom til alt, menneskeligt.

Og hendes Længsel efter et Par Timer i det Fri blev stadig heftigere. Det var barnagtigt af hende at nægte sig dens Tilfredsstillelse. Det maatte han selv da i Grunden kunne indse. Og nu blev det hende igen klart, hvor grænseløst hun dog maatte elske ham, siden hun vilde spare ham for blot saa meget som den mulige Skygge af en Krænkelse . . . Sytøjet var gledet hende ud af Hænderne, og hun kastede et Blik hen til Sengen, som allerede stod helt i Skygge af Væggen. Det var i Skumringen, og den Syge var efter en roligere Dag slumret ind. Nu kunde hun endog være gaaet, uden at han behøvede at vide noget derom. Ak ja, dør ned, og omkring Hjørnet derovre og atter engang mellem Mennesker og ind i Stadtpark og saa ud paa Ring'en og forbi Operaen, hvor de elektriske Lamper straalet, midt ind i Trængselen; og efter Trængsel længtes hun saa meget Men naar kom *det* igen?! Det kunde jo kun komme igen, naar Felix blev rask. Og hvad var ogsaa Gaden hende og Parken og Menneskene, — hvad var alt Liv hende uden ham!

Hun blev hjemme. Hun flyttede sin Stol hen til hans Seng. Hun tog den Slumrendes Haand og græd stille, sorrigfulde Taarer paa den og blev ved at græde, efter at hun for længst med sine Tanker var kommen langt bort fra den Mand, paa hvis blege Haand hendes Taarer faldt.

Da Alfred Eftermiddagen derpaa aflagde sit Besøg hos Felix, fandt han ham friskere end de sidste Dage. »Hvis det bliver saadan ved,« sagde han, »lader jeg dig komme op om et Par Dage.« Som alt, hvad der blev sagt til ham, opfattede den Syge ogsaa dette med Mistro og svarede med et gnavent »Ja, ja«. Men Alfred vendte sig om

til Marie, der sad ved Bordet, og sagde: »De kunde for Resten ogsaa se noget bedre ud.«

Felix, som ved disse Ord tog Marie nøjere i Øjesyn, fandt ogsaa, at hun var paafaldende bleg. Han var vant til straks at jage de Tanker om hendes opofrende Godhed, der undertiden meldte sig hos ham, paa Flugt igen. Ofte forekom dette Martyrium ham lidt forlorent, og han ærgrede sig over den taalmodige Mine, hun bar til Skue. Han ønskede mangen Gang, hun vilde blive utaalmodig; han lurede paa det Øjeblik, da hun vilde røbe sig med et Ord, et Blik, og han saa kunde slynge hende den ondskabsfulde Bemærkning i Ansigtet, at han ikke et eneste Minut havde ladet sig narre, at han væmmedes ved hendes Hykleri, og at hun blot skulde lade ham dø i Ro.

Nu, da Alfred havde talt om hendes Udseende, rødmede hun lidt og smilede. »Jeg føler mig helt vel,« sagde hun.

Alfred traadte hende nærmere. »Nej, hør nu, dette er en vigtig Ting. Deres Felix vil kun have liden Glæde af sin Helbredelse, naar De saa gaar hen og bliver syg.«

»Men jeg fejler virkelig ikke noget.«

»Vil De sige mig, gaar De slet ikke en Smule i den friske Luft?«

»Jeg føler ingen Trang til det.«

»Sig mig engang, Felix, -- hun viger aldrig fra dig?«

»Du ved jo,« svarede Felix, »hun er en Engel.«

»Undskyld, Marie, men det er jo ganske simpelt dumt. Det er unyttigt og barnagtigt at slide sig op paa denne Maade. De maa i Luften. Jeg erklærer, at det er nødvendigt.«

»Men hvad vil De?« sagde Marie med et svagt Smil, »jeg længes absolut ikke derefter.«

»Det er ganske ligegyldigt. For Resten allerede et daarligt Tegn, at De ikke længes. De maa ud endnu idag. Sæt Dem dog en Times Tid ind i Stadtpark. Eller, hvis De ikke kan lide det, tag Dem en Vogn og kør en

Tur, ned i Prateren for Eksempel. Der er dejligt dernede nu.«

»Men . . .«

»Der er ikke noget Men. Naar De bliver saadan ved og er lutter Engel, saa ødelægger De Dem selv. Ja, se Dem blot en Gang i Spejlet der, — De ødelægger Dem.«

Felix følte, idet Alfred sagde disse Ord, en stikkende Smerte i Brystet. En indædt Harmen kogte i ham. Han troede i Maries Ansigt at iagttage en bevidst Martyrmine, der attraaede Medlidenhed; og som en Sandhed, det vilde være formasteligt at rokke ved, for det ham gennem Hjernen, at denne Kvinde jo var forpligtet til at lide med ham, at dø med ham. Hun ødelægger sig; nu ja, selvfølgelig! Havde hun maaske tænkt at beholde røde Kinder og straalende Øjne, medens han hurtigt gik sin Opløsning i Møde? Og tror Alfred virkelig, at denne Kvinde, som er hans Elskerinde, har Ret til at tænke ud over den Time, der bliver hans sidste. Og vover hun maaske selv . . .

Med graadig Vrede studerede Felix Udtrykket i Maries Træk, medens Doktoren med utaalmelige Ord atter og atter gentog det Sagte. Tilsidst tog han det Løfte af Marie, at hun endnu samme Dag vilde gaa ud i Luften, og forklarede hende, at Opfyldelsen af dette Løfte akkurat lige saa godt hørte med til hendes Pligter som Sygeplejerske som alle de andre.

»Fordi jeg overhovedet ikke tæller med mere,« tænkte Felix; »fordi man naturligvis lader den ligge og krepere, der jo alligevel er fortabt.« — Alfred fik, da han endelig gik, et ganske ligegyldigt Haandtryk. Han hadede ham.

Marie fulgte kun Doktoren til Døren og kom straks tilbage til Felix. Denne laa med sammenkneben Mund og en dyb Vredesrynke i Panden. Marie forstod ham, hun forstod ham saa fuldtud. Hun bøjede sig ned til ham og smilede. Han trak Vejret, han vilde tale, vilde slynge

hende en uhørt Fornærmelse i Ansigtet. Han syntes, hun havde fortjent det. Men hun strøg ham med sin Haand over Haaret, og stadig med dette trætte taalmodige Smil paa Ansigtet hviskede hun ømt, ganske nær ved hans Læber: »Jeg gaar jo ikke.«

Han svarede intet. Hele den lange Aften til midt paa Natten blev hun siddende ved hans Seng og faldt til sidst i Søvn i Stolen, hvor hun sad.

Da Alfred den følgende Dag kom, søgte Marie at undgaa en Samtale med ham. Han lod for Resten idag ikke til at interessere sig for hendes Udseende og beskæftigede sig kun med Felix. Men han talte ikke om nogen snarlig Opstaaen, og den Syge var ligesom bange for at spørge ham. Han følte sig idag svagere end de foregaaende Dage; der var en Ulyst hos ham til at tale som ingensinde før; og han var glad, da Doktoren forlod ham. Ogsaa paa Maries Spørgsmaal gav han korte og mismodige Svar. Og da hun efter timelang Tavshed sent paa Eftermiddagen atter spurgte ham: »Hvordan har du det nu?« svarede han: »Det kan jo være lige meget.« Han havde korslagt Armene over Hovedet, lukkede nu Øjnene og sov snart ind. — Marie blev siddende en Tid hos ham og betragtede ham, saa flød hendes Tankeer ud, og hun sank hen i Drømmerier. Da hun efter en Stunds Forløb kom til sig selv igen, følte hun sit Legem gennemrisles af et mærkværdigt Velbehag, som var hun vaagnet efter en sund og dyb Søvn. Hun rejste sig og trak de nedrullede Gardiner op. Det var ligesom en Duft af sene Blomster idag fra den nærliggende Park havde forvildet sig ind i den snævre Gade. Saa dejlig havde Luften, der nu strømmede ind i Værelset, aldrig forekommet hende. Hun saa om til

Felix; han laa og sov som før, med roligt Aandedræt. Ellers var hun i slige Øjeblikke bleven greben af en Rørelse, der bandt hende til Stuen, bredte et lad Tungsind over hele hendes Væsen. Idag følte hun intet dertil, var glad ved, at Felix sov, og fattede uden indvortes Kamp, saa selvfølgelig, som var det noget, der skete hver Dag, den Beslutning at tage ud en Times Tid. Hun listede sig paa Taaspidserne ud i Køkkenet, gav Konen, der gik til Haande, Ordre til at opholde sig i Sygeværelset, tog hurtigt Hat og Parasol og fløj, mere end hun gik, ned ad Trapperne. — Der stod hun nu paa Gaden. Efter en hurtig Vandring gennem et Par stille Gader naaede hun Parken og var glad ved at se Buske og Træer omkring sig og foroven den dæmringsblaa Himmel, som hun havde længtes efter saa længe. Hun satte sig paa en Bænk; ved Siden af hende og paa de andre Bænke i hendes Nærhed sad Ammer og Barnepiger. I Alleerne legede smaa Børn. Men da Mørket allerede begyndte at falde, maatte hele dette Væsen snart være forbi; Pigerne kaldte paa de Smaa, nogle tog deres ved Haanden og forlod Parken. Snart sad Marie næsten alene tilbage; kun faa Mennesker kom endnu forbi; af og til vendte en Herre sig om efter hende.

Nu var hun der altsaa, nu var hun i det Fri. Ja, hvorledes var det nu i Grunden med det Hele? Øjeblikket syntes hende nu kommet til med uforstyrret Blik at overskue det Nærværende. Og for sine Tanker vilde hun finde tydelige Ord, som hun kunde udtale i sit Indre Jeg er hos ham, fordi jeg holder af ham. Det er ikke noget Offer, jeg bringer; for jeg kan ikke andet. Og hvad skal der nu ske? Hvor længe vil det vare endnu? Nogen Redning gives der ikke . . . Og hvad saa? . . . Hvad saa? . . . Jeg vilde engang dø med ham . . . Hvorfor er vi nu saa fremmede for hinanden? . . . Han tænker kun paa sig selv nu. *Vilde* han mon ogsaa endnu dø sammen med mig? . . . Jo, hun følte sig fuldt og fast overbevist om, at han nok

vilde. Men hun saa ikke for sig Billedet af en elskende Yngling, der gerne vilde stede hende til Hvile ved sin Side for Evigheden. Nej, det var hende, ligesom han rev hende ned til sig, egensindig, skinsyg, fordi hun nu engang tilhørte ham.

En ung Mand havde taget Plads ved Siden af hende paa Bænken og gjorde en Bemærkning. Hun var saa adspredt, at hun først spurgte: »Hvad behager?« Men saa stod hun op og gik hurtigt sin Vej. I Parken blev de Mødendes Blikke hende generende. Hun gik ud paa »Ring«, vinkede ad en Vogn og lod den køre sig en Tur. Det var blevet Aften; hun lænede sig mageligt tilbage i det ene Hjørne og nød den behagelige Bevægelse, der ingen Anstrengelse kostede, og de skiftende Billeder, der gled hende forbi med det urolige Spil over sig af Mørke og viftende Gasflammers Lys. Den smukke Septembraften havde lokket mange Mennesker ud paa Gaderne. Da Marie kørte forbi Volksgarten, hørte hun et Militærorkesters friske Toner klinge ud derfra, og hun maatte uvilkaarligt tænke tilbage paa den Aften i Salzburg. Forgæves søgte hun at bibringe sig selv den Overbevisning, at alt dette omkring hende var noget tomt, forgængeligt noget, at det ikke havde noget at sige, om man skulde skilles fra det. Hun kunde ikke faa jaget det Velbehag, der begyndte at trænge ind i hende, paa Porten. Hun *var* nu eensgang vel til Mode. At det festlige Teater laa der med sine hvidtlysende Buelamper, at Folk kom derhenne fra Raadhusparkens Alleer og slentrede i Ro og Mag over Gaden, at der der udenfor Kafeen sad Mennesker, at der overhovedet gaves Mennesker, til hvis Sorger og Bekymringer hun ikke kendte, eller som maaske slet ikke havde nogen; at Luftens Pust strøg saa mildt og varmt forbi hende; at hun skulde have Lov at se endnu mange saadanne Aftner, tusind dejlige Dage og Nætter endnu; at en Følelse af livsmodig Sundhed rislede gennem hendes Aarer, — alt det gjorde hende godt. Hvad? Skulde hun maaske gøre

sig Bebrejdelser for, at hun efter disse talløse Timers dødelige Udmattelse for et Minut saa at sige kom til sig selv? Var det ikke hendes gode Ret, dog i det mindste at blive sig sin Eksistens bevidst? Hun var jo rask, hun var ung, og alle Vegne fra, som af hundrede Kilder paa een Gang, strømmede Livsglæden over hende. Det var jo saa naturligt, ligesaa naturligt som hendes Aandedræt og Himlen over hendes Hoved — — og hun vil tænke paa at skamme sig derover? . . . Hun tænker paa Felix. Hvis et Under sker og han kommer sig, skal hun nok fremdeles leve med ham. Hun mindes ham med en mild, forsonlig Smerte. Det er snart paa Tide at vende tilbage til ham. Men kan han ogsaa lide, at hun er hos ham? Sætter han Pris paa hendes Kærlighed og Omhu? Hvor bitre er ikke hans Ord! Hvor stikkende hans Blik! Og hans Kys! Hvor længe er det ikke siden, de har kysset hinanden! Hun maa tænke paa hans Læber, der altid er saa blege og tørre nu. Hun vil herefter ogsaa kun kysse ham paa Panden. Hans Pande er kold og fugtig. Hvor det er grimt at være syg! . . .

Hun lagde sig tilbage i Vognen. Hun vendte bevidst sine Tanker bort fra den Syge. Og for ikke at være nødt til at tænke paa ham, saa hun ivrigt ud paa Gaden og betragtede alting saa nøje, som skulde hun præge det dybt i sin Hukommelse.

Felix slog Øjnene op. Et Lys brændte ved hans Seng og udbredte et svagt Skær. Hos ham sad den gamle Kone, ligegyldig, med Hænderne i Skødet. Hun for sammen, da den Syge raabte til hende: »Hvor er hun henne?« Konen forklarede ham, at Marie var gaaet, men straks kom igen.

»De kan gaa Deres Vej,« svarede Felix. Og da hun

tøvede, vedblev han: »Saa gaa dog! Jeg behøver Dem ikke!«

Hun gik. Og en Uro, kvalfuld som ingensinde før, betog ham.

Hvor er hun, hvor er hun henne? Han kunde næppe holde ud at blive i Sengen, men han turde dog ikke staa op. Pludselig farer den Tanke ham gennem Hovedet: Naar man ser sig om, er hun løben sin Vej! Hun har forladt ham, forladt ham for bestandig! Hun kan ikke udholde Livet med ham længer. Hun er bange for ham. Hun har læst i hans Tanker. Eller han har engang talt i Søvn og sagt det højt, som uafbrudt ligger paa Bunden af hans Bevidsthed, ogsaa naar han i Dagevis selv ikke fatter det tydeligt. Og hun *vil* nu ikke dø med ham . . . Tankerne jog gennem hans Hjerne. Feberen var begyndt; den kom gerne hver Aften . . . I lange Tider har han ikke sagt hende et venligt Ord; maaske er det blot det! Han har pint og plaget hende med sine Luner, med sit mistroiske Blik, med sine bitre Bemærkninger, og hun trængte til Taknemmelighed! . . . Nej, nej, kun Retfærdighed! . . . Oh, naar hun blot var her igen! Han maa have hende! Med brændende Smerte erkender han: han kan ikke undvære hende. Han skal gøre hende Afbigt for det alt sammen, om det behøves. Han skal igen lade kærlige Øjne hvile paa hende og finde Ord til hende af den dybeste Inderlighed. Han skal ikke med en Stavelse røbe, at han lider. Han skal smile, naar det ligger tungt paa hans Bryst. Han skal kysse hendes Haand, naar han gisper efter Luft. Han skal fortælle hende, at han drømmer saa meget Vaas, og at det kun er Feberfantasier, det, hun hører ham sige i Søvn. Syærge hende til skal han, at han tilbeder hende, at han under, ja, at han ønsker hende et langt, lykkeligt Liv; hun maa blot blive hos ham til det sidste, hun maa blot ikke vige fra hans Seng, ikke lade ham dø ene. Han vil jo se den forfærdelige Time i Møde roligt og som en Vismand, naar han kun ved, at *hun* er

hos ham! Og denne Time kan komme saa snart, hver Dag kan den komme. Derfor maa hun altid være hos ham; for han er angst, naar han er uden hende.

Hvor er hun? Hvor er hun? . . . Blodet brusede gennem hans Hoved, hans Øjne formørkedes, Aandedrættet gik tungere, og ingen var der . . . Ak, hvorfor sendte han ogsaa den Kone bort? Det var dog altid et menneskeligt Væsen. Nu er han hjælpeløs, hjælpeløs . . . Han satte sig op, han følte sig kraftigere, end han havde troet; bare Vejret, Vejret. Det var skrækkeligt, som det plagede ham. Han kunde ikke holde det ud; han sprang ud af Sengen og næsten nøgen, som han var, hen til Vinduet. Der var der Luft, Luft! Han tog et Par dybe Drag, — hvor det gjorde godt! Han fik den vide Slobrok om sig, som hang over Sengeenden, og segnede ned paa en Stol. I et Par Sekunder var alle hans Tanker i Forvirring, saa skød igen den ene, stadig den ene og samme, frem som et Lyn. Hvor er hun? Hvor er hun henne? Mon hun allerede tit har forladt ham saaledes, medens han sov? Hvem ved? Hvor mon hun saa gaar hen? Vil hun blot for et Par Timer undfly Sygeværrelsets Dunster, eller er det ham, hun vil flygte fra, fordi han er syg? Er hans Nærhed hende modbydelig? Ængstes hun for Dødens Skygger, som allerede svæver her? Længes hun efter Livet? Er det Livet, hun søger? Betyder han selv ikke mere Livet for hende? Hvad søger hun? Hvad vil hun? Hvor er hun? Hvor er hun?

Og de jagende Tanker blev til fremhviskede Stavelser, til stønnende, højt udtalte Ord. Og han skreg, og han hvinede: »Hvor er hun?« . . . Og han saa hende for sig, saa hende, som han nu tænkte sig det, ile ned ad Trapperne, med Befrielsens Smil paa Læberne, og bort herfra, et Steds hen, hvor Sygdommen, Væmmelsen, den langsomme Døen ikke fandtes, til et eller andet Ubekendt, til noget, hvor der var Duft, hvor der var Blomstring. Han saa hende forsvinde, favnes af en lys Taage, der skjulte hende, og af hvilken hendes skingre Latter klang frem, en

Lykkens, en Glædens Latter. Og Taagerne delte sig, og han saa hende danse. Og hun hvirvledes længere og længere bort, og hun forsvandt. Og saa kom en dump Rumlen, nærmere og nærmere, og standsede pludselig . . . Hvor er hun? Han for op. Hen til Vinduet ilede han. Det havde været en Vogns Rumlen, og udenfor Porten, der holdt den stille . . . Jo, vist saa, han kunde jo se den . . . Og ud af Vognen, jo . . . det var Marie! Det var hende! . . . Han maatte gaa hende i Møde, — han styrtede ud i Entreen. Men dér var der fuldstændig mørkt; han var ikke i Stand til at finde Dørgrebet. Da drejedes Nøglen i Laasen, Døren sprang op, Marie traadte ind, og fra Trappegangen flimrede det svage Gaslys om hende. Hun stødte til ham, uden at kunne se ham, og gav et højt Skrig fra sig. Han greb hende ved Skuldrene og trak hende ind i Stuen. Han aabnede Munden, men kunde ikke sige noget.

»Hvad gaar der dog af dig?« raabte hun forfærdet. »Er du da bleven vanvittig?« Hun friede sig for hans Tag. Han blev staaende oprejst; det var, som om hans Skikkelse voksede. Endelig fik han Mælet igen: »Hvor kommer du fra? . . . Hvor kommer du fra?«

»For Guds Skyld, Felix, kom dog til dig selv. Hvor kunde du . . .! Jeg be'r dig, saa sæt dig dog i det mindste.«

»Hvorfra kommer du?« Han sagde dette sagtere, ligesom drømmende. »Hvorfra? Hvorfra?« hviskede han. Hun tog ham ved Hænderne, — de var brændende hede. Villig, næsten bevidstløs lod han sig lede hen til Sofaen og langsomt trykke ned i dens ene Hjørne. Han saa omkring sig, som maatte han lidt efter lidt genvinde sin Bevidsthed. Saa sagde han atter, ganske tydeligt, men paa samme monotone Maade: »Hvorfra kommer du?«

Hun havde til Dels faaet sin Ro tilbage, kastede Hatten bag sig paa en Stol, satte sig i Sofaen hos ham og sagde indsmigrende: »Min Skat, jeg har kun været en

Times Tid i Luften. Jeg var bange for, jeg selv skulde blive syg; hvad Glæde havde du saa haft af mig? Og jeg tog endda en Vogn, blot for at være snart hos dig igen.«

Han laa i sit Sofahjørne, ganske slap nu. Han betragtede hende fra Siden af og svarede intet.

Hun vedblev at tale, alt imens hun kærtegnende klappede hans hede Kinder. »Du er da ikke vred paa mig? vel? For Resten gav jeg jo Konen Ordre til at blive hos dig, til jeg kom tilbage. Har du ikke set hende? Hvor er hun henne?«

»Jeg har sendt hende bort.«

»Hvorfor dog det, Felix? Hun skulde jo blot vente saa længe, indtil jeg kom hjem igen . . . Aa, jeg har længtes saadan efter dig! Hvad Godt har jeg af den friske Luft derude, naar jeg ikke har dig!«

»Mis, Mis!« Han lagde sit Hoved ind til hendes Bryst, ligesom et sygt Barn. Som i fordums Dage gled hendes Læber hen over hans Haar. Da saa han op til hende med bedende Øjne. »Mis,« sagde han, »du maa altid blive hos mig, altid . . . vil du ikke nok?«

»Jo,« svarede hun og kyssede hans filtrede, fugtige Haar. Hun var saa bedrøvet, saa grænseløst bedrøvet! Gerne havde hun grædt, men der var noget Tørt, noget Vissent i hendes Rørelse. Intetstedsfra kunde hun hente Trøst, ikke engang fra sin egen Smerte. Og hun misundte ham; for hun saa Taarer trille over hans Kinder.

Nu sad hun igen alle følgende Dage og Aftener ved hans Seng, bragte ham hans Maaltider, gav ham Medicin og læste, naar han var rask nok til at ønske det, Avisen for ham, af og til ogsaa nogle Kapitler af en eller anden

Roman. Morgenen efter hendes Udflugt var det begyndt at regne, og det faldt ind med altfor tidligt Efteraar. Nu strøg i Timer og Dage de tynde graa Striber næsten uophørligt forbi Vinduerne. I den sidste Tid hørte Marie af og til om Natten den Syge snakke usammenhængende Tøjeri. Ganske mekanisk kunde hun da stryge ham med sine Hænder over Pande og Haar og hviske: »Sov, Felix, sov!« ligesom man tysser paa et uroligt Barn. Han blev kendeligt svagere, men led ikke meget; og naar de korte Anfald af Aandenød, der saa voldsomt mindede ham om hans Sygdom, var forbi, sank han for det meste hen i en Udmattelsestilstand, som han ikke mere kunde gøre sig selv Rede for. Kun hændte det undertiden, at han undrede sig en Smule. »Hvorfor er alting mig saa ligegyldigt?« Men naar han da saa Regnen strømme ned udenfor, tænkte han igen: »Ak ja, det er Efteraaret« og grublede ikke videre over Sammenhængen. Han tænkte sig egentlig ikke, at nogen Forandring kunde være mulig, tænkte ikke paa Døden, ej heller paa Helbredelse. Ogsaa i Maries Bevidsthed var Udsigten til, at det muligvis vilde blive anderledes, ganske forsvunden. Og Alfreds Besøg havde ligeledes faaet en vis Karakter af det Vanemæssige. For ham, der kom udefra, for hvem Livet rullede videre, forandredes Billedet af Sygestuen jo rigtignok med hver Dag. *Han* havde nu opgivet alt Haab. Han mærkede godt, at der nu baade for Felix og for Marie var begyndt en Periode, som den undertiden indtræder hos Mennesker, der har gennemlevet de stærkeste Sindsoprør, en Periode, i hvilken der intet Haab og ingen Frygt gives mere; i hvilken Følelsen af selve det Nærværende er sløv og uklar, derved, at den mangler Fremskuet paa det Kommende og Tilbageblikket paa det Forbigangne. Det var altid med et stærkt Ubehag, at han nu selv betraadte Sygestuen, og han var glad, naar han fandt dem begge igen, som han havde forladt dem. For til

sidst maatte der jo atter komme en Time, hvor de var tvungne til at tænke paa det, der forestod.

En Dag, da han igen kom op ad Trappen under disse Betragtninger, fandt han Marie staaende i Entreen med blege Kinder og vridende sine Hænder. »Kom, kom!« raabte hun. Han skyndte sig at følge hende. Felix sad oprejst i Sengen; han satte nogle vrede Øjne paa de Indtrædende og udbød: »Hvad er i Grunden jeres Mening med mig?«

Alfred gik hurtigt hen til ham. »Hvad er der saa i Vejen, Felix?« spurgte han.

»Hvad din Mening er med mig, vilde jeg gerne vide.«

»Hvad er det for barnagtige Spørgsmaal?«

»Forgaa la'r I mig, elendigt forgaa!« raabte Felix med næsten skrigende Røst.

Alfred traadte helt hen til Sengen og vilde gribe hans Haand. Men den Syge tog den heftigt til sig. »Lad mig være! Og du, Marie, hold op med din Hændervriden! Jeg gad vide, hvad jeres Mening er. Hvorledes dette her skal fortsættes, spørger jeg om.«

»Der kunde fortsættes meget bedre,« sagde Alfred roligt, »naar du ikke hidsede dig op til ingen Nytte.«

»Naa ja, her har jeg nu ligget, Gud ved hvor længe! I ser til og la'r mig ligge. Hvad er saa i Grunden din Mening med mig?«

»Kom dog ikke med saadan Snak!«

»Der gøres jo slet ikke noget ved mig, ikke det mindste. Det bryder ind over mig, — man rører ikke en Haand for at afværge det!«

»Felix,« begyndte Alfred med indtrængende Røst, idet han satte sig paa Sengen hos ham og igen forsøgte at gribe hans Haand.

»Nu ja, du opgiver mig simpelthen. Du la'r mig bare ligge her og tage Morfin.«

»Du maa have Taalmodighed et Par Dage endnu og . . .«

»Men du ser jo, at det ikke hjælper noget! Jeg føler jo, hvordan jeg har det! Hvorfor la'r I mig dog saa redningsløst forgaa? I ser jo, at jeg gaar til Grunde her. Jeg holder det ikke ud! Og der maa da endnu findes Hjælp, en eller anden Mulighed for Hjælp. Saa tænk dig dog om, Alfred, du er jo da Læge, det er jo din Pligt.«

»Vist findes der Hjælp,« sagde Alfred.

»Og om ikke Hjælp, saa maaske et Under. Men *her* sker intet Under. Jeg maa bort herfra, jeg vil herfra.«

»Du skal jo op, saa snart Du kommer noget til Kræfter.«

»Jeg siger dig, Alfred, det bliver for silde. Hvorfor skal jeg dog blive i denne forfærdelige Stue? Jeg vil bort, bort fra Byen vil jeg. Jeg ved, hvad jeg trænger til. Jeg trænger til Foraar, jeg trænger til Syden. Naar Solen skinner paa mig igen, bliver jeg rask.«

»Det er ganske fornuftigt altsammen,« sagde Alfred. »Selvfølgelig skal du til Syden; men du maa have en Smule Taalmodighed. Idag kan du ikke rejse, og imorgen heller ikke. Men saa snart det paa nogen Maade gaar an.«

»Jeg *kan* rejse idag, jeg føler det. Saa snart jeg bare er ude af dette forfærdelige Dødsværelse, bliver jeg til et andet Menneske. Hver Dag, du holder mig længer her, er en Fare.«

»Kære Ven, du maa dog betænke, at jeg som din Læge . . .«

»Du er Læge og dømmer efter dine Regler. Patienterne ved bedst selv, hvad de behøver. Det er en Letsindighed og en Tankeløshed at lade mig ligge og forgaa. I Syden sker mangan Gang Vidundere. Man lægger ikke Hænderne i Skødet, naar der blot er Skygge af Haab; og Haab er der altid endnu. Det er umenneskeligt at overlade En til hans Skæbne, som I gør med mig. Jeg vil til Syden, tilbage til Foraaret vil jeg!«

»Det skal du jo ogsaa,« sagde Alfred.

»Vi kan nok rejse imorgen,« indskød Marie hurtigt, »ikke sandt?«

»Hvis Felix lover mig at forholde sig rolig et Par Dage, saa sender jeg ham af Sted. Men nu, idag — det vilde være en Forbrydelse! Det tillader jeg ikke, ikke paa nogen Betingelse. Se dog blot,« sagde han og vendte sig til Marie, »dette Vejr! Det stormer og regner. Ikke det raskeste Menneske vilde jeg raade til at rejse idag.«

»Imorgen altsaa!« udbrød Felix.

»Hvis det klarer en Smule op,« sagde Doktoren, »— om to, tre Dage; det giver jeg dig mit Ord paa.«

Den Syge saa fast og forskende paa ham. Saa spurgte han: »Dit Æresord?«

»Ja!«

»Naa, kan du høre?« raabte Marie.

»Du tror ikke, at der er nogen Frelse for mig mere?« sagde Patienten, henvendt til Alfred. »Du har villet lade mig dø i Hjemmet? — Det er en falsk Humanitet. Naar man er ved at dø, gives der ikke længere noget Hjem. At kunne leve, det er Hjemmet. Og jeg vil ikke, jeg vil ikke dø saa værgeløs.«

»Kære Felix, du ved jo meget godt, at det er min Hensigt at lade dig tilbringe hele Vinteren i Syden. Men jeg kan da ikke lade dig rejse i saadan et Vejr.«

»Marie,« sagde den Syge, »gør alt parat!«

Marie saa ængsteligt spørgende hen paa Doktoren.

»Naa ja,« mente denne, »*det* kan jo ikke skade noget.«

»Alt skal du gøre parat, om en Time staar jeg op. Vi rejser, saa snart den første Solstraale viser sig.«

Felix stod op om Eftermiddagen. Det lod næsten til, at Tanken om en Forandring af Opholdssted havde en vel-

gørende Virkning paa ham. Han var vaagen, laa hele Tiden paa Sofaen, men havde ingen Udbrud af Fortvivlelse og faldt ej heller hen i de foregaaende Dages sløve Lige-gyldighed. Han interesserede sig for Forberedelserne, Marie gjorde, han gav Raad, traf Bestemmelser, nævnede Bøger i sit Bibliotek, som han vilde have med, og fremtog selv af sit Skrivebord en hel stor Pakke Papirer, der ogsaa skulde i Kofferten. »Jeg vil gennemse mine gamle Sager,« sagde han til Marie. Og senere, da hun prøvede at faa Papirerne anbragte i Kofferten, kom han tilbage til dette Æmne. »Hvem ved, om denne Hviletid ikke har gjort min Aand meget godt! Jeg føler ligefrem, hvor jeg modnes. En vidunderlig Klarhed udstraaler i mangan en Time over alt, hvad jeg hidtil har tænkt.« —

Allerede Dagen efter den omtalte Storm og Regn var det blevet godt Vejr. I Løbet af den næste Dag blev det saa varmt, at man kunde aabne Vinduerne. Og nu gled en lun og venlig Høsteftermiddags Glans hen over Gulvet, og hver Gang Marie knælede foran Kofferten, lagde Solstraalerne sig i hendes lokkede Haar.

Alfred kom just til, som Marie omhyggeligt gemte Papirerne i Kofferten og Felix, udstrakt paa Sofaen, begyndte at tale om sine Planer.

»Ogsaa det skal jeg allerede give Lov til?« spurgte Alfred smilende. »Naa, jeg haaber, du er forsigtig nok til ikke at begynde for tidligt med Arbejdet.«

»Oh! det bliver slet ikke noget Arbejde,« sagde Felix. »Tusind nye og friske Lys glider hen over alle de Tanke-gange, der hidindtil har ligget i Mørke for mig!«

»Det er jo meget rart,« sagde Alfred langtrukkent, idet han betragtede den Syge, der saa frem for sig med et stift Blik.

»Du maa ikke misforstaa mig,« vedblev Felix. »Jeg har egentlig slet ingen Idé med faste Konturer; men det er, ligesom der var noget i Gære.«

»Ja saa.«

»Det er mig, ved du, som hørte jeg Instrumenter

i et Orkester blive stemte. Det har ogsaa i Virkeligheden altid gjort et stærkt Indtryk paa mig. Og i et af de næste Øjeblikke arbejder der sig nok rene Harmonier frem, og alle Instrumenter falder rigtigt ind.« Og med et pludseligt Spring i Tankegangen spurgte han: »Har du bestilt Kupeen?»

»Ja,« svarede Doktoren.

»Altsaa imorgen tidlig,« udbrød Marie fornøjet. Hun var stadig i Virksomhed, gik fra Kommoden til Kofferten, derfra til Bogskabet, ordnede og pakkede. Alfred følte sig underlig berørt. Var han hos et Par glade unge Folk, som lavede sig til til en Lystrejse? Saa fuld af frejdigt Haab, saa skyfri næsten syntes den Stemning, der idag laa over denne Stue. — Da han gik, fulgte Marie ham ud. »Gud, hvor det er fornuftigt, at vi kommer af Sted!« udbrød hun. »Jeg glæder mig meget til det. Og han er jo formelig som forvandlet, siden det er blevet til Alvor.«

Alfred vidste ikke, hvad han skulde svare. Han gav hende Haanden og havde allerede vendt sig for at gaa, da han vendte sig om endnu en Gang og sagde til hende: »De maa love mig . . .«

»Hvilket?»

»Jeg mener, en Ven er jo dog altid mere end en Læge. De ved, jeg staar til enhver Tid til Deres Raadighed. De behøver blot at telegrafere.«

Marie var ganske forskrækket. »De tror, det kunde blive nødvendigt?»

»Jeg siger det kun for alle Tilfælde.« Dermed gik han.

Hun blev staaende endnu et Øjeblik og grundede, saa traadte hun rask ind i Stuen, ængstlig for, at Felix kunde være urolig over, at hun blev det Minut borte. Men han syntes blot at have ventet paa hendes Indtrædelse for at fortsætte med sine tidligere Forklaringer.

»Du ved nok, Marie,« sagde han, »Solen har altid en god Indflydelse paa mig. Naar det bliver koldere, tager

vi endnu længere Syd paa, til Rivieraen, og saa senere, hvad mener du — til Afrika! Hvad? — Under Ækvator skulde Mesterværket nok lykkes mig, det er sikkert.»

Saaledes snakkede han videre, indtil endelig Marie kom hen og klappede ham paa Kinderne og smilende sagde: »Nej, nu er det nok. Ikke straks være letsindig igen. Og saa skal du for Resten i Seng nu, for imorgen gælder det at staa tidligt op.« Hun saa, at hans Kinder var meget røde og at hans Øjne næsten skinnede; og da hun tog ham i Hænderne for at hjælpe ham med at rejse sig fra Sofaen, var de brændende hede.

Allerede ved første Morgengry vaagnede Felix. Han var opfyldt af samme glade Utaalmodighed som et Barn, der skal ud paa Ferietur. To Timer, før de skulde køre til Banen, sad han allerede i Sofaen, fuldt udrustet til Rejsen. Ogsaa Marie var forlængst færdig med alting. Hun havde den graa Støvkaabe paa og Hatten med det blaa Slør og stod saaledes paaklædt ved Vinduet for i Tide at se den bestilte Vogn komme kørende. Felix spurgte hvert femte Minut, om den ikke var der. Det varede ham for længe, og han talte allerede om at sende Bud efter en anden, da Marie udbrød: »Der er den, der er den!«

»Du,« føjede hun straks til, »Alfred er her ogsaa.«

Alfred var drejet om Hjørnet samtidigt med Vognen og hilste venligt op. Kort efter traadte han ind i Stuen. »I er allerede fiks og færdige,« udbrød han. »Hvad vil I saa tidligt paa Banegaarden, saa meget mere, som I allerede har spist Frokost, som jeg ser.«

»Felix er saa utaalmodig,« sagde Marie. Alfred gik hen til Patienten, og denne smilede muntert til ham. »Storartet Rejsevej,« mente han.

»Ja, I kan jo ha' det dejligt,« mente Doktoren. Saa tog han en Tvebak paa Bordet. »Det er vel tilladt?«

»Har De virkelig slet ikke faaet noget til Morgen endnu?« udbrød Marie ganske forskrækket.

»Jo, vist har jeg saa. Jeg har drukket et Glas Kognak.«

»Bi lidt, der er mere Kaffe i Kanden.« Hun vilde endelig have Lov til at skænke Resten af Kaffen op til ham; saa gik hun ud for at give Konen nogle Ordre. Alfred kunde næsten ikke faa Koppen fra Munden igen; det var ham pinligt at være alene med Vennen, og han kunde ikke have sagt noget. Nu traadte Marie atter ind og meldte, at der nu ikke var noget til Hinder mere for at tage af Sted. Felix rejste sig og gik som første Mand til Døren. Han havde en graa Havelok om sig, en blød, mørk Hat paa Hovedet, og i Haanden holdt han en Stok. Ogsaa ned ad Trapperne vilde han være den første. Men næppe havde han lagt Haanden paa Rækværket, før han begyndte at vakle. Alfred og Marie var straks bag ved ham og støttede ham. »Jeg er lidt svimmel,« sagde Felix.

»Det er jo ganske naturligt,« mente Alfred; »naar man efter saa og saa mange Ugers Forløb er første Gang oven Senge.« Han tog den Syge ved den ene Arm, Marie tog ham ved den anden; saaledes førte de ham ned. Kusken paa Vognen tog Hatten af, da han fik Øje paa den Syge.

I Genbohusets Vinduer kom nogle medlidende Kvinde-ansigter til Syne. Og da Alfred og Marie løftede den dødblege Mand op i Vognen, skyndte Portneren sig ogsaa at komme hen og tilbyde sin Hjælp. Ved Vognens Bortkørsel tilkastede Portneren og de medlidende Kvinder hinanden forstaaende, rørte Blikke.

Alfred[/] passiarede, staaende paa Vagonens Trinbræt, med Marie, lige til det havde ringet sidste Gang. Felix havde sat sig i et Hjørne og lod ikke til at have Interesse for noget. Først da Lokomotivets Fløjten lød, syntes han at vaagne igen og gav sin Ven et Nik til Afsked. Toget satte sig i Bevægelse. Alfred blev endnu et Øjeblik staaende paa Perronen og saa' efter det. Saa vendte han sig langsomt for at gaa.

Næppe var Toget ude af Hallen, før Marie satte sig helt hen til Felix og spurgte ham, hvad han nu kunde ønske. Om hun skulde trække Kognakflasken op, om hun skulde række ham en Bog, om hun maaske skulde læse noget af Avisen for ham. Han syntes at føle sig taknemmelig for saa megen Venlighed og trykkede hendes Haand. Saa spurgte han: »Naar er vi i Meran?« og lod hende, da hun ikke vidste Ankomsttiden nøjagtigt, til sidst oplæse alle de vigtigere Angivelser af Rejsehaandbogen. Han vilde vide, hvor Middagsstationen var, hvor det blev mørkt, og interesserede sig for en Mængde udvortes Ting, der før havde været ham ganske ligegyldige. Han forsøgte at regne ud, hvor mange Mennesker der vel kunde være i hele Toget, og bemærkede: om der mon ogsaa var unge Ægtepar med. Efter nogen Tids Forløb forlangte han Kognak; men den fik ham til at hoste saa meget, at han ganske ærgerlig bad Marie ikke paa nogen Betingelse at give ham mere af den, selv om han skulde ytre Ønske derom. Senere lod han hende læse den meteorologiske Beretning i Avisen for sig og nikkede tilfreds, da den endte med en gunstig »Udsigt«. — De kørte over Semmering. Med Opmærksomhed betragtede han de skiftende Billeder, som frembød sig; men hvad han ytrede derom, indskrænkede sig til et sagte »Kønt — meget smukt,« der ganske savnede den Betoning, Glæden giver. — Til Middag nød han en Smule af den kolde Mad, hvormed de havde forsynet sig hjemmefra, og blev meget vred, da Marie nægtede ham Kognaken. Hun maatte til sidst bekvemme sig til at

give ham noget af den. Han taalte den ganske godt, blev livligere og begyndte at vise Interesse for alle mulige Ting. Og snart kom han under Omtalen af det, der fløj forbi Kupévinduerne, det, han saa paa Stationerne, atter tilbage til sig selv. Han sagde: »Jeg har læst om Sonnambuler, der i Drømme saa et eller andet Lægemiddel, som ingen Doktor var falden paa, og som de kom sig ved, da de anvendte det. Patienten skal følge sin Længsel, siger jeg.«

»Ja vist,« svarede Marie.

»Syden! Sydens Luft! De mener, hele Forskellen er, at der er varmt dernede, og at man dør har Blomster hele Aaret rundt og maaske mere Ozon og ingen Storme og ingen Sne. Hvem ved saa, om det ogsaa er alt! Hvem ved, hvad der svæver i denne Sydens Luft! Hemmelighedsfulde Elementer, som vi slet ikke kender endnu.«

»Sikkert bliver du rask dernede,« sagde Marie, idet hun tog den Syges ene Haand mellem begge sine og førte den til sine Læber.

Han blev ved at tale, om de mange Malere, man traf i Italien, om den Længsel, der havde drevet saa mange Kunstnere og Konger til Rom, og om Venedig, hvor han engang havde været, længe før han lærte Marie at kende. Endelig blev han træt og ytrede Lyst til at strække sig paa Kupeens Sæder. Og der blev han saa liggende, for det meste i en let Slummer, til Aftenen faldt paa.

Hun sad overfor ham og betragtede ham. Hun følte sig rolig. Hendes Sjæl var kun fyldt af en mild Beklagelse. Han var saa bleg. Og saa gammel var han bleven. Hvor havde dette smukke Ansigt ikke forandret sig siden i Foraaret! *Det* var dog en anden Bleghed end den, der nu laa over hendes egne Kinder. Hendes gjorde hende yngre, jomfruelig næsten. Hvor meget bedre faren var hun dog ikke end han! Aldrig før havde denne Tanke meldt sig hos hende med en saadan Tydelighed . . . Hvorfor er denne Smerte ikke mere pinefuld? Ak, det er

sikkert ikke Mangel paa Deltagelse, det er ganske simpelt en grænseløs Træthed, som nu alt i Dage ikke er vegen fra hende, selv ikke naar hun undertiden tilsyneladende føler sig friskere. Hun glæder sig ved sin Træthed, for hun er angst for de Smerter, der vil komme, naar Trætheden ophører . . .

Marie for pludselig op af Søvn, hvori hun var sunken hen. Hun saa sig om; der var næsten helt mørkt. Hætten var trukken over Lampen, der brændte svagt deroppe, og der udgød sig derfor kun et matgrønt Skær over Kupeen. Og udenfor Vinduerne Nat, Nat! Det var, som kørte de gennem en lang Tunnel. Hvorfor var hun dog faret saadan op? Der var jo næsten helt stille; kun Hjulenes ensformige Knirken varede endnu stadig ved. Efterhaanden vænnede hun sig til det matte Lys, og nu kunde hun igen skelne den Syges Ansigtstræk. Han syntes at sove ganske roligt, laa der uden at røre sig. Pludselig sukkede han dybt, uhyggeligt, klagende. Hendes Hjerter bankede. Han havde sikkert stønnet saaledes en Gang før, det var nok det, der havde vækket hende . . . Men hvad var *det*? Hun saa nærmere til — han sov jo ikke! Med vidt opspilede Øjne laa han der, ganske tydeligt kunde hun nu se det. Hun var bange for disse Øjne, der stirrede ud i det Tomme, det Fjerne, det Mørke. Og atter en Stønnen, endnu mere klagende end før. Han rørte sig, og nu udstødte han igen et dybt Suk, men ikke smerteligt, snarere vildt. Og før hun vidste af det, havde han sat sig over Ende, støttende sig paa Hynderne med begge Hænder; saa slyngede han med Fødderne den graa Kappe, han havde over sig, ned paa Gulvet og prøvede paa at staa op. Men Vognens Bevægelse tillod det ikke, og han sank tilbage i Hjørnet. Marie var sprungen op og vilde trække den grønne Hætte fra Lampen. Men hun følte sig paa een Gang omslynget af hans Arme, og nu trak han den skælvende Kvinde ned paa sit Skød. »Marie, Marie!« sagde han med hæs Røst.

Hun vilde gøre sig fri; det lykkedes hende ikke. Alle hans Kræfter syntes at være vendt tilbage; han pressede hende voldsomt ind til sig. »Er du parat, Marie?« hviskede han, med sine Læber ganske nær ved hendes Hals. Hun forstod ham ikke. hun følte kun en grænseløs Angst. Værgeløs var hun; hun vilde skrike. »Er du parat?« spurgte han endnu en Gang, medens han holdt hende mindre krampagtigt fast, saa at hans Læber, hans Aande, hans Stemme igen var hende fjernere, og hun kunde trække Vejret mere frit.

»Hvad vil du?« spurgte hun angst.

»Forstar du mig ikke?« svarede han.

»Slip mig, slip mig!« skreg hun; men hendes Skrig slugtes af det evigt rullende Togs Buldren.

Han ænsede det slet ikke. Han lod Hænderne synke, hun rejste sig fra hans Knæ og satte sig i Hjørnet ligeoverfor.

»Forstaar du mig ikke?« spurgte han igen.

»Hvad vil du?« hviskede hun fra sit Hjørne.

»Et Svar vil jeg have,« svarede han.

Hun tav, hun rystede, hun længtes efter Dagen.

»Timen rykker nærmere,« sagde han sagtere, idet han bøjede sig frem, saa at hun tydeligere kunde høre hans Ord. »Jeg spørger dig, om du er parat?«

»Hvilken Time?«

»Vor! Vor!«

Hun forstod ham. Hendes Strube var som snøret sammen.

»Husker du, Marie?« vedblev han, og hans Røst fik noget Mildt, næsten noget Bedende i Klang. Han tog begge hendes Hænder i sine. »Du har givet mig Ret til at spørge saa,« hviskede han videre. »Husker du?«

Hun havde nu nogenlunde genvundet Fatningen; for, var det end forfærdelige Ord, han talte, hans Blik havde dog mistet det Stirrende, hans Røst det Truende. Det var, som han bad. Og atter spurgte han, næsten grædende:

»Husker du?« Da havde hun allerede faaet Kraft til at svare, om end med skælvende Ord: »Du er jo et Barn, Felix!«

Han lod slet ikke til at høre det. I en ganske jævn og rolig Tone, som var det noget Halvforglemmt, der meldte sig hos ham igen med fornyet Tydelighed, lød det nu: »Det lakker nu mod Enden, og vi maa herfra, Marie; vor Tid er omme.« Der laa noget Tvingende, noget Afgjort og Uundgaaeligt i disse Ord, saa sagte de end hviskedes. Han maatte hellere have truet, saa kunde hun bedre have værget sig. Et Øjeblik, da han rykkede hende endnu nærmere, paakom hende den uhyre Frygt: Nu styrter han sig over dig og kvæler dig! Hun tænkte allerede paa at flygte hen i den anden Ende af Kupeen, at slaa Vinduet itu, at raabe om Hjælp. Men i det samme slap han hendes Hænder og lænede sig tilbage, som om han ikke havde mere at sige. Da sagde hun:

»Hvordan snakker du dog, Felix! Nu, da vi kører til Syden, hvor du skal komme dig fuldstændigt.« Han sad der stille og syntes hensunken i Tanker. Hun stod op og trak rask den grønne Hætte fra Lampen. Oh, hvor det gjorde hende godt! Lyst var der nu paa een Gang, hendes Hjerter begyndte at slaa langsommere, og hendes Frygt forsvandt. Hun satte sig igen i sit Hjørne; han havde set mod Gulvet, løftede nu atter sine Øjne paa hende og sagde langsomt:

»Marie, mig skal den Dag imorgen ikke narre mere, og Syden ej heller. Nu har jeg Vished.«

Hvorfor taler han saa roligt nu? tænkte Marie. Vil han vugge mig i Trygheds Søvn? Er han bange for, jeg skal forsøge at redde mig? . . . Og hun besluttede at være paa sin Post. Hun iagttog ham uafbrudt, hørte knap efter, hvad han sagde, fulgte hver af hans Bevægelser, hvert af hans Blikke. Han vedblev:

»Du er jo fri, ikke engang din Ed binder dig. Kan jeg tvinge dig? — Vil du ikke række mig din Haand?«

Hun gav ham Haanden, men saaledes, at hendes laa oven paa hans.

»Naar det blot vilde blive Dag!« hviskede han.

»Jeg vil sige dig noget, Felix,« tog hun nu Ordet. »Du skulde prøve paa at sove lidt igen. Morgenens kommer snart; om et Par Timer er vi i Meran.«

»Jeg kan ikke sove mere!« svarede han og saa op. I dette Øjeblik mødtes deres Øjne. Han bemærkede det Mistroiske, Lurende i hendes, og i samme Nu stod alt ham klart. Hun vilde have ham til at sove, for paa næste Station at kunne stige ud og flygte bort, uden at han mærkede det. »Hvad er det, du har for?« skreg han.

Hun for sammen. »Intet!«

Han prøvede paa at rejse sig. Saa snart hun saa' det, flygtede hun fra sit Hjørne hen i det andet, langt fra ham.

»Luft!« skreg han, »Luft!« Han aabnede Vinduet og stak Hovedet ud i Natteluften. Marie beroligedes; det var kun Aandenød, der saa pludselig havde tvunget ham til at rejse sig. Hun kom atter hen til ham og trak ham læmpeligt bort fra Vinduet. »Det kan du jo ikke have godt af,« sagde hun. Han sank gispende tilbage i sit Hjørne. Hun blev staaende lidt foran ham, støttende sine ene Haand paa Kanten af Vinduesaabningen; saa indtog hun igen sin tidligere Plads lige overfor ham. Efter en Stunds Forløb blev hans Aandedræt roligere; der kom et svagt Smil om hans Læber. Hun saa forlegent, ængsteligt paa ham. »Jeg vil lukke Vinduet,« sagde hun. Han nikkede. »Morgenens! Morgenens!« brød hun ud. I Horisonten viste sig graaligrøde Striber. —

Nu sad de længe tavse overfor hinanden. Saa sagde han endelig, medens dette Smil atter spillede om hans Mund: »Du er ikke parat!« Hun vilde svare et eller andet paa sin sædvanlige Maade, — at han var et Barn, eller saadan noget. Men hun kunde ikke. Dette Smil afviste ethvert Svar.

Farten sagtnedes. Et Par Minutter efter var Toget løbet ind paa Frokoststationen. Paa Perronen løb Kelnere om med Kaffe og Brød. Mange Rejsende steg ud af Vognene; der blev en Støjen og Raaben. Marie var det, som vaagnede hun op af en tung Drøm. Denne Bane-gaardshurlumhej gjorde hende i al sin Trivialitet saare godt. Med en Følelse af fuldkommen Tryghed rejste hun sig og saa' ud paa Perronen. Endelig vinkede hun ad en Kelner og lod ham række sig en Kop Kaffe. Felix saa til, medens hun drak, men rystede paa Hovedet, da hun vilde byde ham noget med.

Snart efter satte Toget sig igen i Bevægelse; og da de kørte ud af Hallen, var det blevet ganske lyst. Og saa smukt! Og dèr knejsede Bjergene, overgydte af Morgenrøden! . . . Marie foresatte sig, aldrig mere at være bange for Natten. Felix havde travlt med at kigge ud ad Vinduet; han syntes at ville undgaa hendes Blikke. Han skammede sig vel lidt over den forløbne Nat, tænkte hun.

Toget holdt nu flere Gange med korte Mellemrum, og det var en dejlig, sommervarm Morgen, da det kørte ind i Hallen i Meran. »Nu er vi der,« udbrød Marie; »endelig, endelig!«

De havde lejet en Vogn og kørte omkring for at finde en passende Bolig. »Spare behøver vi ikke,« sagde Felix; »saa længe strækker min Formue altid til.« Ved enkelte Villaer lod de Kusken holde, og medens Felix blev siddende i Vognen, saa Marie paa Værelserne og Haverne. Snart havde de fundet et passende Hus. Det var ganske lille og lavt, med en lille Have bag ved. Marie bad Konen, der lejede det ud, at gaa udenfor med hende for at forklare den unge Herre, der sad i Vognen, Villaens forskellige

Fortrin. Felix erklærede sig tilfreds med alt, og et Par Minutter efter var Parret flyttet ind i Villaen.

Felix havde, uden at dele Maries geskæftige Interesse for Huset og dets Indretning, hurtig trukket sig tilbage til Soveværelset. Han saa sig flygtigt om derinde. Det var rummeligt og venligt, med meget lyst, grønligt Tapet og et stort Fag Vinduer, der nu stod aabne, saa at hele Stuen var fyldt med Duft fra Haven. Lige overfor Vinduet stod Sengene; Felix var saa udmattet, at han kastede sig, saa lang han var, paa den ene af dem.

Imidlertid lod Marie sig vise om af Konen og var især glad for Haven, der var omgivet af et højt Gitter, og til hvilken der ogsaa var Adgang fra en Laage paa Bagsiden, uden at man behøvede at gaa igennem Huset. Der bagved gik en bred Vej, som førte direkte og i kortere Tid til Banegaarden end Kørevejen, ved hvilken Huset laa.

Da Marie kom ind i Lejligheden igen, fandt hun Felix liggende paa Sofaen. Hun kaldte paa ham, han svarede ikke. Hun gik nærmere hen, — han var endnu blegere end ellers. Hun kaldte igen; — intet Svar; han rørte sig ikke. En dødelig Skræk greb hende, hun kaldte Konen ind og sendte hende efter en Læge. Næppe var Konen gaaet, før Felix slog Øjnene op. Men i det Øjeblik, han vilde sige noget, rejste han sig over Ende med angstfortrunket Ansigt, faldt straks tilbage igen og rallede. Fra hans Læber flød noget Blod ned. Marie bøjede sig over ham, raadvild, fortvivlet. Saa løb hun hen til Døren for at se, om Lægen kom, saa styrtede hun atter tilbage til ham og raabte hans Navn. Gid Alfred blot var her! tænkte hun.

Endelig kom Doktoren, en ældre Herre med graat Kindsæg. »Hjælp ham! Hjælp ham dog!« raabte Marie ham i Møde. Saa gav hun ham Forklaring, saa godt hun i sin Forskrækkelse kunde. Lægen betragtede Patienten, følte hans Puls, sagde, at han ikke kunde undersøge nu,

lige efter Blodstyrtningen, og forordnede det Fornødne. Marie fulgte ham ud og spurgte ham, hvad hun havde at vente. »Kan jeg ikke sige endnu,« svarede Doktoren. »Blot en Smule Taalmodighed! Vi vil haabe . . .« Han lovede at komme igen endnu samme Aften og sendte fra Vognen af Marie, der var bleven staaende i Døren, en saa venlig og frejdig Hilsen, som om det var et konventionelt Besøg, han havde aflagt.

Marie stod blot et Sekund raadvild; allerede i det næste fik hun en Idé, som syntes at spaa hende Redning; og hun skyndte sig hen paa Posthuset for at telegrafere til Alfred. Da hun havde faaet afsendt Telegrammet, følte hun sig lettet. Hun takkede Konen, som havde taget sig af Patienten under hendes Fraværelse, undskyldte sig hos hende for den Ulejlighed, de voldte hende allerede den første Dag, og lovede, at de nok skulde vise sig meget erkendtlige.

Felix laa stadig uden Bevidsthed, fuldt paaklædt, udstrakt paa Sengen; men Aandedrættet var blevet roligt. Medens Marie satte sig ved Hovedgærdet, talte Konen Trøstens Ord til hende, fortalte om de mange haardt angrebne Mennesker, der var bleven raske igen i Meran, betroede hende, at hun selv som ung havde været lidende og — som man jo kunde se — var kommen sig storartet. Og saa endda al den Ulykke, der havde ramt hende. Hendes Mand, der var død efter kun to Aars Ægteskab, Sønnerne, som var ude i Verden, — ja det kunde have været anderledes alt sammen. Men hun var nu ganske glad ved at have faaet den Plads i Huset her. Og Ejeren kunde man saamænd ikke beklage sig over, saa meget mindre, som han kun, højest to Gange om Maaneden, kom herover fra Bozen af for at se, om alt var i Orden. Saaledes snakkede hun Løst og Fast og var af en overstrømmende Venlighed. Hun tilbød sig at pakke Kofferterne ud, hvad Marie med Tak tog imod, og kom senere selv ind med Middagsmaden. Mælk til den Syge stod allerede

parat, og svage Bevægelser, som var at mærke hos ham, syntes at bebude hans snarlige Opvaagnen. —

Endelig kom Felix til Bevidsthed igen og drejede Hovedet nogle Gange frem og tilbage, indtil hans Blik fangedes af Marie, der havde bøjet sig ned over ham. Da smilede han og trykkede svagt hendes Haand. »Hvad var der dog i Vejen med mig?« spurgte han. — Lægen, som kom om Eftermiddagen, fandt ham allerede meget bedre og tillod, at man klædte ham af og lagde ham i Sengen. Felix fandt sig med Sindsro i alt.

Marie veg ikke fra den Syges Seng. Hvad var det ikke for en uendelig lang Eftermiddag! Ad Vinduet, som efter Lægens udtrykkelige Forskrift var blevet staaende aabent, strømmede Havens milde Dufte ind; — og saa stille det var! Marie fulgte mekanisk Solstraalernes Flimren paa Gulvet. Felix holdt næsten uafbrudt hendes Haand omsluttet. Hans var saa klam, hvad der voldte Marie en ubehagelig Fornemmelse. Af og til brød hun Tavsheden med et Par Ord, som hun i Grunden maatte tvinge sig til. »Det gaar allerede bedre, ikke sandt? — Naa, kan du se! — Ikke tale! — Nej, du maa ikke! — Iovermorgen kan du nok gaa ud i Haven.« Og han nikkede og smilte. Dernæst beregnede Marie, naar Alfred kunde komme. Imorgen Aften kunde han være her. Altsaa endnu en Nat og en Dag. Gid han dog allerede var her!

Uendelig, uendelig længe trak den Eftermiddag ud. Solen forsvandt; Værelset selv begyndte at ligge i Skumring; men naar Marie saa ud i Haven, gled de gullige Straaler endnu hen ad de hvide Grusgange og over Gitterstængerne derovre. Pludselig, da hun just atter havde vendt Øjnene den Vej, hørte hun den Syges Stemme: »Marie!« Hun drejede rask Hovedet om til ham. »Nu har jeg det meget bedre,« sagde han ganske højt.

»Du maa ikke tale højt,« svarede hun kærligt tysende.

»Meget bedre,« hviskede han. »Denne Gang gik det godt. Maaske var det Krisen.«

»Det var det sikkert!«

»Jeg haaber paa den gode Luft. Men det maa ikke komme en Gang til; for saa er jeg fortabt!«

»Oh! Du ser jo, at du allerede føler dig rask igen.«

»Du er god og tapper, Marie; jeg takker dig. Men plej mig bare godt! Pas paa, pas paa!«

»Behøver du at sige mig det?« svarede hun med mild Bebrejdelse.

Men han vedblev hviskende: »For, naar jeg skal herfra, tager jeg dig med.«

Hun for sammen. Uvilkaarligt greb hun efter begge hans Hænder. Han gentog sagte: »Saa tager jeg dig med.«

En dødelig Angst gennembævede hende, idet han udtalte disse Ord. Hvorfor egentlig? Der kunde jo ikke true nogen Fare fra ham. Til en Voldsdaad var han altfor svag. Hun var nu ti Gange saa stærk som han . . . Hvad kunde han dog tænke paa? Hvad var det, han søgte med sine Øjne, i Luften, paa Væggen, i det tomme Rum? Han kunde heller ikke rejse sig og havde jo ingen Vaaben med . . . Men Gift maaske! Han kunde have skaffet sig Gift; maaske bar han den paa sig og vilde dryppe den i Glasset, hvoraf hun drak . . . Men hvor kunde han da gemme den? Hun havde selv hjulpet til med at klæde ham af . . . Maaske havde han et Pulver i sin Tegnebog? Men den var i hans Frakke . . . Nej, nej, nej! Det var Ord, som Feberen og Lysten til at pine indgav ham, — intet andet . . . Men naar Feberen kan indgive slige *Ord* og slige *Tanker*, hvorfor ikke ogsaa *Handlinger*? Maaske venter han virkelig kun paa et Øjeblik, hvor hun sover, for at kvæle hende. Dertil behøver han jo saa faa Kræfter. Hun kan straks besvime, og da er hun værgeløs. Oh! hun skal nok lade være at sove inat, — og imorgen er Alfred her! —

Aftenen skred frem, Natten kom. Felix havde ikke sagt et Ord mere; men ogsaa Smilet om hans Læber var fuldstændigt forsvunden; med uforanderlig mørkt Alvor saa han hen for sig. Konen kom ind med to tændte Lys og vilde til at tage af den anden Seng ved Siden af den Syges. Marie gav hende med Haanden Tegn til, at det ikke behøvedes. Felix havde bemærket dette. »Hvorfor ikke?« spurgte han. Og han føjede straks til: »Du er altfor god, Marie. Du skal lægge dig til at sove; jeg føler mig jo bedre.« Hun syntes, der klang en Haan gennem disse Ord. Hun lagde sig ikke til at sove. Den lange, tavse Nat tilbragte hun ved hans Seng uden at lukke et Øje. Felix laa næsten hele Tiden ganske rolig. Undertiden fik hun den Idé: Maaske lader han kun, som han sover, for at gøre dig tryk. Hun saa da nærmere til; men Lysets usikre Skær tegnede dirrende Trækninger om den Syges Læber og Øjne, som forvirrede hende. Engang gik hun ogsaa hen til Vinduet og saa' ud i Haven. Den laa badet i et mat Blaagraat; og, naar hun bøjede sig en Smule frem og kiggede i Vejret, kunde hun se Maanen, der syntes at svæve lige over Træerne. Ikke en Luftning rørte sig, og i den uendelige Stilhed og Ubevægelighed, der omgav hende, forekom det hende, som om Gitterstængerne, dem hun ganske tydeligt kunde iagttage, flyttede sig langsomt fremad og saa igen stod stille. — Noget over Midnat vaagnede Felix. Marie rettede paa hans Puder, og, følgende en pludselig Indskydelse, følte hun ved samme Lejlighed efter, om han ikke skulde have skjult et eller andet mellem Puderne. Det klang endnu for hendes Øre: »Jeg ta'r dig med! Jeg ta'r dig med!« . . . Men vilde han ogsaa have sagt det, hvis det var hans Alvor? hvis han overhovedet havde Evne til at beskæftige sig med en Plan? Allerførst maatte det jo saa være faldet ham ind, at han ikke turde røbe sig. Det var sandelig rigtig barnagtigt af hende at lade sig sætte i Frygt af en Sygs forvirrede Fantasier . . . Hun blev søvnig og flyttede sin

Stol langt bort fra Sengen — for en Sikkerheds Skyld. Men hun *vilde* ikke falde i Søvn! Kun begyndte hendes Tanker at miste klart Indhold, og fra Bevidsthedens Dagslys flagrede de over i taagede Drømmes Skumring. Minder steg op. Minder om Dage og Nætter, hvor Lykken blomstrede, Minder om Timer, hvor han holdt hende i sine Arme, medens den unge Vaars Pust gik gennem Stuen ind over dem . . . Hun havde den uklare Fornemmelse, at Havens Duft ikke turde trænge ind her. Atter og atter maatte hun til Vinduet for at drikke af den; fra den Syges Haar syntes at udstrømme en sødlig vammel Dunst, hvoraf Værelsets Luft blev modbydeligt gennemtrængt . . . Hvad nu? Hvad nu? Naar det blot var forbi! Ja, forbi! — Hun gøs ikke mere tilbage for den Tanke; det faldt hende ind, det falske Ord, som gør det frygteligste af Ønsker til en hyklersk Medlidenhed: »Gid der var løst op for ham!« . . . Og hvad saa, naar det var sket? Hun saa sig selv sidde paa en Bænk under et højt Træ derude i Haven, bleg og forgrædt. Men disse Sorgens Tegn var kun i hendes Aasyn. Over hendes Sjæl var der kommet en saa frydefuld Ro, som ikke længe, længe. Og dernæst saa hun Skikkelsen, der jo var hende selv, rejse sig, træde ud paa Gaden og gaa langsomt bort. For nu kunde hun jo gaa, hvorhen hun vilde . . .

Men midt under disse Drømmerier var hun dog stadig vaagen nok til at lytte efter den Syges Aandedræt, der undertiden blev til Stønnen. — Endelig nærmede Morgen sig tøvende. Straks i dens første Gry mødte Viceværtinden ved Døren og tilbød venligt at afløse Marie for de næste Timer. Denne modtog Tilbudet med oprigtig Glæde. Efter et flygtigt sidste Blik paa Felix forlod hun Stuen og gik ind i Sideværelset, hvor der paa en Sofa var redet et bekvemt Leje. Ah! hvor det gjorde hende godt at komme der ind! Fuldt paaklædt kastede hun sig hen og lukkede Øjnene.

Først efter mange Timers Forløb vaagnede hun op. Et behageligt Halvmørke omgav hende. Gennem de lukkede Vinduesskodders Sprækker faldt kun smalle Striber af Sollyset ind. Hurtigt rejste hun sig og havde straks en klar Opfattelse af Tidspunktet. Idag maatte Alfred komme! Dette lod hende imødese de næste Timers knugende dumpe Stemning med større Mod. Uden Tøven gik hun ind i Sideværelset. Idet hun lukkede Døren op, blændedes hun et Sekund af det hvide Tæppe, der var bredt over Patientens Leje. Men saa opdagede hun Viceværtinden, der lagde Fingeren paa Munden, rejste sig fra sin Stol og paa Taaspidserne gik den Indtrædende i Møde. »Han sover fast,« hviskede hun og fortalte saa videre, at han indtil for en Time siden havde ligget vaagen med stærk Feber og et Par Gange havde spurgt efter Fruen. Allerede tidlig om Morgen havde Doktoren været der og fundet Patientens Tilstand uforandret. Hun havde villet vække Fruen, men Doktoren havde selv sagt, hun ikke skulde; for Resten kom han igen i Løbet af Eftermiddagen.

Marie hørte opmærksomt til, takkede den skikkelige Gamle for hendes Forsorg og indtog saa hendes Plads.

Det var en varm, næsten lummer Dag. Middagsstunden var nær. Over Haven laa stille og tung Solglans. Da Marie saa hen til Sengen, saa hun først den Syges to smalle Hænder, der hvilede paa Tæppet, af og til med smaa, krampagtige Bevægelser. Hagen var sunken ned, Ansigtet dødblegt, med svagt aabnede Læber. Aandedrættet standsede nu og da nogle Sekunder. Saa kom der igen overfladiske, hivende Drag. »Han dør vel endogsaa, inden Alfred kommer,« for det Marie gennem Hovedet. Som Felix laa der, havde hans Ansigt atter faaet dette paa een Gang ungdommelige og lidende Udtryk; og en Slaphed som efter navnløse Smerter og en Resignation som efter haabløse Kampe læste man i det. Det gik pludselig op for Marie, hvad der i den sidste Tid havde forandret disse Træk saa frygteligt men nu manglede i dem. Det var den

Bitterhed, som prægede dem, naar han betragtede *hende*. Nu var der sikkert intet Had i hans Drømme, og han var atter smuk. Hun ønskede, han vilde vaagne. Saadan som hun nu saa ham, følte hun sig betagen af en usigelig Sorg, af en fortærende Angst for at miste ham. Det var jo atter sin Elskede, hun her saa dø. Paa een Gang fattede hun igen, hvad dette egentlig vilde sige; den hele Jammer, der rummedes i dette Uafvendelige og Frygtelige, kom over hende, og hun forstod igen alt, alt. At han havde været hendes Lykke, hendes Liv, og at hun havde villet gaa i Døden med ham, og at det Øjeblik nu var uhyggelig nær, da alt maatte være uigenkaldeligt forbi. Den stivnende Kulde, som havde lagt sig over hendes Hjerte, hele Dages og Nætters Ligegyldighed, — alt det svandt nu ind til noget underlig Ufatteligt for hende Og endnu, endnu er det jo egentlig endda godt. Han lever jo endnu, han aander, han drømmer maaske. Men snart vil han ligge der stiv og død, man vil begrave ham, og han vil hvile dybt under Jorden paa en stille Kirkegaard, hvorover Dagene glider ensformigt hen, medens han smulrer dernede. Og hun skal leve, hun skal være blandt Mennesker, medens hun dog derude kender en stum Grav, hvori han hviler — han! han, som hun har elsket! Hendes Taarer flød ustandseligt; til sidst maatte hun hulke højt. Da begyndte han at røre sig, og just som hun hurtigt strøg sig med Lommetørklædet over Kinderne, slog han Øjnene op og saa længe paa hende med et spørgende Blik; men han sagde intet. Saa efter nogle Minutters Forløb hviskede han: »Kom!« Da rejste hun sig fra sin Stol og bøjede sig over ham, og han løftede Armene, ligesom han vilde lægge dem om hendes Hals. Men han lod dem falde ned igen og spurgte: »Har du grædt?«

»Nej,« svarede hun hastigt, idet hun strøg Haaret tilbage fra Panden.

Han betragtede hende atter længe og alvorligt; saa

vendte han Hovedet bort. Det lod til, han grublede paa noget.

Marie overvejede, om hun skulde sige den Syge noget om sit Telegram til Alfred. Skulde hun forberede ham? . . . Nej — til hvad Nytte? . . . Det bliver nok bedst, at hun selv lader overrasket ved Alfreds Komme.

Hele Resten af Dagen hengik for hende i Forventningens bedøvende Spænding. De udvortes Begivenheder drog hende forbi som i en Taage. Lægens Besøg varede ikke længe; Patienten laa jo hen fuldkommen apatisk, kun sjælden vaagnende af en stønnende Halvslummer til ligegyldige Spørgsmaal og Ønsker. Han spurgte om, hvad Klokken var, bad om Vand; Konen gik ud og ind, Marie tilbragte hele Tiden i Stuen, mest i Stolen ved Siden af den Syge. Undertiden stod hun ved Fodenden, støttende begge Arme paa Sengen; af og til gik hun ogsaa til det aabne Vindue og saa' ud i Haven, hvor Træernes Skygger blev længere og længere, indtil endelig Dæmringen bredte sig tyst over Plæner og Gange. Det var blevet en lummer Aften, og Flammen af Lyset, der stod paa Natbordet ved Patientens Hovedgærde, rørte sig næppe. Først da det var blevet helt Nat og Maanen kom frem ude over de graablaa Bjerger, der øjnedes langt borte, rejste sig en svag Luftning. Marie følte sig meget forfrisket, da den viftede hende om Panden, og den Syge lod den ogsaa til at gøre godt. Han drejede Hovedet og vendte de vidt-aabnede Øjne mod Vinduet. Saa trak han Vejret dybt, saa dybt. »Ah!«

Marie greb hans Haand, som han lod hænge ned ved Siden. »Er der noget, du ønsker?« spurgte hun.

Han trak langsomt Haanden til sig og sagde: »Kom, Marie!«

Hun flyttede nærmere og bøjede sit Hoved helt ned til hans Pude. Da lagde han Haanden ligesom velsignende over hendes Haar og lod den hvile derpaa. Saa sagde han med sagte Røst: »Jeg takker dig for al din Kærlig-

hed.« Hun havde nu sit Hoved hvilende paa Pudren ved Siden af hans og følte atter Graaden komme. Der blev helt stille i Værelset. Langt borte fra lød et Jernbanetogs svindende Fløjten. Saa igen den hede Sommeraftens tunge, søde, ufattelige Stilhed . . . Da pludselig satte Felix sig over Ende i Sengen, saa rask, saa heftigt, at Marie blev forskrækket. Hun rejste sig fra Pudren og stirrede ham ind i Ansigtet. Men han tog hende om Hovedet med begge Hænder, som han saa tit havde gjort i stormende Ømhed. »Marie,« udbrød han, »nu vil jeg minde dig —«

»Om hvad?« spurgte hun og vilde vriste sit Hoved ud af hans Hænder. Men han syntes at have faaet al sin Kraft tilbage og holdt hende fast.

»Jeg vil minde dig om dit Løfte at dø med mig!« Han var, idet han hastigt sagde disse Ord, kommen hende ganske nær. Hun følte hans Aande stryge hen over sin Mund og kunde ikke komme tilbage. Han talte hende saa nær, som skulde hun tvinges til at drikke hans Ord med sine Læber. »Jeg tager dig med, jeg vil ikke alene herfra. Jeg elsker dig og lader dig ikke blive her tilbage.«

Hun var som lammet af Angst. Et hæst Skrig, saa kvalt, at hun næppe hørte det selv, kom fra hendes Strube. Hendes Hoved sad ubevægeligt mellem hans Hænder, der pressede det krampagtigt sammen i Tindingerne og Kinderne. Han blev ved at tale, og hans hede, fugtige Aande brændte paa hende.

»Sammen! Sammen! Det var jo din Villie! Jeg er ogsaa bange for at dø alene. Vil du? Vil du?«

Hun havde med Benene skubbet Stolen bort under sig, og endelig, som om det var en Jernring, hun maatte frigøre sig for, fik hun sit Hoved revet ud af hans omklamrende Hænder. Han holdt stadig Hænderne i Luften, som var hendes Hoved endnu imellem dem, og stirrede paa hende, som om han ikke kunde begribe, hvad der var sket.

»Nej, nej,« skreg hun, »jeg vil ikke!« og løb til Døren. Han rejste sig, som vilde han springe ud af Sengen. Men nu svigtede Kræfterne ham, og som en livløs Masse faldt han med et dumpt Smæld tilbage paa Lejet.

Hun fik ikke set det. Hun havde revet Døren op og løb gennem Sideværelset ud i Gangen. Hun vidste næppe af sig selv at sige. Han havde villet kvæle hende! Endnu følte hun hans nedadglidende Fingre i sine Tindinger, paa sine Kinder, paa sin Hals. Hun styrtede ud paa Vejen — ingen var at se. Hun huskede, at Konen var gaaet ud for at sørge for Aftensmad. Hvad skulde hun gøre? . . . Hun styrtede tilbage igen, gennem Gangen, ind i Haven. Som om nogen var efter hende, saaledes løb hun tværs over Gange og Plæner, indtil hun naaede den modsatte Ende. Nu vendte hun sig om og kunde se det aabne Vindue i Stuen, hvorfra hun kom. Hun saa det dirrende Skær af Lyset derinde, andet kunde hun ikke opdage . . . »Hvad var dog det? Hvad var dog det?« sagde hun hen for sig. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gøre. Planløst vandrede hun frem og tilbage i Gangen langs Gitteret. Nu fløj det hende gennem Hovedet: Alfred! Han kommer nu! Nu maa han komme! Hun kiggede mellem Gitterstængerne ud paa den maanebeskinnede Vej, der førte til Banegaarden. Saa ilede hun til Laagen og aabnede den. Dør laa Vejen for hende, hvid, mennesketom. Men maaske kommer han ad den anden Vej Nej, nej — dør, dør nærmer sig jo en Skygge — stadig nærmere — hurtigere og hurtigere — Skikkelsen af en Mand. Er det ham? Er det ham? . . . Hun ilede ham et Par Skridt i Møde. »Alfred!« — »Er det Dem, Marie?« — Det var ham. Hun kunde have grædt af Glæde. Da han stod for hende, vilde hun kysse hans Haand. »Hvad er der paa Færde?« spurgte han. Men hun trak ham blot med sig uden at svare. —

Felix blev kun et Øjeblik liggende ubevægelig, saa rejste han sig og saa sig om. Hun var borte, — han var alene! En kvælende Angst greb ham.

Kun eet stod ham klart: han maatte have hende her, her hos sig. Med et Spring var han ude paa Gulvet. Men han kunde ikke holde sig oprejst, han faldt baglængs om paa Sengen igen. Han følte en Susen og Buldren i sit Hoved. Saa støttede han sig paa Stolen, og ved at skyde den foran sig vandt han frem. »Marie, Marie!« mumlede han. »Jeg vil ikke dø alene, jeg kan ikke!« Hvor var hun? Hvor kunde hun være? . . . Han var, stadig skydende Stolen frem foran sig, naaet hen til Vinduet. Der laa Haven, og over den den hede Nats blaalige Glans. Hvor det dirrede og flimrede derude! Som dog Græs og Træer dansede! Oh, *det* var Foraaret, der skulde gøre ham rask! Denne Luft, denne Luft! Naar han altid havde saadan en Luft om sig, maatte der vel gives en Helbredelse for ham . . . Ah, hvad var *det* derhenne? Fra Gitteret, som syntes at ligge dybt nede i en Afgrund, saa han en Kvindeskikkelse komme ad den hvide, skinnende Grusgang, badet i Maanens blaalige Glans. Hvor den svævede, hvor den fløj! — og kom dog ikke nærmere! . . . Marie, Marie! Og lige bag hende en Mand. En Mand med Marie! . . . uhyre stor var han . . . Nu begyndte Gitteret at danse . . . og det dansede efter dem . . . og den sorte Himmel derbagved ogsaa . . . og alt, alt sammen dansede efter dem . . . Og en Sang og en Klang fra det Fjerne, Toner, saa skønne, saa skønne . . . Og det blev mørkt. —

Marie og Alfred kom, begge i Løb. Da Marie naaede Vinduet, standsede hun og kiggede ængsteligt ind i Stuen. »Han er her ikke!« skreg hun. »Sengen er tom!« Pludselig gav hun et Hvin og faldt tilbage i Armene paa Alfred. Han skød hende læmpeligt til Side og bøjede sig ind over Karmen, og da saa han lige indenfor Vinduet Vennen

ligge paa Gulvet, i den hvide Skjorte, udstrakt saa lang han var, med vidt skrævende Ben, og ved hans Side en væltet Lænestol, i hvis Ryg han holdt fast med sin ene Haand. Fra Munden flød en Stribe Blod ned over Hagen. Læberne syntes at dirre, Øjelaagene ogsaa. Men da Alfred saa nøjere til, var det kun det gøglende Maaneskær, der spillede over det blege Ansigt.

TO NOVELLETTER

BLOMSTERNE

Der har jeg nu spadseret omkring i Gaderne hele Eftermiddagen, medens de hvide Snefnug tyst og langsomt dalede ned, — og er nu hjemme, og Lampen brænder, og Cigaren er tændt, og Bøgerne ligger der, og alt er i Orden til, at jeg kunde have det saa rigtig hyggeligt . . . Men det er ganske forgæves, og jeg kan kun tænke bestandig paa dette ene og samme.

Var hun ikke forlængst død for mig? . . . ja, død, eller endog, som jeg med de Bedragnes barnagtige Patos tænkte, »værre end død«? . . . Og nu, siden jeg har faaet at vide, at hun ikke er »værre end død«, nej, simpelthen død, ligesom de mange andre, der ligger derude, dybt under Jorden, evig og altid, baade naar Vaaren er inde, og naar Sommeren kommer med sin Hede, og naar Sneen falder som idag, . . . saa ganske uden Haab om Genkomst — nu ved jeg, at hun ikke døde et Øjeblik tidligere for mig end for de andre Mennesker . . . Smerte? — Nej. Det er jo dog kun det Gys, hvorefter vi altid gribes, naar et Væsen synker i Graven, der engang har tilhørt os, og som endnu stadig staar os ganske tydeligt for Øje, med Blikkets Glans og med Stemmens Klang.

Ganske vist var det en stor Sorg, da jeg dengang opdagede, at hun bedrog mig . . . men hvor meget andet

var der ikke da med i Spillet! . . . Vreden og det pludselige Had og Væmmelsen ved Tilværelsen og — jo sikkert nok! — den saarede Forfængelighed; — det var jo først lidt efter lidt, jeg naaede til Smerten! Og saa havde jeg en Trøst, som blev mig til en Velgerning: at hun selv maatte lide. — Jeg har dem endnu alle, hvert Øjeblik kan jeg læse dem igen, de Snese af Breve, der tiggede, hulkede, jamrede om Tilgivelse! — Og jeg ser endnu hende selv for mig, i den mørke, engelske Kjole og med den lille Straahat paa, som hun stod paa Hjørnet af Gaden, i Aftenskumringen, naar jeg kom ud af Porten, . . . og saa' efter mig . . . Ogsaa det sidste Gensyn dengang tænker jeg endnu paa, hvordan hun stod for mig med de store, undrende Øjne i det runde Barneansigt, der nu var saa blegt og forgræmmet . . . Jeg gav hende ikke Haanden, da hun gik; — da hun gik for sidste Gang. — Og fra Vinduet af saa jeg hende endnu gaa indtil Hjørnet derhenne; der forsvandt hun — — for stedse. Nu kan hun ikke komme igen . . .

At jeg overhovedet ved det, er en Tilfældighed. Det kunde ogsaa have varet Uger, Maaneder endnu. Jeg mødte i Formiddags hendes Onkel, som jeg ikke havde set maaske et helt Aar, og som kun sjældnen opholder sig i Wien. Kun et Par Gange før havde jeg talt med ham. Først, det er nu tre Aar siden, ved en »Kegleaften«, hvor ogsaa hun var til Stede med sin Moder. Og saa Sommeren derpaa: da var jeg med et Par Venner ude i Prateren, i »Csarda«. Og ved Bordet ved Siden af os sad Onkelen med to eller tre Herrer, meget gemytlig, næsten lystig, og hilste paa mig med sit Glas. Og før han gik ud af Haven, standsede han endnu foran mig, og som en stor Hemmelighed betroede han mig, at hans Niece sværmede for mig! — I min halvt omtaagede Tilstand fandt jeg det ejendommeligt og morsomt, ja næsten æventyrligt, at den gamle Mand fortalte mig *det* her, til Hakkebrættets og Violinernes Toner, — mig, der vidste det saa godt, og som

endnu havde Duften af hendes sidste Kys paa mine Læber . . . Og nu, i Formiddags! Jeg var nær gaaet forbi ham. Jeg spurgte ham om hans Niece, mere af Høflighed end af Interesse . . . Jeg vidste jo intet mere om hende; ogsaa Brevene var forlængst ophørt at komme; kun Blomster sendte hun regelmæssigt; — Minder om en af vore lykkeligste Dage. Een Gang hver Maaned kom de, uden et Ord til Ledsagelse, tavse, ydmyge Blomster . . . — Og da jeg spurgte den Gamle, blev han helt forbavset. »De ved ikke, at det stakkels Barn er død for en Uge siden?« Jeg fik en heftig Forskrækkelse. — Han fortalte mig derpaa endnu mere. At hun havde skrantet længe, men at hun knap havde ligget otte Dage til Sengs . . . Og hvad hun havde fejlet? . . . »Humørsyge . . . Blodmangel . . . De Læger ved jo aldrig noget Rigtigt.« —

Jeg blev endnu længe staaende paa det Sted, hvor den Gamle havde forladt mig; — jeg var mat og slap, som havde jeg udstaaet store Strabadser. Og nu forekommer det mig, at jeg vel egentlig burde betragte Dagen idag som en, der har sat Skel i mit Liv. Dog, hvorfor? . . . Hvorfor? Det er jo kun noget Udvortes, der er hændet mig. Jeg følte intet mere for hende, jeg tænkte næppe paa hende mere. Og at jeg har nedskrevet alt dette, har gjort mig godt: jeg er bleven roligere . . . jeg begynder at føle Hyggeligheden i mit Hjem. — Det er overflødigt, det er Selvplageri at tænke videre over det . . . Der er nok en, der har dybere Grund til at sørge idag end jeg.

*

*

*

Jeg har gaaet mig en Tur. Klar Vinterdag. Himlen saa bleg, saa kold, saa vid . . . Og jeg er saare rolig. Den gamle Mand, jeg traf igaar, . . . det er, ligesom det var sket for mange Uger siden. — Og naar jeg tænker paa hende, kan jeg forestille mig hende i ejendommeligt skarpe,

klare Omrids; og kun eet mangler: Vreden, som endnu indtil den sidste Tid slog Følge med mit Minde om hende. Nogen virkelig Forestilling om, at hun ikke er paa Jorden mere, at hun ligger i en Kiste, at man har begravet hende, har jeg egentlig ikke . . . Der er slet ingen Sorg i mig. Verden forekom mig idag mere stille. Der var et Øjeblik, hvor det stod mig klart, at der overhovedet hverken gives Fryd eller Smerter; — nej, der gives kun Grimasser af Glæde og Sorg; vi ler og vi græder og indbyder vor Sjæl til at være med. — Jeg kunde nu sætte mig hen og læse meget dybe, alvorlige Bøger og skulde snart trænge ind i al deres Visdom. Eller jeg kunde stille mig foran gamle Billeder, som tidligere ikke har sagt mig noget, og deres hemmelige Skønhed vilde nu gaa op for mig . . . Og naar jeg tænker paa mange kære Mennesker, der døde bort for mig, saa krymper mit Hjerte sig ikke som før — Døden er bleven noget Venligt; den gaar om iblandt os og vil intet Ondt gøre os.

*

*

*

Sne, høj, hvid Sne paa alle Gader. Da kom lille Grete op til mig og fandt, vi burde endelig engang tage os en Kanetur. Altsaa har vi nu været ude paa Landet og er suset af Sted med Bjældeklang ad glatte, lyse Veje, over os den blygraa Himmel, — rask, rask af Sted mellem hvide, skinnende Bakker. Og Grete sad lænet op til min Skulder og saa' med glade Øjne frem ad den lange Vej foran os. Vi kom ind i en Kro, som vi godt kendte fra Sommer-tiden af, fra dengang den laa midt i det Grønne, og som nu saa' saa forandret ud, saa ensom, saa ganske uden Sammenhæng med den øvrige Verden, som skulde man først opdage den paa ny. Og Kakkelovnen i Gæstestuen udstraalede en Hede, saa vi maatte flytte Bordet langt bort; for lille Gretes venstre Kind og Øre var bleven helt røde. Da maatte jeg kysse hende paa den blegere Kind.

— Saa Hjemturen, i Halvmørke allerede. Som Grete trykkede sig op til mig og tog begge mine Hænder i sine! Saa sagde hun: »Idag har jeg dig endelig igen.« Hun havde uden al Grublen fundet det rette Ord, hvad der gjorde mig helt glad. Maaske har ogsaa den skarpe Sne-luft paa Landet gjort mit Sind friere igen; for friere og lettere føler jeg mig end alle de sidste Dage. —

*

*

*

Forgangen, medens jeg om Eftermiddagen laa paa Divanen og døsede, besneges jeg igen af en besynderlig Tanke. Jeg syntes, at jeg var kold og haard. At jeg var som en, der staar uden Taarer, ja uden al Evne til at føle, ved en Grav, hvori man har sænket et elsket Væsen. Som en, der er bleven saa haard, at ikke engang en tidlig Døds Gru forsoner ham . . . Ja, uforsonlig, det er det rette Ord . . .

*

*

*

Forbi, helt forbi. Livet, Fornøjelserne og den Smule Kærlighed jager alt det dumme Vaas paa Porten. Jeg er nu igen mere mellem Mennesker. Jeg lider dem godt, de er harmløse og snakker om alle mulige fornøjelige Ting. Og Grete er et rart, kærligt Pigebarn; og smukkest er hun, naar hun staar saadan hos mig i Vinduesfordybningen, om Eftermiddagen, og Solstraalerne tindrer paa hendes blonde Hoved.

*

*

*

Noget Sælsomt er hændt idag . . . Det er den Dag, paa hvilken hun hver Maaned sendte mig Blomsterne . . . Og Blomsterne er attter kommet, som . . . som var der ingen Forandring sket. — De kom tidligt imorges med Posten i en lang, smal, hvid Æske. Det var ganske tid-

ligt; Søvnens laa mig endnu over Pande og Øjne. Først medens jeg var beskæftiget med at aabne Æsken, kom jeg til fuld Bevidsthed . . . Da blev jeg næsten forskrækket . . . Og dér laa, sirligt sammenholdte af en fin Guldtraad, Nelliker og Violer . . . som i en Kiste laa de. Og da jeg tog Blomsterne i Haanden, gik et Gys gennem mit Hjerte. — Jeg kan nok tænke mig, hvordan det gaar til, at de kommer endnu denne Gang. Da hun mærkede, at hendes Sygdom kom, maaske allerede følte en Anelse om Dødens Nærhed, har hun endnu givet den sædvanlige Ordre i Blomsterhandelen. Jeg skulde ikke savne hendes Kærlighed. — Utvivlsomt, saaledes maa Sendingen forklares; som noget ganske Naturligt, som noget Rørende maaske . . . Og dog, da jeg holdt dem i Haanden, disse Blomster, og de syntes at skælve og bukke, da maatte jeg imod min Villie og imod al Fornuft føle dem som noget Gengangervæsen, som kom de lige fra hende, som var de hendes Hilsen . . . som vilde hun endnu bestandig, selv som død, fortælle om sin Kærlighed, om sin — kun altfor sene Troskab. — Ak, vi forstaar ikke Døden, aldrig forstaar vi den; og intet Væsen er i Sandhed dødt, før ogsaa alle de er døde, som har kendt det . . . Jeg tog ogsaa Blomsterne anderledes i Haanden idag end ellers, nænsommere, ret som kunde man gøre dem Fortræd, hvis man tog for haardt paa dem . . . som kunde deres tavse Sjæle begynde at græde sagte. Og som de nu staar der foran mig paa Skrivebordet, i et slankt, matgrønt Glas, er det mig, som om Blomsterne bøjede deres Hoved til sørgmodig Tak. Al en unyttig Længsels Ve dufter mig i Møde fra dem, og jeg tror, de kunde fortælle mig noget, hvis det var saa, at vi forstod alt det Levendes Sprog — ikke blot alt det Talendes.

*

*

*

Jeg vil ikke lade mig vildføre. Det er Blomster, intet andet. Det er Hilsner fra det Hinsidige . . . det er ingen

Kalden, nej, ingen Kalden fra Graven. — Blomster er det, og en eller anden Ekspeditrice i en Blomsterforretning har ganske mekanisk bundet dem sammen, kommet en Smule Vat omkring, lagt dem i den hvide Æske og saa besørget dem til Posten. — Og nu, ja nu er de her engang, hvorfor tænker jeg mere over det? —

*

*

*

Jeg er meget i det Fri, gør lange, ensomme Spadsere-
ture. Naar jeg er mellem Folk, føler jeg ingen rigtig
Sammenhæng med dem; Traadene brister alle. Det mærker
jeg ogsaa, naar det kære, blonde Pigebarn sidder her i
min Stue og pludrer Løst og Fast om . . . ja, jeg husker
slet ikke, om hvad. For naar hun er gaaet igen, er hun
mig straks, i det første Øjeblik allerede, saa fjern, som om
hun var langt borte, som tog Menneskestrømmen hende
straks med sig for bestandig, som var hun sporløst for-
svunden. Om hun ikke kom igen, kunde jeg knap undre mig.

*

*

*

Blomsterne staar i det slanke, grønligt skinnende Glas,
deres Stilke naar ned i Vandet, og Værelset dufter af dem.
— De dufter endnu, skønt de allerede har staaet otte Dage
i min Stue og saa smaat begynder at visne. — Og jeg be-
griber nu alt muligt Vrøvl, som jeg har let af; jeg be-
griber, at man holder Samtaler med Naturgenstande . . .
jeg begriber, at man kan vente paa Svar, naar man taler
med Skyer og Kilder — ogsaa jeg stirrer jo paa disse
Blomster og *venter*, at de skal begynde at tale . . . Ak
nej, jeg ved jo, at de taler bestandig . . . ogsaa i dette
Øjeblik . . . at de uafsladelig taler og klager, og at jeg er
nær ved at forstaa dem.

*

*

*

Hvor jeg er glad ved, at den livløse Vinter nu lakker mod Enden. Allerede ligger en Anelse om det nære Foraar i Luften. Tiden gaar ganske underligt hen. Jeg lever ikke anderledes end før, og dog er det ofte, som om min Tilværelse havde mindre faste Omrids. Allerede Gaarsdagen svømmer ud, og alt, hvad der ligger et Par Dage tilbage, faar Karakter af en uklar Drøm. Atter og atter staar det for mig, naar Grete er gaaet, og især naar jeg ikke har set hende i nogle Dage, som om *det* var en gammel, gammel Historie. Hun kommer hver Gang saa langvejs fra! — Naar hun saa begynder at snakke, er det jo rigtignok snart igen ved det gamle, og jeg har en tydelig Fornemmelse af Nutiden og Tilværelsen. Og da er næsten Ordene for høje og Farverne for grelle; og saa usigelig langt bort den kære Pige er svundet i samme Øjeblik, hun forlader mig, saa overrumplende og hed er hendes Nærhed. Før beholdt jeg dog en Efterklang og en Afglans tilbage af lyse og klangfyldte Øjeblikke; men nu forstummer og udslukkes alt, pludselig, som i en trykkende Grotte. — Og saa er jeg alene med mine Blomster. De er nu visne, ganske visne. De har ingen Duft mere. — Grete havde hidindtil ikke ænset dem; idag for første Gang dvælede hendes Blik længe paa dem, og jeg syntes, hun vilde spørge mig. Men pludselig holdt, som det lod til, en hemmelig Frygt hende tilbage; — hun sagde ikke et Ord mere, hverken om dette eller andet, tog snart Afsked med mig og gik.

*

*

*

De afblades langsomt. Jeg rører dem aldrig; de vilde ogsaa blive til Støv mellem mine Fingre. Det gør mig usigelig ondt, at de er visnede. Hvorfor jeg ikke har Kraft nok til at gøre en Ende paa det dumme Gengangervæsen, ved jeg ikke. De gør mig syg, disse døde Blomster. Somme Tider kan jeg ikke holde det ud; jeg løber min

Vej. Og midt paa Gaden tager det mig saa, — jeg maa tilbage, maa se til dem. Og der finder jeg dem saa i det samme grønne Glas, saaledes som jeg forlod dem, matte og bedrøvelige. Igaar Aftes græd jeg foran dem, som man græder paa en Grav, og tænkte slet ikke paa hende, fra hvem de egentlig kommer. — Maaske tager jeg fejl — men jeg tror, at ogsaa Grete føler Tilstedeværelsen af noget Sælsomt i min Stue. Hun ler ikke mere, naar hun er hos mig. Hun taler ikke saa højt, ikke med denne friske, muntre Stemme, som jeg var vant til. Jeg modtager hende jo ganske vist ikke som før. Ogsaa pines jeg af en stadig Angst for, at hun dog engang kunde spørge mig; og jeg ved, at ethvert Spørgsmaal vilde være mig uudholdeligt.

Tit tager hun sit Haandarbejde med; og naar jeg endnu er ved Bøgerne, sidder hun stille ved Bordet, hækler eller broderer og venter taalmodigt, til jeg lægger Bøgerne bort og rejser mig og kommer hen til hende for at tage Arbejdet fra hende. Saa løfter jeg den grønne Skærm af Lampen, som hun har siddet ved, og over hele Stuen breder sig det venlige, milde Lys. Jeg holder ikke af, at Hjørnerne ligger i Mørke.

*

*

*

Foraar! — Vidt aabent staar mit Vindue. Sent iaftes saa jeg med Grete ud paa den mørke Gade. Luften om os var blød og varm. Og da jeg saa hen til Gadehjørnet, hvor Lygten staar og breder et svagt Lys om sig, stod der pludselig en Skygge derhenne. Jeg saa den og saa den ikke . . . Jeg ved jo, at jeg ikke saa den . . . Jeg lukkede Øjnene. Og gennem de lukkede Laag kunde jeg pludselig se; og der stod den ulykkelige Skabning, i Lygtens svage Skær, og jeg saa Ansigtet med uhyggelig Tydelighed, som om det belystes af en gul Sol, og saa' i det blege, forgræmmede Ansigt de store, undrende Øjne . . . Da gik jeg

langsomt bort fra Vinduet og satte mig til Skrivebordet. Der viftede Lysets Flamme for Pustet, som kom derudefra; og jeg blev siddende uden at røre mig; for jeg vidste, at det stakkels Væsen stod paa Gadehjørnet og ventede; og hvis jeg havde turdet røre ved de døde Blomster, saa havde jeg taget dem ud af Glasset og bragt hende dem . . . Saaledes tænkte jeg, tænkte det ganske bestemt, og vidste samtidig, at det var Vanvid. Grete gik nu ogsaa fra Vinduet, blev et Øjeblik staaende bag min Stol og berørte mit Haar med sine Læber. Saa gik hun, lod mig alene . . .

Jeg stirrede paa Blomsterne. Det er slet ingen Blomster mere, det er næsten kun nøgne Stilke, tørre og ynkelige . . . De gør mig syg og rasende. — Og det maa vel være tydeligt at forstaa; ellers havde Grete da nok spurgt mig engang; men hun føler det jo ogsaa — hun flygter undertiden, som om der var Spøgelser i min Stue. —

*

*

*

Spøgelser! — Det er dem, det er dem, der *er*! — Døde Ting giver Livets Rolle. Og naar visnende Blomster lugter raaddent, saa er det kun Erindring om den Tid, da de blomstrede og duftede. Og Afdøde kommer igen, saa længe vi ikke glemmer dem. — Hvad hjælper det, at hun ikke mere kan tale? — jeg kan jo høre hende endnu! Hun er ikke synlig mere; men jeg kan se hende endnu! — — Og Foraaret derude, og Solskinnet, der glider i en klar Strøm over mit Gulvtæppe, og Duften af friske Syrener, der kommer herind fra den nære Park, og Menneskene, som gaar forbi dernede og som ikke kommer mig ved, *det* er netop det Levende? — Jeg kan rulle Gardinerne ned, og Solskinnet er dødt. Jeg vil intet vide mere om alle disse Mennesker, og de er døde. Jeg lukker Vinduet, ingen Syrenduft bølger om mig mer, og Foraaret er dødt. Jeg er mægtigere end Solen og Menneskene og Foraaret. Men mægtigere end jeg er Erindringen, som kommer, *naar*

den vil, og fra hvilken ingen Flugt er mulig. Og disse tørre Stilke i Glasset er mægtigere end al Syrenduft og alt Foraar.

*

*

*

Jeg sad over disse Blade, da Grete traadte ind. Aldrig var hun kommen saa tidligt paa Dagen; sjælden, før Skumringen faldt paa. Jeg blev forundret, næsten forlegen. Et Par Sekunder blev hun staaende i Døren, og jeg saa paa hende uden at hilse. Da smilede hun og kom nærmere. Hun havde en Buket friske Blomster i Haanden. Uden at sige et Ord gik hun lige hen til mit Skrivebord og lagde Blomsterne foran mig. Og i næste Sekund griber hun efter de visne i det grønne Glas. Det var, som man greb i mit Hjerte; — men jeg kunde intet sige . . . Og da jeg vil rejse mig og tage hende i Armen, ser hun leende paa mig, holder Armen med de visne Blomster højt i Vejret, løber bag om Skrivebordet til Vinduet og kaster dem uden videre ned paa Gaden. Jeg har en Følelse, som maatte jeg ned efter dem. Men der staar Pigebarnet, lænet til Vindueskarmen, med Ansigtet vendt mod mig, og over hendes blonde Hoved strømmer Solskinnet, det varme, levende Solskin . . . Og rig Syrenduft kommer derovrefra. Jeg ser paa det tomme, grønne Glas, der staar paa Skrivebordet, og jeg føler mig, jeg ved ikke selv — friere, tror jeg, meget friere end før. Da kommer Grete, tager sin lille Buket og holder den op for mit Ansigt, — kølige, hvide Syrener . . . saa sund, saa frisk en Duft . . . saa bløde, saa køle; jeg kunde gerne begrave mit Ansigt helt i dem . . . Smilende, hvide, kyssende Blomster. — jeg følte, at Spøgeriet var forbi. — Grete stod bag ved mig og purrede mig i Haaret med sine kaade Hænder. »Du kære Nar!« sagde hun. — Vidste hun, hvad hun havde gjort? . . . Jeg tog hendes Hænder og kyssede dem. — Og iaften gik vi ud i det Fri, ud i Foraaret. Jeg er just

nu kommen tilbage med hende. Jeg har tændt Lyset; vi har gaaet meget, og Grete er bleven saa træt, at hun er slumret ind i Lænestolen derhenne ved Kakkelovnen. Hun er meget smuk, som hun sidder der og smiler i Søvn.

Foran mig i det slanke, grønne Glas staar Syrenerne. Nede paa Gaden — nej, nej, de ligger forlængst ikke mere dernede. Vinden har alt vejret dem hen med det andet Støv.

DE DØDE TIER

Han kunde ikke udholde længer. at sidde rolig i Vognen; han steg ud og gik op og ned. Det var allerede mørkt; Blussene i denne stille, afsides liggende Gades faa Lygter bevægede sig uroligt frem og tilbage for Vinden. Det havde hørt op at regne, og paa Fortovene var der næsten tørt; men de ubrolagte Kørebaner var endnu fugtige, og paa enkelte Steder havde der dannet sig smaa Pytter.

Det er besynderligt — tænkte Franz — at man her, hundrede Skridt fra Praterstrasse, gerne kunde tro sig hensat til en eller anden ungarsk Smaastad. Naa, sikker er man vel i det mindste; her vil hun da ikke møde nogen af sine frygtede Bekendte.

Han saa paa sit Ur . . . Syv — og allerede fuldstændig Nat. Efteraaret kommer tidligt iaar. Og den for-dømte Storm!

Han slog Kraven op og gik raskere frem og tilbage. Lygteglassene klirrede. »En halv Time endnu,« sagde han til sig selv, »saa kan jeg gaa min Vej. Aah — jeg er færdig at ønske, det var saa vidt.« Og han blev staaende paa Hjørnet; der kunde han se ned ad begge de Gader, som hun kunde komme fra.

Jo, iaften kommer hun — tænkte han, mens han

holdt paa sin Hat, der truede med at blæse af. — Fredag — Møde i Professorkollegiet — saa vover hun sig nok af Sted og kan endda blive længere ude . . . Han hørte Sporvognens Klingren; nu begyndte ogsaa Klokken i den nærliggende Nepomukkirke at ringe. Færdslen blev stærkere, der kom flere Mennesker forbi ham, for største Delen, lod det til, Forretningsfolk fra de Steder, hvor man lukkede Klokken syv. Alle gik de rask til og havde nok at gøre med Stormen, der besværliggjorde Gangen. Ingen lagde Mærke til ham; kun et Par Butiksjomfruer kiggede en Smule nysgerrigt op paa ham.

Pludselig saa han en bekendt Skikkelse nærme sig hurtigt. Han ilede den i Møde. Uden Vogn? — tænkte han. — Er det ogsaa hende?

Det var hende. Da hun fik Øje paa ham, paaskyndede hun sin Gang.

»Du kommer til Fods?« sagde han.

»Jeg sendte Vognen bort allerede ved Karlteatret. Jeg tror, jeg har kørt en Gang før med den samme Kusk.«

En Herre gik forbi dem og betragtede Damen flygtigt. Den unge Mand fikserede ham skarpt, næsten truende; Herren gik rask videre. Damen saa' efter ham.

»Hvem var det?« spurgte hun ængsteligt.

»Jeg kender ham ikke. Her er der ingen Bekendte; vær du ganske rolig! — Men kom nu rask og lad os stige ind!«

»Er det din Vogn der?«

»Ja.«

»En aaben?«

»For en Time siden var Vejret jo endnu saa godt.« — De skyndte sig hen til Vognen; den unge Dame steg ind.

»Kusk!« kaldte den unge Mand.

»Hvor er han da?« spurgte Damen.

Franz saa sig rundt om. »Det er utroligt!« raabte han; »den Karl er ikke til at opdage.«

»For Guds Skyld!« udbrød hun sagte.

»Vent et Øjeblik, min Pige; han er her nok.« Og den unge Mand aabnede Døren til den lille Beværtning; der sad Kusken ved et Bord sammen med et Par andre; nu rejste han sig hurtigt.

»Nu kommer jeg, Herre,« sagde han og drak staaende sit Glas ud.

»Hvad falder Dem dog ind?«

»Om Forladelse, go'e Herre! nu ska jeg være der.«

Han dinglede lidt, idet han skyndte sig hen til Hesten.

»Hvor ska vi saa hen, Herre?«

»Prater, — Lusthaus.«

Den unge Mand steg ind. Damen sad helt gemt, næsten sammenkrøben, i det ene Hjørne under den opslaaede Kaleche.

Franz greb begge hendes Hænder. Hun rørte sig ikke. — »Vil du ikke i det mindste sige God-Aften til mig?«

»Jeg be'r dig, — slip mig blot et Øjeblik; jeg er endnu ganske forpustet.«

Han lænede sig tilbage i sit Hjørne. Begge tav en Stund. Vognen var drejet ind i Praterstrasse, kørte forbi Tegethoff-Monumentet, og faa Sekunder efter fløj den ned ad den brede, mørke Praterallé. Nu omslyngede Emma pludselig den Elskede med begge Arme. Han trak sagte Sløret, der endnu skilte ham fra hendes Læber, i Vejret og kyssede hende.

»Endelig er jeg hos dig!« sagde hun.

»Ved du ogsaa, hvor længe vi ikke har set hinanden?« udbrød han.

»Ja, ikke siden i Søndags.«

»Og det var endda kun paa Afstand.«

»Paa Afstand? Du var jo hjemme hos os.«

»Ja vel . . . hos jer. Nej, det kan ikke blive ved saaledes. Jeg kommer aldrig mere til jer. — Men hvad er der i Vejen?«

»Der kørte en Vogn forbi.«

»Kære, de Folk, der er ude at køre i Prateren iaften, bryder sig sandelig ikke om os.«

»Det tror jeg gerne. Men en eller anden kan tilfældig se ind.«

»Det er umuligt at kende nogen.«

»Aa, — lad os køre et andet Sted hen!«

»Som du vil.«

Han raabte til Kusken; men denne lod ikke til at høre ham. Da bøjede han sig frem og berørte ham med Haanden. Kusken vendte sig.

»De skal vende om. Og hvorfor pisker De dog saadan paa Hestene? Vi har jo slet ikke noget at haste efter, — hører De? Vi kører ind i . . . De ved, den Allé, der fører til Reichsbrücke.«

»Naa, — Reichsstrasse?«

»Ja, men far ikke saadan af Sted! Det er der jo slet ingen Mening i.«

»Undskyld, go'e Herre, — den Storm, den gør Bæsterne saa vilde.«

»Naa, ja vel, Stormen . . .« Franz satte sig igen. Kusken vendte Hestene. De kørte tilbage.

»Hvorfor saa jeg dig ikke igaar?« spurgte hun.

»Hvordan skulde jeg have kunnet?«

»Jeg mente, du var ogsaa bedt til min Søster.«

»Naa, saadan.«

»Hvorfor var du der ikke?«

»Fordi jeg ikke kan udholde at være sammen med dig blandt andre Folk. Nej, jeg gør det aldrig mere.«

Hun trak paa Skuldrene.

»Hvor er vi dog nu?« spurgte hun saa.

De kørte under Jernbanebroen ind paa Reichsstrasse.

»Derude er Store Donau,« sagde Franz; »vi er paa Vejen til Reichsbrücke. Her er ingen Bekendte!« tilføjede han spydigt.

»Vognen skumpler forfærdeligt.«

»Ja, nu er vi igen paa Stenbro.«

»Hvorfor kører han saadan i Siksak?«

»Det er kun en Indbildning.«

Men han syntes selv, at Vognen kastede dem mer end nødvendigt frem og tilbage. Han vilde ikke sige noget derom, for ikke at gøre hende endnu ængstligere.

»Jeg maa tale meget og alvorligt med dig iaften, Emma.«

»Saa maa du snart begynde, for Klokken ni maa jeg være hjemme.«

»Med to Ord kan alt være afgjort.«

»Gud, hvad er dog det?« skreg hun. Vognen var kommen i Sporvognsskinnerne og gjorde nu, da Kusken vilde dreje ud af dem, en saa brat Vending, at den var nær ved at vælte. Franz greb Kusken i Kappen. »Vil De holde!« raabte han til ham. »De er jo drukken.«

Kusken fik med Besvær standset Hestene. »Men, go'e Herre . . .«

»Kom, Emma, lad os stige ud her.«

»Hvor er vi?«

»Ved Broen allerede. Det er heller ikke saa galt med Stormen nu. Lad os gaa et lille Stykke. Man kan ikke tale ordentligt, naar man kører.«

Emma trak Sløret ned og fulgte efter.

»Og det kalder du ikke Stormvejr?« udbrød hun, da hun straks ved Udstigningen modtoges af et heftigt Vindstød.

Han tog hendes Arm. »Følg efter med Vognen!« raabte han til Kusken.

De spadserede fremad. Saalænge Broen gik jævnt opad, talte ingen af dem; og da de hørte Vandet bruse under sig, blev de staaende lidt. Dybt Mørke rundt om. Den brede Strøm strakte sig graa og med ubestemmelige Grænser; i det Fjerne saa de røde Lys, der syntes at svæve over Vandet og spejlede sig deri. Fra Bredden, som de to lige havde forladt, sænkede sig dirrende Lys-søjler ned i Vandet; hist ovre var det, som om Floden forsvandt ind i de sorte Enge. Nu syntes der at rejse sig

en fjern Torden, der kom nærmere og nærmere; uvilkaarligt saa de begge hen imod det Sted, hvor de røde Lys blinkede: Banetog med oplyste Vinduer rullede forbi mellem Jernbuer, der pludselig syntes at vokse frem af Mørket og straks igen at synke tilbage deri. Tordenen tabte sig efterhaanden; der blev stille; kun Blæsten kom i pludselige Stød.

Efter en lang Tavshed sagde Franz: »Vi skulde bort herfra.«

»Ja vist,« svarede Emma sagte.

»Vi skulde bort,« gentog Franz ivrigt, »helt bort, mener jeg . . .«

»Det gaar jo ikke.«

»Fordi vi er fejge, Emma; derfor gaar det ikke.«

»Og mit Barn?«

»Han vilde lade dig beholde det, det er min faste Overbevisning.«

»Og hvorledes?« spurgte hun sagte . . . »Løbe bort i Mulm og Mørke?«

»Nej, aldeles ikke. Du har blot at sige ham ganske simpelt, at du ikke kan leve hos ham længere, fordi du tilhører en anden.«

»Er du ved din Forstand, Franz?«

»Hvis du vil have det, sparer jeg dig ogsaa for *det*; — jeg siger ham det selv.«

»Det gør du ikke, Franz.«

Han forsøgte at faa hendes Ansigt at se; men i Mørket kunde han ikke skelne mere, end at hun havde løftet Hovedet og vendt det imod ham.

Han tav en Stund. Saa sagde han roligt: »Vær du uden Frygt, — jeg skal nok lade være.« —

De nærmede sig den anden Bred.

»Hører du ikke noget?« sagde hun. »Hvad er det?«

»Det kommer derovrefra,« sagde han.

Langsomt kom det rumlende frem af Mørket; et lille rødt Lys svævede dem i Møde; snart kunde de se, at det

kom fra en lille Lygte, som var fastgjort paa Stangen af en Bondevogn; men de kunde ikke se, om Vognen var læsset, og om der var Mennesker paa den. Lige efter den kom endnu to saadanne Køretøjer. Paa det sidste kunde de skelne en Mand i Bondedragt, der just tændte sin Pibe. Vognene kørte forbi. Saa hørte de igen ikke andet end den dumpe Lyd af Drosken, der rullede langsomt af Sted tyve Skridt bag dem. Nu sænkede Broen sig svagt mod den anden Flodbred. De saa, at Vejen foran dem fortsatte sig mellem to Rækker Træer ind i Mørket. Til højre og til venstre laa Engene dybt nede; de saa ligesom ned i Afgrunde.

Efter at de havde tiet længe, sagde Franz pludselig: »Altsaa, det er sidste Gang . . .«

»Hvilket?« spurgte Emma i en ængstelig Tone.

». . . At vi er sammen. Bliv du hos ham. Jeg siger dig Farvel.«

»Er det dit Alvor?«

»Mit ramme Alvor.«

»Ser du nu, at det er dig, som altid ødelægger os de Par Timer, vi har, — ikke mig!«

»Ja, ja, du har Ret,« sagde Franz. »Kom, lad os køre tilbage!«

Hun trykkede hans Arm fastere. »Nej, nu vil jeg ikke,« sagde hun ømt. »Jeg lader mig ikke saadan sende bort.«

Hun drog ham ned til sig og gav ham et langt Kys. »Hvor kom vi hen,« spurgte hun saa, »naar vi blev ved at køre videre her?«

»Det gaar direkte til Prag, min Pige.«

»Nej, ikke saa langt,« sagde hun smilende, »men en Smule længere derudad, om du har Lyst.« Hun pegede ud i Mørket.

»Halløj, Kusk!« raabte Franz. *Han* hørte ikke.

Franz skreg: »Saa hold dog!«

Vognen blev ved at køre. Franz løb efter den. Nu saa han, at Kusken sov. Ved at brøle stærkt fik Franz

ham vækket. »Vi kører endnu et lille Stykke videre — lige frem — forstaar De mig?»

»Ja vel, det er godt, Herre . . .«

Emma steg ind; Franz fulgte efter. Kusken piskede løs; som rasende fløj Hestene hen ad den opblødte Vej. Men de to inde i Vognen holdt hinanden fast omslyngede, mens de kastedes frem og tilbage.

»Er dette ikke ogsaa rigtig rart?» hviskede Emma tæt ved hans Mund.

I det samme var det hende, som om Vognen pludselig fløj i Vejret, — hun følte sig slynget bort, vilde klamre sig til noget, greb ud i det tomme Rum — det forekom hende, at hun drejede sig rundt i en Kreds med rasende Hurtighed, saa at hun maatte lukke Øjnene — og pludselig følte hun, at hun laa paa Jorden, og der kom med eet en uhyre, knugende Stilhed, som var hun fjernt fra Alverden og fuldstændig ene. Saa hørte hun forskellige Lyde mellem hverandre: Stampen af Hestehove lige i sin Nærhed — en sagte Klynken —; men se noget kunde hun ikke. En vild Angst greb hende; hun skreg — og hendes Angst voksede, for hun hørte ikke sit eget Skrig. Hun vidste pludselig ganske nøjagtigt, hvad der var sket: Vognen var tørnet mod et eller andet, sagtens en af Milepælene, var væltet, og hun var styrtet ud. — Hvor er *han*? var hendes næste Tanke. Hun raabte hans Navn. Og hun hørte sig selv raabe, ganske sagte rigtignok, men hun hørte det dog. Der kom intet Svar. Hun prøvede paa at rejse sig. Det lykkedes hende saa vidt, at hun kom til at sidde paa Jorden; og da hun nu greb om sig, følte hun et menneskeligt Legeme ved sin Side. Og nu kunde hendes Øjne ogsaa gennemtrænge Mørket. Franz laa der ved Siden af hende, fuldstændig ubevægelig. Hun rørte med sin udstrakte Haand ved hans Ansigt; hun følte, at der flød noget Fugtigt og Varmt hen over det. Hendes Aandedræt standsede. Blod . . .? Hvad var her foregaaet? Franz var saaret og bevidstløs. Og Kusken — hvor var

han da? Hun raabte paa ham. Intet Svar. Hun sad stadig paa Jorden. Jeg fejler intet, tænkte hun, skønt hun følte Smerter i alle Lemmer. Hvad skal jeg dog gøre, hvad skal jeg dog gøre? . . . det er da ikke muligt, at jeg slet ingen Skade har taget . . . »Franz!« kaldte hun. En Stemme svarede tæt ved hende: »Hvor er De dov, Frøken? Hvor er Herren? Der er da vel inte sket no'et? Bi lidt, Frøken, — jeg tænder barestens Lygten, a vi ka se. Jeg ved inte, hva der gaar a de Ralliker iaften. Det er inte min Skyld, næ, min Salighed . . . de rendte ind i en Grusbunke, de forbandede Bæster.«

Emma var, skønt det værkede hende i alle Lemmer, kommet op paa Benene; og det gjorde hende en Smule roligere, at Kusken ingen Skade havde taget. Hun hørte, hvordan Manden aabnede Lygten og rev Tændstikker af. Angstfuld ventede hun paa Lyset. Hun turde ikke røre ved Franz, der laa paa Jorden foran hende, en Gang til; hun tænkte: Naar man ikke kan se, synes alt frygteligere; han har nok Øjnene aabne . . . det har vist ikke noget at betyde.

Der kom et Lysskær fra Siden af. Hun saa' pludselig Vognen, som dog til hendes Forundring ikke laa væltet paa Jorden, men kun hældede over mod Grøften, som om det ene Hjul var knust. Hestene stod ganske stille. Lyset nærmede sig; hun saa Skinnet lidt efter lidt glide over en Milepæl, over Grusbunken, ned i Grøften; saa krøb det hen paa Franzes Ben, gled op over hans Legeme, belyste hans Ansigt og blev liggende over dette. Kusken havde stillet Lygten paa Jorden, lige ved den Liggendes Hoved. Emma lagde sig paa Knæ, og det var hende, som standsede hendes Hjertes Slag, da hun saa Ansigtet. Det var blegt; Øjnene halvt tillukkede, saa at hun ikke kunde se mere end det Hvide i dem. Fra højre Tinding randt en Stribe Blod langsomt ned over Kinden og forsvandt paa Halsen under Flippen. Tænderne havde bidt sig ind i Underlæben. »Det er jo ikke muligt!« sagde Emma hen for sig.

Ogsaa Kusken var knælet ned og stirrede paa dette Ansigt. Saa greb han Hovedet med begge Hænder og løftede det i Vejret. »Hvad er det, De gør?« skreg Emma med halvkvalt Røst, forfærdet for dette Hoved, der syntes at rejse sig op af sig selv.

»Jeg tror, her er sket en stor Malør, go'e Frøken.«

»Det er ikke sandt,« sagde Emma. »Det *kan* ikke være muligt. Fejler *De* da noget? Og jeg . . .«

Kusken lod den Bevidstløses Hoved synke langsomt ned igen — i Skødet paa den rystende Emma. »Naar der bare vilde komme no'en . . . om barestens de Bønder var kommet kørendes et Kvarterstid senere . . .«

»Hvad skal vi dog gøre?« sagde Emma med dirrende Læber.

»Ja, Frøken, naar Vovnen inte var itu . . . men som den nu er tilredt . . . Vi kommer sgu til aa vente, til der kommer no'en.« Han blev ved at snakke, uden at Emma opfattede hans Ord; men imidlertid syntes hun, hun kom til Besindelse, og hun vidste nu, hvad der burde gøres.

»Hvor langt er der til de nærmeste Huse?« spurgte hun.

»Der er inte saa langt, Frøken; Franz Josefs Land er jo li'e herved . . . Vi maatte ku se Husene, ifald det var lyst; paa fem Minutter maatte man være der.«

»Saa gaa! Jeg bliver her, De maa hente Folk.«

»Ja — Frøken — jeg er færig ved a tro, det er fornuftigere, jeg bi'er her hos Dem — det ka jo inte vare saa længe, forinden der kommer no'en; det er jo da Reichsstrasse, vi er paa, og . . .«

»Saa bliver det for sent — saa *kan* det blive for sent. Vi maa have en Læge fat.«

Kusken saa paa den ubevægelig liggende Mands Ansigt, dernæst paa Emma og rystede paa Hovedet.

»Det kan De ikke vide,« — udbrød Emma, »og jeg ikke heller.«

»Jamen, Frøken . . . Hvor ska jeg dov finde en Dokter i Franz Josefs Land?«

»Saa maa en derfra ind til Byen og —«

»Frøken, ved De hva! Jeg sku tro, de maa ha en Tellefon; saa ku vi tellefonere etter Angbelangsevovnen.«

»Ja, det er det Bedste! Gaa blot, løb, for Himlens Skyld! Og faa Folk med . . . og . . . Saa gaa dog, hører De, hvad venter De paa?»

Kusken kiggede ind i det blege Ansigt, der nu hvilede paa Emmas Skød. »Angbelangse og Dokter ska inte nytte meget mer.«

»Gaa! For Guds Skyld! Gaa!«

»Ja, nu gaar jeg . . . Naar De bare inte bi'er bange, Frøken, her i dette Bælgmørke.« Og han skyndte sig hen ad Vejen. »Jeg ka min Salighed inte gøre ve'et,« mumlede han ved sig selv. »Sikken Idé osse, aa køre her ud paa Reichsstrasse midt om Natten, naar . . .«

Emma var alene med den Bevidstløse paa den mørke Vej. Hvad nu? — tænkte hun. Det er da ikke muligt, — den Tanke gik hende atter og atter gennem Hovedet . . . Det er jo ikke muligt. Det forekom hende pludselig, at hun hørte et Aandedrag tæt ved sig. Hun bøjede sig ned til de blege Læber. Nej, fra dem kom intet Pust. Blodet i Tindingen og paa Kinden syntes at være tørret. Hun stirrede paa Øjnene, de brystne Øjne, — og for bævende sammen. Hvorfor vil jeg ikke tro det? — det er jo sikkert nok — det er Døden! Og der gik en Gysen igennem hende. Hun følte nu kun dette: en Død. Jeg og en død Mand — den Døde i mit Skød . . . Og med skælvende Hænder flyttede hun Hovedet, saa at det igen kom til at ligge paa Jorden. Og nu først kom der en Følelse af frygtelig Forladthed over hende. Hvorfor havde hun sendt Kusken bort? Hvilken Dumhed! Hvad skal hun dog gøre der alene paa Landevejen med den døde Mand? . . . Naar der nu kommer Folk . . . Ja, hvad skal hun dog gøre, naar der kommer Folk? Hvor længe vil hun være nødt til at vente her? . . . Og hun saa' igen paa den Døde. Jeg er ikke alene med ham, faldt det hende

ind. Lyset er her jo. Og det forekom hende, at dette Lys var noget Rart og Venligt, som hun skyldte Tak. Der var mere Liv i denne lille Flamme end i hele den store Nat omkring hende; ja, hun følte det næsten, som havde hun i dette Lys en Beskyttelse mod den blege, frygtelige Mand, der laa her paa Jorden ved Siden af hende . . . Og hun stirrede ind i Lyset saa længe, til det flimrede, til det begyndte at danse for hendes Øjne. Pludselig fik hun saa en Fornemmelse, som om hun vaagnede. Hun sprang op. Dette gaar jo ikke an — det er jo umuligt — man maa da ikke finde mig her med ham! . . . Hun syntes, hun saa sig selv staa paa Vejen med den Døde og Lyset ved sine Fødder; og hun saa sig rage op i Mørket, saa underlig stor . . . Hvad venter jeg paa? tænkte hun — og hendes Tanker jog i stormende Hast — Hvad venter jeg paa? Paa Folk? . . . Hvad behøver *de* mig? Folk vil komme og spørge . . . og jeg . . . hvad har jeg saa her at gøre? Alle vil spørge, hvem jeg er. Hvad skal jeg svare dem? Ingenting. Ikke et Ord siger jeg, naar de kommer; tie stille gør jeg. Ikke et Ord . . . De kan jo da ikke tvinge mig.

Der hørttes Stemmer langt borte.

Allerede? tænkte hun. Hun lyttede i Angst. Stemmerne kom fra Broen af. Det kunde altsaa ikke være de Folk, som Kusken havde hentet. Men hvem det saa var, de vilde i hvert Fald lægge Mærke til Lyset — og det maatte ikke ske, for da var hun opdaget.

Og hun sparkede Lygten om. Den slukkedes. Nu stod hun i Bælgmørke, kunde intet se. Heller ikke ham saa hun mere. Kun den hvide Grusbunke skinnede lidt. Stemmerne kom nærmere. Hun begyndte at ryste over hele Kroppen. Blot ikke blive opdaget her! For Guds Skyld — det er jo det eneste Vigtige, kun det kommer det an paa og slet ikke paa *noget* andet! Hun er jo fortabt, hvis noget Menneske faar at vide, at hun har staaet i Forhold til . . . Hun folder Hænderne krampagtigt. Hun

beder til Gud, at de Folk maa gaa forbi paa den anden Side af Vejen, uden at bemærke hende. Hun lytter. Ja — det kommer derovrefra . . . Hvad er det dog, de siger? Det er to Kvinder, eller tre. De har bemærket Vognen, for de siger noget om den; hun kan skelne enkelte Ord. »En Vogn« . . . »væltet« . . . Hvad siger de mere? Hun kan ikke forstaa det. De gaar videre . . . de er forbi . . . Gud være lovet! — Og nu, hvad nu? Oh, hvorfor er hun ikke død, ligesom han? Han er til at misunde, for ham er alt forbi . . . for ham gives der ingen Fare mere og ingen Frygt. Men hun har meget at skælve for. Hun frygter, at man vil finde hende her, at man vil spørge hende: hvem er De? . . . at hun maa med paa Politistationen, at alle Mennesker faar det at vide — at hendes Mand — at hendes Barn —

Og hun begriber ikke, at hun allerede har staaet her saa længe, som fastgroet . . . Hun kan jo gaa sin Vej, hun gavner jo ingen her, og sig selv bringer hun kun i Ulykke. Og hun gør et Skridt . . . Forsigtig . . . hun maa gennem Grøften . . . Nu er hun over den . . . et Skridt opad — aa, den var ikke dybere! — og endnu to Skridt, til hun er midt ude paa Vejen . . . Og saa staar hun et Øjeblik stille, ser frem for sig og kan forfølge den graa Vej ind i Mørket. Der — derinde er Byen. Hun kan ikke se noget af den . . . men Retningen er hende klar. Endnu en Gang vender hun sig om. Det er jo slet ikke saa mørkt. Hun kan ret godt se Vognen, Hestene ogsaa . . . og naar hun anstrenger sig meget, skelner hun ogsaa noget som Omridsene af et menneskeligt Legeme, der ligger paa Jorden. Hun spiler Øjnene vidt op; det er, som holdt noget hende tilbage her . . . og hun synes, det er ham, der vil beholde hende, — hun føler hans Magt . . . Men med en Kraftanstrengelse gør hun sig fri; og nu mærker hun jo: det er Jorden, der er for fugtig; hun staar paa den plørede Landevej, og det er det vaade Ler, der ikke har villet slippe hende. Men nu gaar hun . . . gaar

hun raskere til . . . løber hun . . . bort herfra . . . tilbage . . . til Lyset, til Larmen, til Menneskene! Langs ad Vejen løber hun og løfter godt op for ikke at falde. Vinden har hun paa Ryggen, det er, ligesom den drev hende frem. Hun husker ikke mere, hvad hun flygter for. Hun synes, hun maa flygte for den blege Mand, der ligger derhenne, langt bag ved hende, ved Grøftekanten . . . men saa falder det hende ind, at det jo er de Levende, hun vil slippe fra, dem, som straks maa være der og søge hende. Hvad vil de tænke? Vil man ikke komme efter hende? . . . Men hun kan ikke indhentes mere, hun har et stort Forspring, hun er jo straks ved Broen — og saa er Faren forbi. Man kan jo ikke ane, hvem hun er; ikke en Sjæl kan ane, hvem den Dame var, der kørte paa Reichsstrasse med Manden derhenne. Kusken kender hende ikke, han vil heller ikke kunne genkende hende, hvis han ser hende engang senere. Man vil heller ikke bryde sig om, hvem hun var. Hvem vedkommer det? — Det er meget klogt af hende, at hun ikke blev derude; — det er heller ikke lavt handlet. Franz vilde selv have givet hende Ret. Hun maa jo hjem; hun har et Barn, hun har en Mand; hun vilde jo være fortabt, om man havde fundet hende der hos hendes døde Elsker. — Der er Broen, Vejen skinner lysere . . . ja, nu hørte hun jo allerede Vandet bruse ligesom før; hun er der, hvor hun gik med ham Arm i Arm — naar? — naar? for hvor mange Timer siden? . . . Det kan ikke være saa længe siden. Jo, maaske dog! Maaske laa hun længe bevidstløs derude, maaske er det langt over Midnat, maaske er det snart Morgen, og hun savnes vel allerede derhjemme . . . Nej, nej, det er jo ikke muligt; hun føler godt, at hun slet ikke har været bevidstløs; hun mindes nu tydeligere end i første Øjeblik, hvorledes hun styrtede ud af Vognen og straks var klar paa det Hele. Hun løber over Broen og hører Genlyden af sine Skridt. Hun ser hverken til højre eller til venstre. Nu mærker hun, at der kommer en Skikkelse imod

hende. Hun sagtner sine Skridt. Hvem kan det være, der kommer der? Det er En i Uniform. Hun gaar ganske langsomt. Hun maa ikke vække Opmærksomhed. Hun tror at føle, at Manden ser fast paa hende. Naar han nu spørger hende? . . . Hun er paa Siden af ham, genkender Uniformen: det er en Sikkerhedsvagt; hun gaar ham forbi. Hun kan høre, at han er standset bag ved hende. Med Møje holder hun sig fra at løbe igen; — det vilde være mistænkeligt. Hun vedbliver at gaa lige saa langsomt som før. Hun hører Sporvognens Ringen. Klokken kan langt fra være tolv endnu. Nu gaar hun igen raskere til; hun haster ind imod Byen, hvis Lygter hun allerede ser straale under Jernbaneviadukten ved Enden af Vejen, og hvis dæmpede Larm hun allerede tror at høre. Endnu blot denne ensomme Vej, og saa er hun frelst. Nu hører hun langt borte en skingrende Piben, — stærkere og stærkere, nærmere og nærmere; en Vogn suser hende forbi. Uvilkaarligt standser hun og ser efter den. Det er Ambulancevognen. Hun ved, hvor den skal hen. Hvilken Fart! tænker hun . . . Det er jo som Hekseri. Et Øjeblik er det hende, som burde hun raabe efter de Folk, som burde hun følge med, som burde hun vende tilbage didhen, hvorfra hun er kommet — et Øjeblik gribes hun af en saa uhyre Skamfølelse, som hun aldrig har kendt den før; og hun ved med sig selv, at hun har baaret sig fejgt og slet ad. Men da hun hører Vognrummelen og Pibene svinde, fjernere og fjernere, kommer der en vild Glæde over hende, og som en Frelst iler hun fremad. Hun møder Folk; hun er ikke bange for dem mere — det Tungeste er overstaaet. Bylarmen høres nu tydeligt, lysere og lysere bliver der foran hende; allerede ser hun Praterstrasses Husrække, og det er hende, som ventedes hun dør af en Strøm af Mennesker, hvori hun kan forsvinde uden Spor. Da hun naar en Gadelygte, er hun allerede bleven rolig nok til at se paa sit Ur. Den er ti Minutter i ni. Hun holder Uret op for Øret — det er ikke gaaet i Staa. Og

hun tænker: Jeg er levende, er rask og uskadt . . . mit Ur gaar endogsaa . . . og han . . . han er . . . død . . . Skæbnen! . . . Hun synes, at alt maa være hende tilgivet . . . at der vist aldrig har været nogen Skyld paa hendes Side. »Det er klart, ja, det har jo nu vist sig!« Hun hører sig selv sige disse Ord højt . . . Og hvis nu Skæbnen havde bestemt det anderledes? Hvis det var hende, der nu laa derude i Grøften, og han var forblevet i Live? Han var ikke flygtet, nej . . . sikkert ikke. Naa ja, han er Mand. Hun er Kvinde — og hun har et Barn og en Ægtefælle. — Hun har haft Ret i at gøre det — det er hendes Pligt — ja, hendes Pligt. Hun ved meget godt, det ikke er af Pligtfølelse, hun har handlet saa . . . men hun har dog gjort det Rette. Uvilkaarligt . . . som . . . gode Mennesker altid gør det. Nu havde hun allerede været opdaget. Nu vilde Lægerne udspørge hende. »Og Deres Mand, — Frue?« Aa Gud! . . . Og Aviserne imorgen — og Familien — — hun havde været ødelagt for stedse og kunde dog ikke have vækket ham til Live. Ja, det var Hovedsagen; hun vilde have ødelagt sig selv til ingensomhelst Nytte. — Hun er under Jernbanebroen. Videre . . . videre . . . Her er Tegethoff-Støtten, hvor de mange Gader støder sammen. Der er kun faa Mennesker ude i aften, i dette regnfulde, blæsende Efteraarsvejr; men hende forekommer det, som om Byens Liv brusede mægtigt om hende; for der, hvor hun kommer fra, var jo den frygteligste Stilhed. Hun har god Tid. Hun ved, at hendes Mand i aften først kommer hjem henimod ti; — hun kan endog faa klædt sig om. Nu falder det hende ind at betragte sin Kjole. Med Skræk ser hun, at den er tilsølet over det hele. Hvad skal hun sige til Stuepigen? Det flyver hende gennem Hovedet, at imorgen vil Historien om Ulykkestilfældet staa at læse i alle Blade; ogsaa om en Dame, som var med i Vognen, og som bagefter ikke var til at finde, vil der staa allevegne; og ved denne Tanke bæver hun paa ny — een Uforsigtighed, og al hendes

Fejghed har været forgæves . . . Men hun havde jo Dørnøglen med, hun kan jo selv lukke op, — ingen skal kunne høre hende. Hun stiger hurtigt ind i en Droske og skal allerede til at opgive sin Adresse, da det falder hende ind, at dette maaske vilde være uklogt; og hun tilraaber da Kusken et eller andet Gadenavn, der netop falder hende ind. Hun vilde saa gerne føle noget, mens hun nu kører op ad Praterstrasse; men hun kan ikke. Hun mærker godt, at hun kun er opfyldt af Ønsket om at være hjemme, at være i Sikkerhed. Alt andet er hende ligegyldigt. I samme Øjeblik, hun besluttede sig til at lade den Døde ligge alene paa Landevejen, har al den Klage og Jammer over ham, som vilde op i hende, maattet forstumme. Hun kan nu intet andet føle end Bekymring for sig selv. Hun er jo ikke hjerteløs . . . o nej! . . . hun ved for ganske sikkert, der vil komme Dage, hvor hun fortvivler; maaske vil hun gaa til Grunde derved; men nu rummer hun kun eet: Længselen efter at sidde rolig og med tørre Øjne til Bords derhjemme med Mand og Barn. — Hun ser ud ad Vinduet. Drosken kører gennem den indre By; her er der stærkt oplyst, og temmelig mange Mennesker haster forbi. Da forekommer det hende med eet, at alt det, hun har gennemlevet i de sidste Timer, slet ikke kan være sandt. Som en ond Drøm staar det for hende . . . ikke til at fatte som urokkelig Kendsgerning . . . I en Sidegade til »Ring« lader hun Vognen holde, stiger ud, drejer hurtigt om Hjørnet og tager der en anden Droske, idet hun nu opgiver sin rette Adresse. Hun synes, at hun nu slet ikke er i Stand til at fatte *nogen* Tanke mere. Hvor er han nu? — flyver det hende gennem Hovedet. Hun lukker Øjnene, og hun ser ham for sig, liggende paa en Baare i Ambulancevognen — og pludselig forekommer det hende, at hun sidder ved Siden af ham og kører med. Og Vognen begynder at slingre, og hun er bange for, at hun skal blive slynget ud ligesom før — og hun giver et Skrig . . . Da holder Vognen. Hun farer

sammen; hun er udenfor sin Port. — Rask stiger hun ud, skynder sig gennem Portrummet, med sagte Skridt, saa at Portneren bag sin Rude ikke engang ser op, lister op ad Trapperne, aabner Døren sagte for ikke at blive hørt . . . , gennem Entreen ind i sit Værelse — det er lykkedes! Hun tænder Lys, faar hurtigt Tøjet af og gemmer det godt i Skabet. Det skal hænge og tørres Natten over — imorgen vil hun selv børste og rense det. Saa vadsker hun Ansigt og Hænder og tager en Slobrok paa.

Nu ringer det. Hun hører Stuepigen komme ud og lukke op. Hun hører sin Mands Stemme, hører, at han sætter Stokken fra sig. Hun føler, at nu maa hun være stærk; ellers kan endnu alt være sket forgæves. Hun skynder sig ind i Spisestuen, saa at hun træder ind der i samme Øjeblik som Manden.

»Ah, du er hjemme allerede?« siger han.

»Ja — det har jeg været længe,« svarer hun.

»Man har aabenbart ikke set dig komme.« — Hun smiler uden at behøve at tvinge sig dertil. Det gør hende blot saa træt, at hun ogsaa skal smile. Han kysser hende paa Panden.

Den Lille sidder allerede til Bords; han har maattet vente længe, er faldet i Søvn. Paa Tallerkenen har han sin Bog liggende, paa den aabne Bog hviler hans Ansigt. Hun sætter sig ved Siden af ham, Manden tager Plads lige overfor hende, griber en Avis og kaster et flygtigt Blik i den. Saa lægger han den fra sig igen og siger: »De andre sidder endnu derhenne og forhandler.«

»Hvorom?« spørger hun.

Og han begynder at fortælle om Mødet, meget længe, mange forskellige Ting. Emma lader, som hun hørte efter, nikker af og til.

Men hun hører intet, hun ved ikke, hvad han siger; hun er til Mode som En, der paa vidunderlig Maade er undsluppen frygtelige Farer . . . hun føler kun dette ene: Jeg er reddet, jeg er hjemme. Og medens hendes Mand

stadig fortæller videre, rykker hun sin Stol nærmere til Drengens, tager hans Hoved og trykker det til sit Bryst. En usigelig Træthed overfalder hende — hun kan ikke beherske sig, hun mærker, at Sønnen kommer over hende; hun lukker Øjnene . . .

Pludselig farer der hende gennem Hovedet en Mulighed, som hun lige siden det Øjeblik, hun rejste sig af Grøften, ikke har tænkt paa mere. Hvis han nu ikke skulde være død! Hvis han . . . Ak nej, der var ingen Tvivl mulig . . . Disse Øjne . . . denne Mund — og saa . . . ikke et Pust fra hans Læber. — Men der er jo noget, der hedder Skindød. Der gives Tilfælde, hvor selv øvede Øjne tager fejl. Og hun har da sikkert ikke noget øvet Øje. Hvis han er i Live, hvis han allerede er kommet til Bevidsthed igen, hvis han pludselig har fundet sig selv liggende alene paa Landevejen midt om Natten . . . hvis han kalder paa hende . . . raaber hendes Navn . . . hvis han, meget muligt, tror, at hun er kommet til Skade . . . hvis han siger til Lægerne: Her var ogsaa en Dame, hun maa være blevet slynget længere bort . . . Og . . . og . . . ja, hvad vil der saa ske? Man vil søge efter hende. Kusken vil komme tilbage fra Franz Josefs Land med Folk . . . han vil fortælle . . . »Damen var her jo, da jeg gik« . . . og Franz vil faa en Anelse. Franz vil hurtigt være vis paa . . . han kender hende jo saa godt . . . han vil være vis paa, at hun er løbet sin Vej. En frygtelig Harme vil gribe ham, og han vil nævne hendes Navn for at hævne sig . . . med ham selv er det jo ude . . . og det vil ryste ham saa dybt, at hun har forladt ham i hans sidste Stund, at han hensynsløst vil sige: »Det var Fru Emma, min Elskerinde . . . Fejgt og dumt af hende paa een Gang; for, ikke sandt, mine Herrer Læger, De havde vist ikke spurgt hende om hendes Navn, hvis man havde anmodet Dem om Diskretion? De havde ladet hende gaa i Fred, og jeg med, o ja — kun skulde hun være blevet her, til De

kom. Men da hun har været saa slet, saa siger jeg Dem, hvem hun er . . . Det er . . . » Ah!

»Hvad fejler du?« siger Professoren meget alvorligt, idet han rejser sig.

»Hvad . . . hvad behager?«

»Ja, hvad er der dog i Vejen med dig?«

»Intet.« Hun trykker Drengen op til sig.

Professoren betragter hende længe. »Ved du af, at du begyndte at falde i Søvn, og —«

»Og?«

»Saa skreg du pludselig op.«

». . . Saa—aa?«

»Saaledes som man skriger i Drømme, naar man har Mareridt. Drømte du?«

»Det ved jeg ikke. Jeg ved slet ikke af noget at sige.«

Og lige overfor sig i Spejlet ser hun et Ansigt, der smiler, grusomt og med fordrejede Træk. Hun ved, det er hendes eget, og dog gyser hun for det . . . Og hun mærker, at det stivner; hun kan ikke bevæge Munden; hun ved det: dette Smil vil spille om hendes Læber, saa længe hun lever. Og hun forsøger at skride. Da føler hun, at to Hænder lægger sig paa hendes Skuldre, og hun ser, at hendes Mands Ansigt trænger sig ind mellem hendes eget og det i Spejlet; spørgende og truende sænker hans Blik sig i hendes. Hun ved: bestaar hun ikke denne sidste Prøve, saa er alt forbi. Og hun føler, hvor hun bliver stærk igen; hun har sit Ansigt, sit Legeme i sin Magt, hun kan i dette Øjeblik gøre med dem, hvad hun vil; men hun maa benytte det, ellers er det ude med hende. Og hun griber efter Mandens Hænder, der endnu hviler paa hendes Skuldre, med begge sine, drager ham til sig og ser paa ham, lyst og kærligt.

Og medens hun føler sin Mands Læber paa sin Pande, tænker hun: . . . Ja vel . . . en ond Drøm. Han siger det ikke til nogen, han hævner sig aldrig, aldrig . . . han er død . . . han er ganske sikkert død . . . og de Døde tier.

»Hvorfor siger du *det*?« lyder pludselig hendes Mands Røst. Hun forskrækkes til sit Inderste. »Hvad sagde jeg?« Og det forekommer hende, som havde hun med eet fortalt det ganske højt alt sammen . . . som havde hun her ved Bordet meddelt hele denne Aftens Historie . . . Og endnu en Gang spørger hun, medens hun synker sammen for hans forfærdede Blik: »Hvad sagde jeg da?«

»De Døde tier,« gentager hendes Mand ganske langsomt.

»Ja . . .« siger hun, »ja . . .«

Og i hans Øjne læser hun, at hun intet kan skjule for ham mere; og længe ser de to paa hinanden. »Faa Drengen til Sengs,« siger han saa; »jeg tror, du har endnu noget at fortælle mig . . .«

»Ja,« svarer hun.

Og hun ved, at denne Mand, hvem hun Aar igennem har bedraget, vil hun i næste Øjeblik sige den fulde Sandhed.

Og mens hun langsomt vandrer gennem Døren med sin Dreng, stadig følede sin Mands Øjne rettede paa sig, kommer en stor Ro over hende, som vilde nu meget blive godt igen

AF
„ANATOL“

NAAR MAN ADSPØRGER SKÆBNEN

PERSONER: Anatol

Max

Cora

Anatols Værelse.

Max. I Sandhed, Anatol, jeg misunder dig . . .

Anatol smiler.

Max. Jo, jeg maa sige dig, jeg var som forstenet. Hidtil har jeg jo holdt det Hele for en Fabel. Men da jeg saa' dette her, . . . hvordan hun sov ind for mine Øjne . . . hvordan hun dansede, da du sagde hende, at hun var Balletdanserinde, og hvordan hun græd, da du fortalte hende, at hendes Kæreste var død, og hvordan hun benaadede en Forbryder, da du gjorde hende til Dronning . . .

Anatol. Ja vist, ja.

Max. Jeg ser, der stikker en Troldmand i dig!

Anatol. Nej, i os alle!

Max. Uhyggeligt!

Anatol. Det kan jeg ikke finde. Ikke uhyggeligere end Livet selv. Ikke uhyggeligere end saa meget, som man først i Aarhundredernes Løb er kommet efter. Hvor-

dan tror du vel vore Forfædre var til Mode, da de pludselig hørte, at Jorden drejede sig? De maa være blevet grebet af Svimmelhed allesammen!

Max. Ja, . . . men det angik alle.

Anatol. Og om det saa var Foraaret, der blev nyopdaget . . . man vilde heller ikke tro paa det! Trods de grønne Træer, trods de myldrende Blomster og trods Kærligheden.

Max. Nu bliver du vild; alt det er jo Vaas. Nej, med Magnetismen . . .

Anatol. Hypnotismen . . .

Max. Med den er det noget andet. Aldrig i Livet vilde jeg lade mig hypnotisere.

Anatol. Barnagtighed! Hvad er det saa farligt, om jeg befaler dig at sove ind, og du lægger dig roligt hen?

Max. Ja, og saa siger du til mig: »De er Skorstensfejer,« og jeg kryber op i Kaminen og bliver sodet! . . .

Anatol. Naa, det er jo Løjer . . . Det Store ved Sagen er den videnskabelige Anvendelse. — Men des værre, synderlig vidt er vi jo alligevel ikke.

Max. Du mener . . .?

Anatol. Nu, jeg, der idag kunde hensætte dette Pige-barn i hundrede andre Verdener, hvorledes flytter jeg mig selv til en anden?

Max. Lader det sig ikke gøre?

Anatol. Jeg har allerede forsøgt det, — naar jeg skal være ærlig. Jeg har stirret paa denne Brillantring i flere Minutter og indgivet mig selv den Idé: Anatol! Sov ind! Naar du vaagner, er Tanken om denne Kvinde, der gør dig vanvittig, forsvundet af dit Hjerte.

Max. Og da du saa vaagnede? . . .

Anatol. Aah, jeg faldt slet ikke i Søvn.

Max. Denne Kvinde . . . denne Kvinde? . . . Altsaa endnu bestandig!

Anatol. Ja, min Ven, . . . endnu bestandig! Jeg er ulykkelig, jeg er gal.

Max. Endnu bestandig altsaa i Tvivl?

Anatol. Nej . . . ikke i Tvivl. Jeg *ved*, at hun bedrager mig! Medens hun hænger ved mine Læber, medens hun klapper mit Haar . . . medens vi er lutter Lyksalighed . . . ved jeg, at hun bedrager mig.

Max. Indbildning!

Anatol. Nej!

Max. Og Beviserne?

Anatol. Jeg aner det . . . jeg føler det . . . derfor ved jeg det!

Max. En besynderlig Logik!

Anatol. Altid er disse Kvindfolk os utro. Det er dem ganske naturligt . . . de ved slet ikke af det . . . Ligesom jeg maa læse to eller tre Bøger samtidig, maa disse Kvinder have to eller tre Forelskelser paa een Gang.

Max. Hun elsker dig jo da?

Anatol. Grænseløst . . . Men det er lige meget. Hun er mig utro, hun bedrager mig.

Max. Og med hvem?

Anatol. Ja, ved jeg det? Maaske med en Fyrste, der er gaaet efter hende paa Gaden; maaske med en Poet fra et Hus i Forstaden, som har smilet til hende, da hun gik forbi om Morgen.

Max. Du er en Nar!

Anatol. Og hvilken Grund skulde hun have til ikke at være mig utro? Hun er som alle de andre, elsker Livet og gør sig ikke mange Tanker. Naar jeg spørger hende: Elsker du mig? — saa siger hun *ja* — og taler sandt; og naar jeg spørger hende: Er du mig tro? — saa siger hun atter *ja* — og atter taler hun sandt, fordi hun slet ikke husker paa de andre — i det Øjeblik i alt Fald. Og dernæst — har du nogensinde faaet det Svar af nogen: Min kære Ven, jeg er dig utro? Hvor skal man altsaa tage Visheden fra? — Og *er* hun mig tro —

Max. Altsaa dog!

Anatol. Saa er det rent tilfældigt . . . ingenlunde, fordi hun tænker: Oh, jeg maa holde mit Løfte til min kære Anatol . . . ingenlunde . . .

Max. Men naar hun elsker dig?

Anatol. O min naive Ven! Hvis det var en Grund!

Max. Naa—aa?

Anatol. Hvorfor er jeg ikke hende tro? . . . Jeg elsker hende dog sikkert!

Max. Nu ja — en Mand!

Anatol. Den gamle, dumme Frase! Altid vil vi bilde os selv ind, at Kvinderne er anderledes i det Punkt end vi. Ja, nogle af dem . . . de, som Moderen spærrer inde, eller de, der intet Temperament har . . . Nej, ganske ens er vi. Naar jeg siger til en Kvinde: Jeg elsker dig, dig alene — saa føler jeg ikke, at jeg lyver for hende, selv om jeg kort i Forvejen har hvilet ved en andens Barm.

Max. Ja . . . du!

Anatol. Jeg . . . ja! Og du maaske ikke? Og hun, min tilbedte Cora, maaske ikke? — Oh, det bringer mig til Fortvivlelse. Om jeg laa paa mine Knæ for hende og

sagde til hende: Min Skat, mit Barn, alt er dig paa Forhaand tilgivet — men sig mig Sandheden! — hvad hjalp det mig? Hun vilde lyve som før, — og jeg var lige vidt. Tror du ikke, *jeg* er bleven besvoret: »For Himlens Skyld, sig mig . . . er du mig virkelig tro? Ikke et bebrejdende Ord skal du høre, hvis du ikke er det! men Sandheden! Jeg maa kende den« . . . Og hvad har jeg saa gjort? Løjet . . . rolig, med et lyksaligt Smil . . . med den reneste Samvittighed. Hvorfor skal jeg bedrøve dig? — har jeg tænkt ved mig selv. Og jeg svarede: Ja, min Engel, — tro indtil Døden! Og hun troede mig og var lykkelig.

Max. Nu, altsaa . . .

Anatol. Men *jeg* tror ikke og er ikke lykkelig! Jeg vilde være det, hvis der gaves nogetsomhelst ufejlbarligt Middel til at aabne Munden paa disse dumme, søde, afskyelige Skabninger eller til paa en anden Maade at faa Sandheden at vide . . . Men der gives intet uden Tilfældet.

Max. Og Hypnotismen da?

Anatol. Hvorledes?

Max. Nu . . . Hypnosen . . . Jeg mener altsaa saadan: du dysser hende i Søvn og siger: »Du maa sige mig Sandheden.«

Anatol. Hm . . .

Max. »Du maa . . . hører du« . . .

Anatol. Besynderligt! . . .

Max. Det maatte jo kunne gaa . . . Og nu spørger du hende saa: »Elsker du mig? . . . En anden en? . . . Hvor kommer du fra? . . . Hvor skal du hen? . . . Hvad hedder han, den anden?« . . . Og saa videre.

Anatol. Max! Max!

Max. Naa . . .

Anatol. Du har Ret! . . . Man kunde være Trolldmand! Man kunde hekse sig et sandt Ord ud af en Kvindemund . . .

Max. Naa, altsaa . . . jeg ser dig reddet! Cora er jo sikkert et godt Medium; endnu iaften kan du have Visshed, om du er en bedragen Elsker . . . eller en . . .

Anatol. Eller en Gud! . . . Max, jeg maa omfavne dig! . . . Jeg føler mig som befriet . . . jeg er et ganske andet Menneske. Jeg har hende i min Magt . . .

Max. Jeg er sandelig nysgerrig . . .

Anatol. Saa—aa? Tvivler du maaske?

Max. Ja saa, andre har ikke Lov at tvivle, kun du alene.

Anatol. Naturligvis! . . . Naar en Ægtemand kommer ud af det Hus, hvor han lige har opdaget sin Kone sammen med hendes Elsker, og en Ven træder ham i Møde med de Ord: »Jeg tror, din Hustru bedrager dig,« saa vil han ikke svare: »Jeg har just nu faaet Vished for det« . . . men derimod: »Du er en Skurk« . . .

Max. Ja, jeg havde nær glemt, at den første Venskabspligt er — at lade Vennen beholde sine Illusioner.

Anatol. Tys, ti stille . . .

Max. Hvad er det?

Anatol. Hører du hende ikke? Jeg kender hendes Skridt, helt nede paa Trappen allerede.

Max. Jeg hører intet.

Anatol. Saa nær nu . . . Paa Gangen . . . aabner Døren Cora!

Cora udenfor. God Aften! . . . Oh, du er ikke alene . . .

Anatol. Vor Ven Max!

Cora idet hun kommer ind. God Aften! . . . Ej, i Mørke?

Anatol. Aa, det er jo Skumring endnu. Du ved, det elsker jeg.

Cora klappende hans Haar. Min lille Digter!

Anatol. Min søde Cora!

Cora. Men jeg vil alligevel tænde Lys . . . Du tillader? . . . tænder Lysene i Lysestagerne.

Anatol til Max. Er hun ikke henrivende?

Max. Oh!

Cora. Naa, hvordan har man det? Du, Anatol? — og De, Max? — Har I passiareet længe allerede?

Anatol. En halv Times Tid.

Cora. Saa? lægger Hat og Kaabe Og hvorom?

Anatol. Om dit og dat.

Max. Om Hypnotismen.

Cora. Aah, nu igen Hypnotismen! Man bliver jo snart helt dum af det.

Anatol. Naa—aa . . .

Cora. Du, Anatol, jeg kunde godt lide, at du engang skulde hypnotisere mig.

Anatol. Jeg . . . dig . . . ?

Cora. Ja, jeg tror, det kunde være morsomt. Det vil sige — naar du gjorde det.

Anatol. Jeg takker.

Cora. En Fremmed . . . nej, nej, det vilde jeg ikke.

Anatol. Nu vel, min Skat . . . hvis du gerne vil have det, skal jeg hypnotisere dig.

Cora. Hvornaar?

Anatol. Nu! . Lige paa Stedet.

Cora. Godt! Hvad skal jeg saa gøre?

Anatol. Ikke andet, mit Barn, end blive siddende rolig i Lænestolen og have en god Villie til at falde i Søvn.

Cora. Oh, den gode Villie har jeg.

Anatol. Jeg stiller mig hen foran dig, du ser paa mig . . . naa, se dog paa mig! . . . jeg stryger dig over Pande og Øjne . . . saadan . . .

Cora. Nu ja, og hvad saa?

Anatol. Ingenting . . . Du skal blot *ville* falde i Søvn.

Cora. Du, naar du saadan stryger mig over Øjnene, bliver jeg helt underlig . . .

Anatol. Rolig . . . Ikke tale . . . Sove. Du er allerede dygtig træt.

Cora. Nej.

Anatol. Jo! . . . lidt træt.

Cora. Lidt, ja . . .

Anatol. Dine Øjenlaag bliver tunge . . . meget tunge, dine Hænder kan du knap løfte mere . . .

Cora *sagte*. Nej, du har Ret.

Anatol *fremdeles strygende hende over Pande og Øjne, monotont*. Træt . . . helt træt er du . . . Sov nu ind, min Pige, . . . sov! vender sig til Max, der beundrende ser til; sætter en sejrbevidst Mine op. Sov—e! . . . Nu er dine Øjne fast tillukkede . . . du kan ikke aabne dem mere . . .

Cora *vil aabne Øjnene*.

Anatol. Nej, du kan ikke . . . du sover . . . Blot sove rolig videre . . . Saadan . . .

Max vil spørge om noget. Du —

Anatol. Stille! til Cora . . . Sove . . . sov . . . e fast og dybt! staar en Stund foran Cora, der aander roligt og sover Saa . . . nu kan du spørge.

Max. Jeg vilde blot spørge, om hun virkelig sover.

Anatol. Du ser jo . . . Nu vil vi vente et Øjeblik. staar foran hende, betragter hende roligt. Lang Pause. Cora! . . . Du skal nu svare mig . . . svare. Hvad hedder du?

Cora. Cora.

Anatol. Cora, vi er ude i Skoven.

Cora. Oh . . . i Skoven . . . hvor her er smukt! De grønne Træer og Nattergalene . . .

Anatol. Cora . . . Du skal nu i alting sige mig Sandheden . . . Hvad skal du altsaa, Cora?

Cora. Jeg skal sige Sandheden.

Anatol. Du besvarer mig alle Spørgsmaal overensstemmende med Sandheden, og naar du vaagner, har du glemt det igen, altsammen! Har du forstaaet mig?

Cora. Ja.

Anatol. Sov nu . . . sov roligt! til Max Nu spørger jeg hende altsaa.

Max. Du, hvor gammel er hun?

Anatol. Nitten . . . Cora, hvor gammel er du?

Cora. Enogtyve Aar.

Max. Haha!

Anatol. Tys! . . . Det er jo overordentligt . . . Du ser deraf, at . . .

Max. Oh, hvis hun havde vidst, at hun er et saa godt Medium!

Anatol. Suggestionen har virket. Jeg spørger hende videre. — Cora, elsker du mig . . .? Cora . . . elsker du mig?

Cora. Ja.

Anatol triumferende. Hører du det?

Max. Nu altsaa Hovedspørgsmaalet: om hun er tro.

Anatol. Cora! vender sig om Spørgsmaalet er dumt.

Max. Hvorfor?

Anatol. Saaledes kan man ikke spørge!

Max. . . .?

Anatol. Jeg maa give Spørgsmaalet en anden Form.

Max. Jeg synes dog, det er præcist nok!

Anatol. Nej, det er just Fejlen; det er ikke præcist nok.

Max. Hvorledes?

Anatol. Naar jeg spørger hende: Er du tro? — saa opfatter hun maaske dette i den allervideste Forstand.

Max. Og saa?

Anatol. Jo, hun tager maaske hele Fortiden med. . . . Hun tænker muligvis paa en Tid, hvor hun elskede en anden . . . og svarer saa: Nej.

Max. Det vilde jo ogsaa være ganske interessant.

Anatol. Nej Tak! . . . Jeg ved, Cora har truffet andre før mig . . . Hun har selv engang sagt mig: »Ja, naar jeg havde vidst, at jeg engang skulde møde dig . . . saa . . .«

Max. Men hun vidste det ikke.

Anatol. Nej . . .

Max. Og hvad dit Spørgsmaal angaar . . .

Anatol. Ja, dette Spørgsmaal . . . jeg finder det plumpt, i den Form i det mindste.

Max. Nu, saa stil det for Eksempel saaledes: Cora, har du været mig tro i den Tid, du har kendt mig?

Anatol. Hm . . . *det* var maaske ikke saa galt.
foran Cora Cora! Har du . . . Nej, ogsaa det er meningsløst!

Max. Meningsløst?!

Anatol. Jeg be'r dig . . . man maa dog huske, hvorledes vi lærte hinanden at kende. Vi anede jo ikke selv, at vi engang skulde komme til at elske hinanden saa vanvittigt. De første Dage betragtede vi begge den hele Historie som noget Forbigaaende. Hvem ved . . .

Max. Hvem ved, siger du . . .?

Anatol. Hvem ved, om hun ikke først begyndte at elske mig, da hun — hørte op med at elske en anden? Hvad oplevede denne Pige en Dag blot, før jeg traf hende, før vi talte det første Ord sammen? Var det hende muligt, saadan uden videre at rive sig løs fra det? Har hun ikke maaske endnu i Dage og Uger maattet slæbe en gammel Lænke efter sig? — *maattet*, siger jeg . . .

Max. Hm —

Anatol. Jeg vil endogsaa gaa endnu videre . . . Den første Tid var det jo kun et Lune af hende — som af mig. Ingen af os betragtede det anderledes, vi forlangte ikke mere af hinanden end en flygtig, sød Lykke. Hvis hun paa den Tid har begaaet en Uret, hvad kan jeg bebrejde hende? Intet — slet intet.

Max. Du er ganske ejendommelig mild.

Anatol. Nej, aldeles ikke; jeg finder det blot uædelt

at udnytte de Fordele, en øjeblikkelig Situation giver mig, paa denne Maade.

Max. Nu, det er sikkerlig fornemt tænkt. Men jeg skal hjælpe dig ud af Forlegenheden.

Anatol. . . .?

Max. Du spørger hende, som følger: Cora, har du været mig tro . . . i den Tid, du har elsket mig?

Anatol. Det lyder jo rigtignok meget klart . . .

Max. Men . . .?

Anatol. Men er det aldeles ikke.

Max. Oh!

Anatol. Tro! Hvad vil det egentlig sige: tro? Tænk dig . . . hun har igaar siddet i en Jernbanevogn, og en Herre lige overfor hende har med sin Fod berørt Spidsen af hendes. Nu, med denne ejendommelige, ved Søvntilstanden til det Utrolige skærpede Apperception, med denne forfinede Føleevne, som et Medium utvivlsomt besidder under Hypnosen, er det slet ikke udelukket, at hun anser allerede *det* for et Troskabsbrud.

Max. Nej, hør nu!

Anatol. Saa meget mere, som hun i de Samtaler, vi ikke sjælden har plejet at føre om dette Tema, har lært mine maaske noget overdrevne Anskuelser at kende. Jeg har selv sagt til hende: Cora, om du saa blot simpelthen ser paa en anden Mand, er det allerede en Utroskab mod mig!

Max. Naa, og hun?

Anatol. Hun lo mig ud og spurgte, hvor jeg dog kunde tro, at hun saa paa nogen anden.

Max. Og dog tror du —?

Anatol. Der gives jo Tilfældigheder . . . Tænk dig, at en paatrængende Person gaar efter hende ved Aftenstide og trykker et Kys paa hendes Hals.

Max. Naa — *det* . . .

Anatol. Nu — det er da ikke ganske umuligt!

Max. Altsaa, du vil ikke spørge hende.

Anatol. Jo, vist vil jeg . . . men . . .

Max. Alt, hvad du her er kommet med, er noget Vaas. Tro mig, Kvinderne misforstaar os ikke, naar vi spørger dem om deres Troskab. Hvis du nu med øm, forelsket Røst tilhvisker hende: Er du mig tro? . . . saa vil hun ikke tænke paa nogen Herres Taaspidser eller nogen paatrængende Persons Nakkekys — men kun paa det, vi almindeligvis forstaar ved Utroskab; og, hvis hendes Svar er utilstrækkelige, har du jo endda den Fordel at kunne stille yderligere Spørgsmaal, der saa maa opklare alt. —

Anatol. Altsaa, du vil endelig, at jeg skal spørge hende . . .

Max. Jeg? . . . Det var jo dig selv, der vilde!

Anatol. Der er nemlig i dette Øjeblik faldet mig endnu noget andet ind.

Max. Og det er? . . .

Anatol. Det Ubevidste!

Max. Det Ubevidste?

Anatol. Jeg tror nemlig paa ubevidste Tilstande.

Max. Ja saa.

Anatol. Saadanne Tilstande kan opstaa af sig selv, men de kan ogsaa fremkaldes, kunstigt . . . ved bedøvende, ved berusende Midler.

Max. Vil du ikke forklare dig nærmere . . .?

Anatol. Forestil dig et mat belyst, stemningsfuldt Værelse.

Max. Mat belyst . . . stemningsfuldt . . . jeg forestiller mig.

Anatol. I dette Værelse hende . . . og en anden.

Max. Ja, hvordan skulde hun være kommet dèr ind?

Anatol. Det vil jeg foreløbigt lade staa hen. Der gives jo Paaskud . . . Nok om det! Sligt kan forekomme. Nu — et Par Glas Rhinskvind . . . en ejendommelig hed og tung Luft, der hviler over det Hele, en Duft af Cigaretter, af parfumerede Tapeter, et Lysskær fra en Krone med matte Glas, røde Gardiner — Ensomhed — Stilhed — kun Hvisken af søde Ord . . .

Max. . . .!

Anatol. Man har set dem bukke under dèr, som var bedre og af et mere roligt Blod end hun!

Max. Nu ja, jeg kan bare stadig ikke finde det foreneligt med Troskabens Begreb, at man begiver sig ind i et sligt Gemak med en anden.

Anatol. Der gives saa gaadefulde Ting . . .

Max. Nu, min Ven, du har Løsningen paa en af de Gaader, som de aandrigste Mænd har brudt deres Hoved med, lige for dig; du behøver kun at tale, og du faar at vide alt, hvad du ønsker. Et Spørgsmaal — og du erfarer, om du er en af de faa, som elskes *alene*; kan erfare, hvor din Medbejler er, erfare, hvorved det er lykkedes ham at sejre over dig — og du udtaler ikke dette Ord! — Du kan frit adspørge Skæbnen — og du gør det ikke! Dage og Nætter igennem piner du dig selv, dit halve Liv gav du gerne hen for Sandheden; nu ligger den for dine Fødder, — du bukker dig ikke for at tage den op! Og hvorfor? Fordi det maaske kan træffe sig, at en Kvinde,

som du elsker, virkelig er saadan, som de jo — efter din Mening — *alle* skal være; — og fordi din Illusion dog er dig tusind Gange kærere end Sandheden. Nok med de Løjer altsaa! Væk du denne Pige og lad dig nøje med den stolte Bevidsthed, at du — *kunde* have fuldbragt et Under.

Anatol. Max!

Max. Nu, har jeg Uret maaske? Ved du ikke selv, at alt, hvad du her har sagt til mig, var Udflugter, tomme Fraser, hvormed du hverken kunde narre mig eller dig selv?

Anatol *hurtigt*. Max . . . lad mig dog sige dig — jeg vil, ja, jeg vil spørge hende!

Max. Ah!

Anatol. Men, du maa ikke blive vred — ikke i dit Paahør!

Max. Ikke i mit Paahør?

Anatol. Hvis jeg maa høre det, det Frygtelige, hvis hun svarer mig: »Nej, jeg har ikke været dig tro« — saa skal det være mig alene, der hører det. At være ulykkelig — er kun den halve Ulykke; den hele er det: at blive beklaget! — Det vil jeg ikke. Du er jo min bedste Ven; men just derfor vil jeg ikke, at dine Øjne skal hvile paa mig med dette medlidende Udtryk, som først ret siger den Ulykkelige, hvor elendig han er. Maaske er det ogsaa noget andet — maaske skammer jeg mig for dig. Sandheden faar du jo dog at vide. Hvis dette Pige-barn har bedraget mig, har du iaften set hende hos mig for sidste Gang! Men du skal ikke høre det sammen med mig; det vilde jeg ikke kunne bære. Begriber du det . . . ?

Max. Ja, min Ven, trykker hans Haand og jeg skal ogsaa lade dig være ene med hende.

Anatol. Min Ven! følgende ham til Sidedøren Før der er gaaet et Minut, kalder jeg dig ind igen. —

Max gaar.

Anatol staar foran Cora — betragter hende længe. Cora . . . ! ryster paa Hovedet; gaar omkring i Stuen Cora! — paa Knæ for hende Cora! Min søde Cora! — Cora! rejser sig; resolut Vaagn op . . . og kys mig!

Cora rejser sig, gnider sine Øjne, falder Anatol om Halsen. Anatol! Har jeg sovet længe? . . . Hvor er Max bleven af?

Anatol. Max!

Max kommer ind fra Sideværelset. Her er jeg!

Anatol. Ja . . . temmelig længe har du sovet — du har ogsaa talt i Søvn.

Cora. For Guds Skyld! Jeg har da ikke sagt noget Galt?

Max. De har blot svaret paa hans Spørgsmaal.

Cora. Hvad spurgte han da om?

Anatol. Om Alverden! . . .

Cora. Og jeg svarede hele Tiden? Hele Tiden?

Anatol. Hele Tiden.

Cora. Og man maa ikke faa at vide, hvad du har spurgt om?

Anatol. Nej, det maa man ikke! Og imorgen hypnotiserer jeg dig igen!

Cora. O nej! Aldrig mere! Det er jo Hekseri. Der bliver man spurgt, og naar man er vaagnet op igen, husker man ikke noget af det. Jeg har vist snakket lutter Vrøvl.

Anatol. Ja . . . for Eksempel, at du elsker mig.

Cora. Virkelig?

Max. Hun tror det ikke! Den er meget god!

Cora. Men hør . . . det kunde jeg jo ogsaa have sagt dig i vaagen Tilstand!

Anatol. Min Engel! — Omfavnelse. —

Max. Mine Herskaber . . . farvel! —

Anatol. Du gaar allerede?

Max. Jeg maa.

Anatol. Du bliver ikke vred, fordi jeg ikke følger dig ud . . . ?

Cora samtidigt. Paa Gensyn!

Max. Bevares, nej! ved Døren Een Ting er mig klar: at Kvinderne ogsaa lyver, naar de er hypnotiserede . . . Men de er lykkelige — og det er Hovedsagen. Farvel, Børn.

De hører ham ikke, da de holder hinanden omslyngede i et lidenskabeligt Favntag.

JULEINDKØB

PERSONER: Anatol
Gabriele

I Wiens Gader. Juleaften Klokken seks. Svagt Snefald.

Anatol. Frue, Frue . . . !

Gabriele. Hvadbehager? . . . Aa, det er Dem!

Anatol. Ja! Jeg forfølger Dem! — Jeg kan ikke taale at se, at De slæber paa alle de Sager! — Giv dog mig Deres Pakker!

Gabriele. Nej, mange Tak! Jeg kan godt bære det selv.

Anatol. Men jeg be'r Dem, Frue, gør mig det dog ikke saa frygtelig svært, naar jeg engang vil være galant —

Gabriele. Naa ja — den ene dèr . . .

Anatol. Men det er jo slet ingenting! . . . Giv De mig blot . . . Saadan . . . den . . . og den . . .

Gabriele. Det er nok, det er nok . . . De er altfor elskværdig!

Anatol. Naar man blot engang faar Lov at være det — det gør jo saa godt!

Gabriele. Men det viser De da kun paa Gaden og — naar det sner.

Anatol. . . . Og naar det er sent paa Aftenen — og tilfældigvis er Jul . . . Ikke sandt?

Gabriele. Det er jo et rent Under, at man en Gang faar Dem at se!

Anatol. Ja, ja . . . De mener, at jeg iaar ikke engang har aflagt min Visit hos Dem endnu —

Gabriele. Ja, noget i den Retning mener jeg!

Anatol. Højtærede Frue — jeg aflægger slet ingen Visitter iaar — slet ingen! Og — hvordan befinder saa Deres Herr Gemal sig? . . . Og hvordan har de, kære Smaa det?

Gabriele. *De* Spørgsmaal kan De godt spare Dem! — Jeg ved jo, at alt det interesserer Dem meget lidt!

Anatol. Det er uhyggeligt, naar man træffer paa saadan en Menneskekender!

Gabriele. Ja, *Dem* kender jeg!

Anatol. Ikke saa godt, som jeg kunde ønske det!

Gabriele. Vilde De maaske lade være med Deres Bemærkninger!

Anatol. Frue — det kan jeg ikke!

Gabriele. Giv mig mine Pakker igen!

Anatol. Ikke blive vred — ikke blive vred!! — Jeg er allerede artig igen . . .

De gaar tavse ved Siden af hinanden.

Gabriele. Noget maa De nok sige!

Anatol. Noget — ja — men Deres Censur er saa streng . . .

Gabriele. Fortæl mig dog et eller andet. Det er

jo saa længe siden, vi saas . . . Hvad tager De Dem egentlig for?

Anatol. Jeg tager mig ingenting for, som sædvanlig!

Gabriele. Ingenting?

Anatol. Slet ingenting!

Gabriele. Det er virkelig Synd for Dem!

Anatol. Naa — Dem er det da ganske ligegyldigt.

Gabriele. Hvor kan De paastaa det? —

Anatol. *Hvorfor* driver jeg mit Liv hen? — Hvis er Skylden? — Hvis?!

Gabriele. Giv mig Pakkerne! —

Anatol. Jeg har jo ikke givet nogen Skylden . . .
Jeg spurgte blot saadan hen i Vejret . . .

Gabriele. De spadserer vel stadig væk? —

Anatol. Spadserer! De lægger saadan en foragtelig Betoning deri! Som om der gaves noget Skønnere! — Der ligger noget saa dejlig Planløst i det Ord! . . . Iaften passer det for Resten slet ikke paa mig — iaften har jeg travlt — netop ligesom De! —

Gabriele. Hvorledes det?!

Anatol. Jeg er ogsaa ude at gøre Juleindkøb. —

Gabriele. De!?

Anatol. Jeg kan blot ikke finde noget Rigtigt. — Og det skønt jeg i Ugevis hver Aften har staaet udenfor alle Butiksvinduer i alle Gader! — Men de Handlende har ingen Smag og ingen Opfindelsesevne.

Gabriele. Den maa skam Køberen have! Naar man har saa god Tid som De, saa overvejer man, opfinder selv — og bestiller sine Foræringer allerede om Efteraaret.

Anatol. Ak, det ligger ikke for mig! — Ved man i det hele taget om Efteraaret, hvem man skal forære noget til Jul? — Og nu er det igen to Timer, før Juletræet tændes — og jeg har endnu ingen Anelse, ikke den fjerneste! —

Gabriele. Skal jeg hjælpe Dem?

Anatol. Min Frue . . . De er en Engel! — men De maa ikke tage Pakkerne fra mig . . .

Gabriele. Nej, nej . . .

Anatol. Altsaa »Engel!« maa man nok sige. — Det er rart, — Engel!

Gabriele. Vil De værsgo tie!

Anatol. Jeg er allerede ganske rolig igen!

Gabriele. Altsaa — giv mig et eller andet Holdepunkt . . . Hvem skal Deres Present være til?

Anatol. . . . Det er . . . i Grunden . . . svært at sige . . .

Gabriele. Til en Dame naturligvis?!

Anatol. Naa, ja — at De er Menneskekender, har jeg allerede sagt Dem een Gang iaften!

Gabriele. Men . . . hvad for en Dame? — En virkelig Dame?

Anatol. Ja, . . . saa maa vi først være enige om Begrebet! Hvis De mener: en Dame af den store Verden — saa passer det ikke ganske . . .

Gabriele. Altsaa . . . af den lille Verden? . . .

Anatol. Godt — lad os sige: af den lille Verden.

Gabriele. Det kunde jeg i Grunden have tænkt mig . . .!

Anatol. Bare ikke blive sarkastisk!

Gabriele. Jeg kender jo Deres Smag . . . Det er sagtens igen en eller anden derudefra — mager og blond!

Anatol. Blond — det indrømmer jeg . . .!

Gabriele. . . . Ja, ja . . . blond . . . Det er mærkværdigt, at De altid har at gøre med saadanne Forstadsdamer — evig og altid!

Anatol. Frue — *min* Skyld er det ikke.

Gabriele. Ti stille med det, min Herre! — Oh, det er for Resten meget godt, at De bliver ved Deres Genre . . . Det vilde være stor Uret af Dem, om De svigtede Stedet for Deres Triumfer . . .

Anatol. Hvad skal jeg da gøre? — Det er kun derude, man elsker mig . . .

Gabriele. Og forstaar man Dem saa — derude?

Anatol. Ikke Spor! — Men, ser De . . . i den lille Verden bliver jeg kun elsket, i den store — *kun* forstaaet. — De ved jo . . .

Gabriele. Jeg ved slet intet . . . og vil intet mere vide! — Kom . . . her har vi just den rigtige Forretning . . . derinde vil vi købe noget til Deres Pigebarn . . .

Anatol. Frue! —

Gabriele. Jo vel! . . . Se engang . . . dèr . . . saadan et lille Etui med tre forskellige Parfumer i . . . eller dette her med de seks Slags Sæbe . . . Patchouli . . . Chypre . . . Jockey-Club — det maatte da vist være noget — ikke?!

Anatol. Frue — *smukt* er det ikke af Dem!

Gabriele. Eller bi lidt, her . . .! Vil De se denne lille Broche, med seks uægte Brillanter — tænk Dem: seks! — Hvor den glimrer! — eller dette yndige lille Armbaand med de himmelske Berlokker ved . . . ak, den

ene af dem forestiller saagar et veritabelt Negerhoved! — det maa da gøre en kolossal Effekt . . . i Forstaden! . . .

Anatol. Frue — De tager ganske fejl! De kender ikke disse unge Piger — de er anderledes, end De forestiller Dem . . .

Gabriele. Og se her . . . nej, hvor henrivende! — Kom dog nærmere! — Naa, hvad siger De til den Hat!? — Façonnen var for to Aar siden højeste Mode! Og Fjerene — hvor de vajer! — ikke?! Det maatte da gøre en umaadelig Opsigt . . . i Hernals?!

Anatol. Hernals har der nu aldrig været Tale om, Frue . . . Og for øvrigt undervurderer De vist ogsaa Hernals-Smagen . . .

Gabriele. Ja, det er virkelig vanskeligt med Dem . . . Saa kom mig dog til Hjælp — giv mig en Antydning —!

Anatol. Hvor kan jeg det?! De vilde jo dog smile overlegent — under alle Omstændigheder!

Gabriele. O nej, o nej! — Belær mig blot . . .! Er hun forfængelig — eller beskeden? — Er hun stor eller lille? — Sværmer hun for brogede Farver . . .?

Anatol. Jeg burde ikke have taget imod Deres Venlighed! — De gør kun Nar!

Gabriele. O nej, nu hører jeg efter! — Fortæl mig dog noget om hende!

Anatol. Jeg vover det ikke —

Gabriele. Vov De bare! . . . Hvor længe . . .?

Anatol. Lad os ikke tale om det!

Gabriele. Jo, jeg forlanger det! — Hvor længe har De kendt hende?

Anatol. I — længere Tid!

Gabriele. Lad Dem dog ikke udfritte paa den Maade . . .! Fortæl mig engang den hele Historie . . .!

Anatol. Det er slet ingen Historie!

Gabriele. Men hvor De har lært hende at kende, og naar og paa hvilken Maade, og hvad det i det hele taget er for en Person — det vilde jeg dog gerne vide!

Anatol. Godt! Men jeg gør Dem opmærksom paa, det er kedeligt!

Gabriele. Mig skal det nok interessere. Jeg vilde virkelig gerne engang høre noget fra den Verden. — Hvad er det i Grunden for en Verden? — Jeg kender den jo slet ikke!

Anatol. De vilde slet ikke heller forstaa den!

Gabriele. Oh, min Herre!

Anatol. De nærer en saa uindskrænket Foragt for alt, hvad der ikke er Deres Kreds. — Ganske uberettiget!

Gabriele. Men jeg tager saa gerne imod Belæring! — Man fortæller mig jo intet fra den Verden. Hvorledes skal jeg kunne kende den?

Anatol. Men . . . De har saadan en uklar Fornemelse af, at . . . man tager noget fra Dem dèr. Stille Fjendskab!

Gabriele. Undskyld — mig tager man intet fra — naar det er noget, jeg vil beholde.

Anatol. Nej . . . men om De ogsaa selv ikke vil have et eller andet . . . det ærgrer Dem dog, naar en anden faar det? —

Gabriele. Oh—!

Anatol. Ja, Frue, . . . det er kun ægte kvindeligt! Og da det er ægte kvindeligt — er det jo formodentlig ogsaa højst fornemt og skønt og dybt . . .!

Gabriele. Gud ved, hvor De har faaet den Ironi fra!

Anatol. Hvor jeg har faaet den fra? — Det skal jeg sige Dem. Ogsaa jeg har engang været god — og tillidsfuld — og der fandtes ikke Haan i mine Ord . . . Og jeg har baaret mangt et Saar i Stilhed —

Gabriele. Bliv blot ikke romantisk!

Anatol. De ærlige Saar — ja vel! — Et »Nej« i rette Tid, selv af de mest elskede Læber — det har jeg kunnet forvinde. Men et »Nej«, naar Øjnene hundred Gange har sagt »Maaske!« — naar Læberne hundred Gange har smilet »Kan være!« — naar Stemmens Klang hundred Gange har lydt som »Ja!« — et saadant »Nej« gør En . . .

Gabriele. Vi vilde jo købe noget!

Anatol. Et saadant Nej gør En til en Nar . . . eller til en Spotter.

Gabriele. De vilde jo . . . fortælle mig . . .

Anatol. Godt! — naar De endelig vil have noget fortalt . . .

Gabriele. Vist vil jeg det! . . . Hvorledes lærte De hende at kende?

Anatol. Gud — som man saadan gør Bekendtskab . . . Paa Gaden — ved en Dans — i en Omnibus — under en Paraply —

Gabriele. Men . . . De ved jo . . . det er det specielle Tilfælde, der interesserer mig. Det er jo det specielle Tilfælde, vi skal købe noget til!

Anatol. Der, i den . . . »lille« Verden gives der jo ingen specielle Tilfælde — i Grunden heller ikke i den store . . . I er jo alle saa typiske!

Gabriele. Min Herre! Nu begynder De . . .

Anatol. Der er jo ikke noget Fornærmende i det — aldeles ikke! — Jeg er jo ogsaa en Type!

Gabriele. Og hvad for en da?

Anatol. . . . Den letsindige Melankoliker!

Gabriele. . . . Og . . . og jeg?

Anatol. De? — Ganske simpelt: Verdensdamen!

Gabriele. Saa—aa! . . . Og hun?!

Anatol. Hun . . .? Den søde Pige!

Gabriele. Søde! Straks »sød«? — Og jeg »Verdensdamen« slet og ret —

Anatol. Den slemme Verdensdame — naar De absolut vil —

Gabriele. Altsaa . . . fortæl mig nu endelig engang om den . . . søde Pige!

Anatol. Hun er ikke bedaarende smuk — hun er ikke særlig elegant — og hun er absolut ikke aandrig . . .

Gabriele. Jeg vil jo ikke vide, hvad hun *ikke* er —

Anatol. Men hun har en Foraarsaftens blide Ynde . . . og en fortryllet Prinsesses Gratie . . . og Aand som en Pige, — der forstaar at elske.

Gabriele. Den Slags Aand skal jo være meget udbredt i . . . Deres »lille Verden«.

Anatol. De kan ikke tænke Dem ind i den! . . . Man har fortiet alt for meget for Dem, da De var ung Pige — og sagt Dem alt for meget, siden De er blevet ung Frue . . . Derunder lider Naiviteten af Deres Betragtninger —

Gabriele. Men De hører jo — jeg vil lade mig belære . . . Jeg tror jo allerede paa Deres »fortryllede Prin-

sesse«! — Fortæl mig blot, hvorledes den Tryllehave ser ud, hvori hun hviler.

Anatol. Ja, De maa rigtignok ikke forestille Dem en glimrende Salon, hvor Portièrerne falder tungt ned — med Makartbuketter i Hjørnerne, Nipssager, mægtige Standlamper, mat Fløjl . . . og en svindende Eftermiddags affekterede Halvmørke . . .

Gabriele. Jeg vil jo ikke vide, hvad jeg *ikke* skal forestille mig . . .

Anatol. Altsaa — tænk Dem: et lille, ikke synderlig lyst Værelse — saa stort som saa — med malede Vægge — oven i Købet noget for lyse — et Par gamle, slette Kobberstik med utydelige Navne ophængte hist og her — en Hængelampe med Skærm. — Fra Vinduet, naar det bliver Aften, Udsigt til de i Mørket fortonende Tage og Skorstene . . . Og, naar Foraaret kommer, da vil Haven lige overfor blomstre og dufte . . .

Gabriele. Hvor lykkelig De maa være, siden De allerede ved Juletid tænker paa Maj!

Anatol. Ja — *dèr* er jeg virkelig undertiden lykkelig . . .

Gabriele. Nok, nok! — Klokken bliver mange . . . vi skulde købe noget til hende! . . . Maaske noget til Stuen med de malede Vægge . . .

Anatol. Den mangler intet!

Gabriele. Nej . . . i hendes Øjne! — det tror jeg gerne. — Men for Dem — ja for Dem! — vilde jeg gerne smykke den Stue saadan rigtig, som De plejer at have det!

Anatol. For mig? —

Gabriele. Med persiske Tæpper . . .

Anatol. Men jeg be'r Dem — *dèr* ude!

Gabriele. Med en Ampel af opaliserende rødgrønt Glas . . . ?

Anatol. Hm!

Gabriele. Et Par Vaser med friske Blomster? —

Anatol. Ja . . . men jeg vil jo bringe *hende* noget —

Gabriele. Ak ja . . . det er sandt — vi maa bestemme os. — Hun sidder vel allerede og venter paa Dem?

Anatol. Ja, sikkert!

Gabriele. Hun venter?! — Sig mig . . . hvorledes bliver De saa modtaget?

Anatol. Aah — som man saadan plejer at blive modtaget.

Gabriele. Hun hører Deres Skridt allerede paa Trappen . . . ikke sandt?

Anatol. Jo . . . undertiden . . .

Gabriele. Og staar ved Døren?

Anatol. Ja!

Gabriele. Og falder Dem om Halsen — og kysser Dem — og siger . . . Hvad siger hun saa . . . ?

Anatol. Hvad man plejer at sige i saadanne Tilfælde . . .

Gabriele. Nu . . . for Eksempel?

Anatol. Jeg husker intet Eksempel.

Gabriele. Hvad sagde hun igaar?

Anatol. Aa — ikke noget videre . . . Det lyder saa dumt, naar man ikke med det samme hører Tonen, hvori det siges . . . !

Gabriele. Den skal jeg nok selv tænke mig. — Nu, — hvad sagde hun?

Anatol. . . . »Jeg er saa glad, at jeg har dig igen!«

Gabriele. »Jeg er saa glad« — ikke?

Anatol. — »at jeg har dig igen!« . . .

Gabriele. . . . Det er i Grunden kønt — meget kønt! —

Anatol. Ja . . . det er hjerteligt og sandt!

Gabriele. Og hun er . . . altid alene? — I kan ses saa uforstyrret!?

Anatol. Nu ja — hun lever saadan for sig selv — hun staar ganske ene — ingen Far, ingen Mor . . . ikke engang en Tante!

Gabriele. Og De . . . er hende alt . . . ?

Anatol. . . . Muligvis! . . . Idag . . .

Tavshed.

Gabriele. Klokken bliver saa mange — se, hvor tomt der allerede er i Gaderne . . .

Anatol. Oh, jeg har opholdt Dem! — De maa jo hjem. —

Gabriele. Ja, det maa jeg rigtignok! Man venter vist allerede paa mig. — Hvad gør vi saa med Presenten . . . ?

Anatol. Aa — jeg finder nok en eller anden Bagatel . . .

Gabriele. Ja, hvem ved, hvem ved? — Og jeg har nu een Gang sat mig i Hovedet, at jeg vil udsøge noget til Deres . . . til . . . Pigebarnet . . . !

Anatol. Men hør nu dog, Frué . . .

Gabriele. . . . Helst vilde jeg være til Stede, naar De bringer hende Julegaven . . . Jeg har faaet saadan Lyst til at se den lille Stue og den søde Pige! — Hun ved jo slet ikke, hvor godt hun har det!

Anatol. . . .!

Gabriele. Men nu — maa De virkelig give mig Pakkerne! — Klokken bliver saa mange . . .

Anatol. Ja, ja! Her er de — men . . .

Gabriele. Aa — vil De ikke vinkē ad den Vogn, der kommer der!

Anatol. Dette Hastyærk paa een Gang?!

Gabriele. Aa, ja — skynd Dem! han vinker.

Gabriele. Tak skal De ha' . . .! Men hvordan skal det nu blive med Presenten?

Vognen har holdt; han og hun er standset; han skal til at aabne Vogndøren.

Gabriele. Bi lidt! — Jeg kunde have Lyst til selv at sende hende noget.

Anatol. De . . .?! — Frue, De vil selv . . .

Gabriele. Men hvad skal det være? — Her . . . tag her . . . disse Blomster . . . ganske simpelt, disse Blomster . . .! Det skal ikke være andet end en Hilsen, slet ikke andet . . . Men . . . De faar et Par Ord med fra mig. —

Anatol. Frue — De er saa rar —

Gabriele. Lov mig at besørge det . . . og med de Ord, som jeg nu giver Dem med —

Anatol. Ja vel.

Gabriele. Lover De mig det? —

Anatol. Ja, . . . med Fornøjelse! Hvorfor ikke?

Gabriele har aabnet Vogndøren. Saa sig hende . . .

Anatol. Nu . . .?

Gabriele. Sig til hende: »Disse Blomster, min . . . søde Pige, sendes dig af en Kvinde, der maaske kan elske, ligesom du elsker, og som ikke har haft Mod dertil . . .«

Anatol. Frue!? — —

Hun er steget ind i Vognen — — — Vognen ruller bort; Gaderne er blevet næsten mennesketomme.

Han ser længe efter Vognen, indtil den er drejet om et Hjørne . . . Han bliver staaende et Øjeblik endnu; saa ser han paa sit Ur og skynder sig af Sted.

EPISODE

PERSONER: Anatol
Max
Bianca.

Max'es Værelse, holdt i gennemgaaende mørke Farver; mørkerødt Tapet, mørkerøde Portiører. En Dør midt i Baggrunden, en anden til venstre for Tilskuerne. Midt paa Gulvet et stort Skrivebord; paa dette en Lampe med Skærm, Bøger og Papirer. Paa højre Side en Kamin, hvori der blusser en Ild; foran den to lave Lænestole; en mørkerød Kakkelonvsskærm tilfældigt skubbet hen ved Siden af disse. I Forgrunden til højre et stort Vindue.

Max sidder ved Skrivebordet, rygende sin Cigar, og læser et Brev. »Min kære Max! Jeg er her igen. Vort Selskab bliver her i tre Maaned, som De vel sagtens har set i Avisen. Den første Aften tilhører Venskabet. Iaften er jeg hos Dem. Bibi.« . . . Bibi . . . altsaa Bianca . . . Naa, lad hende komme. det banker Skulde det være hende allerede . . .? — Kom ind!

Anatol kommer ind fra Baggrunden med en stor Pakke under Armen; dystert. God Aften!

Max. Ah! — Hvad kommer du der med?

Anatol. Jeg søger et Asyl for min Fortid.

Max. Hvorledes skal jeg forstaa det?

Anatol rækker Pakken frem.

Max. Nu?

Anatol. Her bringer jeg dig min Fortid, hele mit Ungdomsliv: giv det Ly hos dig!

Max. Med Fornøjelse! Men jeg faar vel en nærmere Forklaring?

Anatol. Maa jeg sætte mig ned?

Max. Ja vist. Hvorfor er du for Resten saa højtidelig?

Anatol har sat sig. Maa jeg tænde mig en Cigar?

Max. Værsgo! Se her, de er af dette Aars Høst.

Anatol tænder en af de Cigarer, der bydes ham. Ah! — fortræffelig!

Max pegende paa Pakken, som Anatol har lagt fra sig paa Skrivebordet. Og . . . ?

Anatol. Dette Ungdomsliv har intet Kvarter i mit Hjem mere! Jeg forlader Byen.

Max. Ah!

Anatol. Jeg begynder et nyt Liv paa ubestemt Tid. Dertil maa jeg være fri og alene; og derfor løser jeg mig fra Fortiden.

Max. Du har altsaa nu en ny Kæreste?

Anatol. Nej — jeg har blot foreløbig ikke den gamle mere . . . hurtigt brydende af og pegende paa Pakken Hos dig, min kære Ven, tør jeg nok lade alt dette Stads ligge.

Max. Stads, siger du! — Hvorfor brænder du det ikke?

Anatol. Jeg kan ikke.

Max. Det er barnagtigt.

Anatol. O nej — det er saadan min Maade at være

tro paa. Ikke een af alle dem, jeg har elsket, kan jeg glemme. Naar jeg saadan sidder og leder op i disse Breve og Blomster og Lokker — du maa give mig Lov at komme her i Mellemstunder, blot for at lede — saa er jeg igen hos dem, saa faar de atter Liv, og jeg elsker dem paa ny.

Max. Du vil altsaa holde Stævnemøde med gamle Kærester i mit Hus . . . ?

Anatol. knap hørende, hvad Max siger. Jeg har undertiden en Idé . . . Om der gaves et Magtord, som tvang dem alle til at vise sig igen! Om jeg kunde trylle dem frem af deres Intet!

Max. Det vilde være noget uensartet, det Intet.

Anatol. Ja, ja . . . tænk dig, at jeg udtalte dette Ord . . .

Max. Maaske finder du et, som gør Virkning . . . for Eksempel: Du, min eneste Elskede!

Anatol. Jeg raaber altsaa: Du, min eneste Elskede! Og nu kommer de, — den ene fra et lille Hus i Forstaden, den anden fra sin Herr Gemals pragtfulde Salon — en fra Paaklædningsværelset i sit Teater —

Max. Flere!

Anatol. Flere — godt . . . En fra Modeforretningen —

Max. En fra en ny Kærestes Arme —

Anatol. En fra Graven . . . En herfra — en derfra — og nu er de her alle . . .

Max. Lad hellere være at udtale Ordet. Den Forsamling kunde gerne blive mindre gemytlig. For de har maaske alle holdt op med at elske dig, — men ingen af dem med at være jaloux.

Anatol. Meget viseligt tænkt . . . Hviler altsaa i Fred!

Max. Men nu er det at finde en Plads til denne anselige Pakke.

Anatol. Du kommer til at fordele den. river Pakken op; en Del sirlige Smaapakker med Baand om kommer for Dagen.

Max. Ah!

Anatol. Det er pænt ordnet altsammen.

Max. Efter Navne?

Anatol. Ok nej! Hver Pakke bærer en Paaskrift: et Vers, et Ord, en Bemærkning, som kalder hele Oplevelsen tilbage i min Erindring. Aldrig nogens Navn — for Marie eller Anna kunde jo endelig enhver hedde.

Max. Lad mig læse!

Anatol. Vil jeg kunne kende eder alle igen? Mangen af de Pakker har ligget der i Aarevis, uden at jeg nogensinde har set paa den.

Max tager en af Pakkerne i Haanden, læser Paaskriften:

»Du søde Heks, du kaade, vilde,
Kom, lad dig kryste af min Arm!
Og lad mig kysse, o Sybille,
Din Hals, saa skøn, saa elskovsvarm!«

. . . Det er jo dog et Navn —? Sybille!

Anatol. Ja, Sybille. — Men hun hed noget andet. Jeg kyssede hende nu i alt Fald paa Halsen.

Max. Hvem var hun?

Anatol. Spørg ikke om *det*. Hun har hvilet i mine Arme; det er nok.

Max. Altsaa væk med Sybille! — For Resten en meget smal Pakke.

Anatol. Ja, der er kun en Lok deri.

Max. Slet ingen Breve?

Anatol. Fra hende! Det vilde have kostet hende et kolossalt Besvær. Hvad skulde det ogsaa blive til, naar alle Kvinder skrev Breve til os! Altsaa væk med Sybille.

Max som før. »I een Henseende er alle Kvinder ens: de bliver impertinente, naar man griber dem i en Løgn.«

Anatol. Ja, det er sandt!

Max. Hvem var hun? En vægtig Pakke!

Anatol. Lutter Løgne, hver paa otte Sider! — Væk med den!

Max. Og impertinent var hun ogsaa?

Anatol. Da jeg kom efter det. Væk med hende!

Max. Væk med den impertinente Løgnerske!

Anatol. Ingen Skældsord! Hun har hvilet i min Favn; — hun er hellig.

Max. Det er i det mindste en god Grund. Altsaa videre. som før.

»Naar jeg mit onde Lune vil forjage,
Paa din Forlovede jeg tænker blot —
Da maa, min søde Skat, det ved du godt,
Et lystigt Smil sig om min Læbe drage.«

Anatol smilende. Ak ja, det var *hende*.

Max. Hvad er der da i den?

Anatol. Et Fotografi. Hun og den Forlovede.

Max. Kendte du ham?

Anatol. Naturligvis; ellers kunde jeg jo ikke have smilet. Han var et Fæ.

Max alvorligt. Han har hvilet i hendes Favn; han er hellig.

Anatol. Nok om det.

Max. Væk med den søde Skat plus latterlig Kærest!
tager en ny Pakke. Hvad er det? Kun et Ord?

Anatol. Hvilket da?

Max. »Ørefigen«.

Anatol. Aah, — jeg har det allerede!

Max. Det var vel Afslutningen?

Anatol. Ok nej, Begyndelsen.

Max. Ja saa! — Og her . . . »Det er lettere at give en Flamme en ny Retning end at tænde den.« — Hvad betyder det?

Anatol. Nu, jeg har givet Flammen en ny Retning: tændt den har en anden.

Max. Væk med Flammen! . . . læser videre. »Altid har hun sit Krøllejern med.« ser spørgende paa Anatol.

Anatol. Nu ja; hun *havde* altid sit Krøllejern med — for en Sikkerheds Skyld. Men hun var meget smuk. For Resten har jeg efter hende kun en Stump Slør.

Max. Ja, det kan man føle . . . læser videre. »Hvorledes mistede jeg dig?« . . . Naa, hvorledes mistede du hende saa?

Anatol. Det er jo netop det, jeg ikke ved. Hun var borte — pludselig borte og ude af mit Liv. Jeg forsikrer dig, det hænder af og til. Det er, som naar man lader en Paraply staa etsteds og først mange Dage efter kommer i Tanker derom . . . Man husker saa ikke mere, naar og hvor det var.

Max. Far vel, du Mistede! som før.

»Du var saa sød, du var saa rar —«

Anatol fortsætter drømmende.

»Du Pigebarn med de forstukkede Fingre.«

Max. Det var Cora — ikke?

Anatol. Jo; — du kendte hende jo.

Max. Ved du, hvad der er blevet af hende?

Anatol. Jeg har truffet hende igen senere — som en Snedkermesters Hustru.

Max. Virkelig!?

Anatol. Ja, saadan ender disse Pigebørn med de forstukkede Fingre. I Staden elskes de, og i Forstaden ægtes de . . . Det var en Skat!

Max. Far vel og hav det godt! — Og hvad er det her? . . . »Episode« — der er jo ikke noget i den? . . . Støv!

Anatol tager Konvolutten i Haanden. Støv —? Dette var engang en Blomst!

Max. Hvad betyder det: Episode?

Anatol. Aa, ingenting; saadan en tilfældig Tanke. Det var kun en Episode, en Roman paa to Timer . . . slet intet! . . . Ja vel, Støv! — Det er i Grunden sørgeligt, at der af saa megen Sødme ikke bliver andet tilbage. Ikke?

Max. Jo, vist er det sørgeligt . . . Men hvorledes er du kommet til det Ord? Det kunde du jo have skrevet paa dem alle sammen.

Anatol. Ja vel; men aldrig er det kommet til min Bevidsthed som dengang. Tit, naar jeg var sammen med den ene eller den anden, især i tidligere Tider, da jeg

endnu havde meget høje Tanker om mig selv, laa mig det Udbrud paa Tungen: Du stakkels Barn, du stakkels Barn —!

Max. Hvorfor det?

Anatol. Nu, jeg forekom mig selv at være en af Aandens Vældige. Disse Piger og Koner — jeg knuste dem under mine jerntunge Skridt, hvormed jeg vandrede over Jorden. En Verdenslov, tænkte jeg, — jeg maa frem over eder.

Max. Du var Stormen, der fejede Blomsterne bort . . . Ikke?

Anatol. Jo! Saaledes bruste jeg frem. Derfor var det, jeg tænkte: Du stakkels, stakkels Barn! I Grunden var det et Selvbedrag. Jeg ved nu, at jeg ikke hører til de Store, og — hvad der netop er saa sørgeligt — jeg har gjort mig fortrolig med den Tanke. Men dengang!

Max. Nu, og Episoden?

Anatol. Ja, det var just paa den Maade . . . Det var saadan et Væsen, jeg fandt paa min Vej.

Max. Og knuste.

Anatol. Du, naar jeg tænker mig rigtig om, saa tror jeg: hende *har* jeg virkelig knust.

Max. Ah!

Anatol. Ja, hør blot. Det er egentlig det Skønneste af alt, hvad jeg har oplevet . . . Jeg kan slet ikke fortælle dig det.

Max. Hvorfor dog?!

Anatol. Fordi Historien er saa dagligdags som vel muligt . . . Det er . . . ingenting. Du kan slet ikke føle det Skønne i den. Hemmeligheden ved det Hele er netop, at jeg har oplevet det.

Max. Naa, altsaa —?

Anatol. Altsaa, jeg sidder dèr foran mit Klaver . . . det var i den lille Stue, som jeg dengang havde . . . Aften . . . Jeg har kendt hende i to Timer . . . Min grøn-røde Ampel er tændt — jeg nævner den grøn-røde Ampel; den hører ogsaa med.

Max. Naa og saa —?

Anatol. Nu, altsaa: jeg ved Klaveret, hun — ved mine Fødder, saa at jeg ikke kunde bruge Pedalen. Hendes Hoved ligger i mit Skød, og hendes forstyrrede Lokker funkler grønt og rødt i Skæret fra Ampelen. Jeg fantaserer paa Klaveret, men kun med venstre Haand; min højre har hun trykket til sine Læber . . .

Max. Og saa?

Anatol. Du med dit stadige forventningsfulde »Og saa« . . . Der er i Grunden ikke mere . . . Jeg har altsaa kendt hende i to Timer, jeg ved ogsaa, at jeg, naar denne Aften er forbi, sandsynligvis aldrig faar hende at se igen — det har hun sagt mig — og samtidig føler jeg, at jeg i dette Øjeblik elskes vanvittigt. Det betager mig saa ganske — hele Luften var beruset og duftede af denne Kærlighed . . . Forstaar du mig? Max nikker — Og jeg fik atter denne taabelige, guddommelige Tanke: Du stakkels, stakkels Barn! Jeg kom saa tydeligt til Bevidsthed om det Episodeagtige ved Historien. Medens jeg følte det varme Pust af hendes Mund paa min Haand, oplevede jeg allerede det Hele i Erindringen. Det var egentlig allerede forbi. Hun havde atter været en af dem, som jeg maatte frem over. Selve Ordet faldt mig ind, kort og godt: Episode. Og samtidig var jeg selv et eller andet Evigt . . . Jeg vidste ogsaa, at det »stakkels Barn« aldrig vilde kunne faa denne Time ud af sine Tanker, — just med hende vidste jeg det. Ofte føler man jo: imorgen er jeg glemt. Men her var det noget andet. For denne Kvinde,

som laa dør ved mine Fødder, betød jeg en Verden; jeg følte, med hvilken hellig, uforgængelig Kærlighed hun i dette Øjeblik omsluttede mig. Sligt har man nemlig paa Fornemmelsen; det paastaar jeg bestemt. Sikkert nok kunde hun i dette Øjeblik ikke tænke andet end mig — mig alene. Men hun var for mig allerede nu det Forbigangne, det Flygtige, — Episoden.

Max. Hvad var hun egentlig?

Anatol. Hvad hun var —? Du har selv kendt hende. Vi gjorde hendes Bekendtskab en Aften i et lystigt Selskab; du kendte hende endog fra tidligere Tid af, efter hvad du dengang sagde mig.

Max. Naa, hvem var hun da? Jeg kender saare mange fra tidligere Tid af. Du skildrede hende jo i dit Ampellys som en Æventyrskikkelse.

Anatol. Ja — i Livet var hun ikke det. Ved du, hvad hun var —? Jeg tilintetgør i Grunden nu den hele Nimbus.

Max. Hun var altsaa —?

Anatol *smilende*. Hun var — fra —

Max. Fra Teatret —?

Anatol. Nej — fra Cirkus.

Max. Er det muligt?!

Anatol. Ja, det var — Bianca. Jeg har aldrig fortalt dig før, at jeg traf hende igen — efter hin Aften, hvor jeg slet ikke havde brudt mig om hende.

Max. Og du tror virkelig, at Bibi har elsket dig —?

Anatol. Ja, netop hun! Otte eller ti Dage efter den omtalte Fest mødtes vi paa Gaden . . . Morgenen derefter skulde hun med hele Selskabet til Rusland.

Max. Det var altsaa den yderste Tid.

Anatol. Jeg vidste det jo: nu er for dig det Hele ødelagt. Sagen er, at du endnu ikke er kommet efter Kærlighedens sande Hemmelighed.

Max. Og hvori løses saa for dig Kvindens Gaade?

Anatol. I Stemningen.

Max. Ah — du skal have Halvmørket, din grøn-røde Ampel . . . dit Klaverspil.

Anatol. Ja, netop. Og det er det, der gør mig Livet saa mangfoldigt og saa rigt paa Omskiftelser, dette: at en Farve forandrer hele Verden for mig. Hvad havde denne Pige med det funklende Haar, hvad havde denne Ampel, som du gør Nar af, været for dig, for tusind andre? En Cirkusrytterske og et rød-grønt Glas med et Lys bagved! Da er jo rigtignok Trylleriet borte; da kan man vel leve, men man vil aldrig opleve noget. I trasker ind i et eller andet Æventyr, brutalt, med aabne Øjne, men med lukket Sans, og det faar aldrig Farve for eder! Men fra min Sjæl, ja ud fra mig spiller tusind Lys og Farver hen over det, og jeg kan føle, hvor I blot — nyder!

Max. Et sandt Tryllevæld, denne din »Stemning«! Alle de, du elsker, dykker ned deri og bringer nu en besynderlig Duft af Æventyr og Sælsomhed med sig, hvori du beruser dig.

Anatol. Tag det kun saaledes, om du vil.

Max. Men hvad nu din Cirkusrytterske angaar, saa vil du næppe kunne forklare mig Nødvendigheden af, at hun havde den samme Fornemmelse under den grøn-røde Ampel som du.

Anatol. Men jeg maatte dog fornemme, hvad hun følte i mine Arme!

Max. Naa, jeg har jo ogsaa kendt hende, din Bianca, og bedre end du.

Anatol. Bedre?

Max. Bedre, ja; fordi vi ikke elskede hinanden. For mig er hun ikke Æventyrskikkelsen; for mig er hun en af de tusind Faldne, som en Drømmers Fantasi laaner ny Jomfruelighed. For mig er hun intet Mere og Bedre end hundred andre, som springer gennem Tøndebaand eller staar med korte Skørter paa i den sidste Kvadrille.

Anatol. Saa . . . saa . . .

Max. Og hun *var* heller ikke andet. Jeg har ikke overset noget, som fandtes hos hende; men du har set, hvad der ikke fandtes. Ud af din Sjæls rige og skønne Liv har du ved Følelsens Magt lagt din fantastiske Ungdomsglød ind i hendes tomme Hjerter; og hvad der straaled dig i Møde, var Lys af *dit* Lys.

Anatol. Nej. Ogsaa det er jo nok undertiden hændet mig. Men ikke i dette Tilfælde. Jeg vil jo ikke gøre hende bedre, end hun var. Jeg var hverken den første eller den sidste . . . jeg var —

Max. Ja, hvad var du? . . . Een blandt mange. Hun var det samme i dine Arme som i de andres, — Kvinden i sit højeste Øjeblik!

Anatol. Hvorfor indviede jeg dig ogsaa deri? Du har ikke forstaaet mig.

Max. Nej, du misforstaar mig. Jeg vilde blot sige, at du godt kan have følt det sødeste Trylleri, medens det for hende betød det samme som saa mange Gange før. Havde maaske for hende Verden tusind Farver?

Anatol. Du har kendt hende rigtig godt?

Max. Ja, vi mødtes hyppigt i det lystige Selskab, hvor jeg den ene Gang havde dig med.

Anatol. Det var det Hele?

Max. Det Hele. Men vi var gode Venner. Hun havde Vid; vi kunde godt lide at snakke sammen.

Anatol. Det var det Hele?

Max. Det Hele . . .

Anatol. . . . Alligevel . . . hun elskede mig.

Max. Skal vi ikke læse videre . . . tager en Pakke i Haanden
»Vidste jeg kun, hvad dit Smil betyder, du grønøjede . . .«

Anatol. . . . Ved du for Resten, at hele Selskabet er kommet hertil igen?

Max. Ja vel. Hun ogsaa.

Anatol. Efter al Sandsynlighed.

Max. Nej, ganske bestemt. Og jeg skal endogsaa se hende igen nu iaften.

Anatol. Hvadbehager? Du? Ved du da, hvor hun bor?

Max. Nej, — hun har skrevet; hun kommer til mig.

Anatol farer op af Stolen. Hvad for noget? Og det siger du mig først nu?

Max. Hvad vedkommer det dig? Du vil jo — være »fri og alene«!

Anatol. Aa Snak!

Max. Og saa er desuden intet mere bedrøveligt end en opvarmet Fortryllelse.

Anatol. Du mener —?

Max. Jeg mener, at du skal tage dig i Agt for at se hende igen.

Anatol. Fordi hun kunde blive farlig for mig paa ny?

Max. Nej, fordi det dengang var saa dejligt. Gaa

hjem med dit søde Minde. Man skal aldrig ønske at opleve noget om igen.

Anatol. Du kan ikke for Alvor tro, at jeg skulde give Afkald paa et Gensyn, der gøres mig saa let.

Max. Hun er klogere end du; hun har ikke skrevet til dig . . . Maaske for Resten kun, fordi hun har glemt dig.

Anatol. Snak!

Max. Du anser det for umuligt?

Anatol. Det er jo kun til at le af.

Max. Ikke hos alle drikker Erindringen af den Stemningens Livseliksir, som giver din dens evige Friskhed.

Anatol. Oh — den Time dengang!

Max. Nu . . .

Anatol. Det var en af de udødelige Timer.

Max. Jeg hører Skridt i Entreen.

Anatol. Du skal se, det er hende.

Max. Forsvind! Du kan gaa igennem Sovekammeret.

Anatol. Da maatte jeg være en god Nar.

Max. Gaa din Vej! Hvorfor vil du dog have Fortryllelsen ødelagt for dig?

Anatol. Jeg bliver. — Det banker.

Max. Gaa! Skynd dig!

Anatol ryster paa Hovedet.

Max. Saa stil dig i det mindste herhen, saa hun ikke ser dig straks — her . . . skubber ham hen til Kaminen, saa at han delvis er dækket af Skærmen.

Anatol lænende sig til Kamingesimsen. Lad gaa. — Det banker.

Max. Kom ind!

Bianca idet hun træder ind, livligt. God Aften, kære Ven! Her er jeg igen.

Max strækker hende begge Hænder i Møde. God Aften, kære Bianca! Det er pænt af Dem, virkelig pænt!

Bianca. De har da faaet mit Brev? De er den allerførste — den eneste i det hele taget.

Max. Og De kan tænke Dem, hvor stolt jeg er.

Bianca. Og hvordan har de andre det? Vort Sacher-Selskab? Eksisterer det endnu? Skal vi igen være sammen hver Aften efter Forestillingen?

Max hjælper hende at lægge Overtøjet. Men der var Aftener, hvor De ikke var til at finde.

Bianca. Efter Forestillingen?

Max. Ja, hvor De forsvandt lige efter Forestillingen.

Bianca smilende. Ok ja . . . naturligvis . . . Hvor det er rart, naar det bliver en sagt paa den Maade — uden den mindste Jalousi! Saadanne Venner skal man have som Dem . . .

Max. Ja vist, det skal man.

Bianca. Der holder af en uden at plage en!

Max. Det er sjælden faldet i Deres Lod!

Bianca opdager Anatols Skygge. De er jo ikke alene.

Anatol kommer frem og bukker.

Max. En gammel Bekendt.

Bianca førende Lorgnetten til Øjnene. Ah . . .

Anatol nærmere. Frøken . . .

Max. Hvad siger De til den Overraskelse, Bibi?

Bianca noget forlegen, leder øjensynligt i sine Erindringer. Ja, sandelig, vi kender jo hinanden.

Anatol. Ja vel — Bianca.

Bianca. Naturligvis — vi er gode Bekendte.

Anatol bevæget, gribende hendes Højre med begge Hænder. Bianca . . .

Bianca. Hvor *var* det dog, vi traf hinanden . . .
hvor kan det have været . . .? Ork!

Max. Husker De ikke . . .

Bianca. Jo vist! . . . Ikke sandt . . . det var i
St. Petersburg . . .?

Anatol hurtigt slippende hendes Haand. Det var . . . ikke i
St. Petersburg, min Frøken. vender sig for at gaa.

Bianca til Max, ængsteligt. Hvad gaar der af ham? . . .
Har jeg fornærmet ham?

Max. Nu lister han af . . . — Anatol er forsvundet ad Døren i
Baggrunden. —

Bianca. Men hvad skal det sige?

Max. Ja, kendte De ham da ikke?

Bianca. Kendte? . . . jo, jo. Men jeg husker ikke
rigtig, hvor og naar . . .?

Max. Men, Bibi, det var Anatol!

Bianca. Anatol . . .? — Anatol . . .?

Max. Anatol — Klaver — Ampel . . . saadan en
grøn-rød en . . . her i Byen — for tre Aar siden . . .

Bianca tager sig til Panden. Hvor havde jeg dog mine Øjne
henne? Anatol! hen til Døren Jeg maa kalde ham tilbage
. . . aabner Døren Anatol! løber ud paa Trappen; bag Scenen Anatol! Anatol!

Max er fulgt efter hende indtil Døren; smilende. Nu?

Bianca kommer ind igen. Han maa allerede være paa Gaden.
Tillader De? aabner hurtigt Vinduet Der gaar han nede.

Max bag ved hende. Ja, det er ham.

Bianca raaber. Anatol!

Max. Han kan ikke høre Dem mere.

Bianca med et lille Stamp i Gulvet. Hvor det er kedeligt ogsaa! . . . De maa undskylde mig hos ham. Jeg har krænket ham, det gode, rare Menneske.

Max. Altsaa husker De ham dog?

Bianca. Vist gør jeg det. Men . . . han ligner virkelig en eller anden i St. Petersborg op ad Dage.

Max beroligende. Jeg skal nok sige ham det.

Bianca. Og saa: naar man i tre Aar ikke har tænkt paa en, og han pludselig staar der — man kan da ikke huske alt.

Max. Jeg lukker Vinduet; det trækker saa koldt herind. lukker.

Bianca. Jeg faar ham vel nok at se igen, mens jeg er her?

Max. Maaske. Men jeg skal dog vise Dem noget. tager Konvolutten fra Skrivebordet og holder den hen for hende.

Bianca. Hvad er det?

Max. Det er den Blomst, som De bar den Aften —
— *den Aften.*

Bianca. Han har gemt den?

Max. Som De ser.

Bianca. Han har altsaa elsket mig?

Max. Med en brændende, grænseløs, evig Kærlighed — — som alle dem der. peger paa Pakkerne.

Bianca. Som alle dem! . . . Hvad skal det sige? Er det lütter Blomster?

Max. Blomster, Breve, Lokker, Fotografier. Vi var just i Færd med at ordne dem.

Bianca i en irriteret Tone. I forskellige Rubrikker.

Max. Ja, aabenbart.

Bianca. Og hvilken skal jeg i?

Max. Jeg tror, i . . . denne! kaster Konvolutten i Kaminen.

Bianca. Oh!

Max for sig selv. Jeg hævner dig, saa godt jeg kan, min gode Anatol . . . højt Saa, vær nu ikke vred, men sæt Dem her hos mig og fortæl mig noget fra de sidste tre Aar.

Bianca. Jo, nu er jeg just oplagt! Naar man bliver modtaget saaledes!

Max. Jeg er dog Deres Ven . . . Kom, Bianca . . . fortæl mig noget!

Bianca lader sig trække ned i Lænestolen ved Kaminen. Hvad skulde det være?

Max idet han sætter sig lige overfor hende. For Eksempel om ham i St. Petersburg, der »lignede«.

Bianca. De er utaalelig!

Max. Altsaa . . .

Bianca ærgerligt. Men hvad skal jeg dog fortælle?

Max. Begynd De blot . . . Der var engang . . . Nu? . . . Der var engang en stor, stor By . . .

Bianca gnavent. I den laa der en stor, stor Cirkus.

Max. Og saa var der en ganske lille Kunstnerinde.

Bianca. Hun sprang igennem et stort, stort Tønde-
baand . . . ler saa smaat.

Max. Ser De . . . det gaar nok! Tæppet begynder at sænke
sig ganske langsomt I en Loge . . . Naa? . . . I en Loge sad
hver Aften . . .

Bianca. I en Loge sad hver Aften en smuk, smuk
. . . Ak!

Max. Naa . . . og saa . . .?

Tæppet er faldet.

AFSKEDSSOUPÉ

PERSONER: Anatol

Max

Annie

En Kelner

Et Separatkabinet hos Sacher i Wien. Anatol staar ved Døren i Færd med at give Kelneren Ordre. Max sidder mageligt henslængt i en Lænestol.

Max. Naa, er du ikke snart færdig?

Anatol. . . . Straks, straks! — Altsaa, De har nu forstaaet alt? — Kelneren ud.

Max idet Anatol kommer tilbage til Midten af Stuen. Og — naar hun nu slet ikke kommer?!

Anatol. Hvorfor dog »slet ikke«? — Nu — nu er Klokken ti — hun kan jo under ingen Omstændigheder være her endnu!

Max. Balletten er forbi for længe siden!

Anatol. Men husk dog paa — inden hun faar Sminken af — og klædt sig om! — Jeg vil for Resten over og vente paa hende!

A. Schnitzler.

Max. Forvæn hende ikke!

Anatol. Forvænne?! Om du vidste . . .

Max. Jeg ved det, jeg ved, du behandler hende brutalt . . . Som om det ikke ogsaa var en Slags Forvænnelse.

Anatol. Det var noget ganske andet, jeg vilde sige! — Ja, ifald du vidste . . .

Max. Men saa sig det dog engang!

Anatol. Jeg er saare højtidelig til Mode!

Max. Du vil forlove dig med hende, skal man se —?

Anatol. O nej — meget højtideligere!

Max. Du vil ægte hende imorgen maaske —?

Anatol. Nej, hvor du er udvortes! — Som om ikke Sjælen havde sine Højtideligheder, der slet intet har at gøre med al denne Tant, som kommer til os udefra.

Max. Altsaa — du har opdaget en hidtil ukendt Krog af din Følelser verden — hvad? Som om hun forstod noget af det!

Anatol. Du gætter daarligt . . . Jeg højtideligholder ganske simpelt . . . Afslutningen!

Max. Ah!

Anatol. Afskedssoupé!

Max. Naa — og hvorfor skal jeg med til det?

Anatol. Du skal trykke vor Kærligheds Øjne til!

Max. Aa, maa jeg be' — ingen smagløse Sammenligninger!

Anatol. Jeg har nu udsat denne Soupé allerede i otte Dage —

Max. Saa maa du idag i det mindste have en god Appetit . . .

Anatol. . . . Det vil sige . . . vi har souperet sammen hver Aften i disse otte Dage — men — jeg kunde ikke finde Ordet, det rette Ord! Jeg turde ikke . . . Hvor *det* gør en nervøs, det har du ingen Anelse om!

Max. Hvortil behøver du egentlig mig? Skal jeg sufflere dig Ordet —?

Anatol. Du skal være til Stede for en Sikkerheds Skyld — du skal staa mig bi, hvis det bliver nødvendigt — du skal mildne, berolige, gøre begribeligt.

Max. Vilde du ikke først være saa god at meddele mig, hvorfor alt det skal ske —?

Anatol. Med Fornøjelse! . . . Fordi hun keder mig!

Max. Saa er der altsaa en anden, der morer dig —?

Anatol. Ja . . . !

Max. Naa . . . saadan . . . !

Anatol. Og *hvad* for en anden er det ikke!

Max. Typen —?

Anatol. Slet ingen! . . . Noget Nyt — noget Ene-staaende!

Max. Nu ja . . . Typen kommer man jo altid først efter, naar det lakker mod Enden . . .

Anatol. Forestil dig en Pige — hvordan skal jeg udtrykke mig? . . . tre Fjerdedels Takt —

Max. Du lader dog til endnu at staa under Indflydelse af Balletten!

Anatol. Ja . . . du maa virkelig undskylde . . . hun minder mig saadan om en langsom Wienervals; — sentimental Munterhed . . . smilende, skælmsk Vemod . . . det er saadan hendes Væsen . . . Et lille, sødt, blondt Hoved, du ved . . . saadan . . . naa, det er vanskeligt at

skildre! . . . Man bliver varm og vel til Mode i hendes Nærhed . . . Naar jeg bringer hende en Violbuket, staar der hende en Taare i Øjekrogen . . .

Max. Prøv engang med et Armbaand!

Anatol. . . . O, min Kære — det gaar ikke i dette Tilfælde. — Tro du mig, du tager fejl . . . Med hende vilde jeg ikke engang soupere *her* . . . For hende er det rette Sted den gemytlige Forstadsbeværtning — med de smagløse Tapeter og med Smaaembedsmændene rundt om ved Bordene! — Jeg har de sidste Aftener stadig været med hende i den Slags Lokaler.

Max. Hvad? — Du sagde jo nylig, at du og Annie —

Anatol. Ja, det er ogsaa rigtigt. Jeg har i den sidste Uge maattet soupere to Gange hver Aften: med hende, som jeg vilde erobre, og med hende, som jeg vilde af med . . . Des værre er endnu ingen af Delene lykkedes mig . . .

Max. Ved du hvad? — Tag du engang Annie ud i saadan en Forstadssnask — og den Nye med den blonde Haartop herhen til Sacher . . . saa gaar det maaske!

Anatol. Din Forstaaelse af Sagen lider under, at du ikke kender den Nye endnu. Hun er Fordringsløsheden selv! Oh, jeg siger dig — et Pigebarn! — Du skulde se, naar jeg vil bestille en noget bedre Sort Vin, hvordan hun tager paa Veje!

Max. Taare i Øjekrogen — hvad?

Anatol. Hun tillader det slet ikke — ikke paa *nogen* Betingelse, ikke paa nogen som helst! . . .

Max. Altsaa du drikker Markersdorfer nu i den sidste Tid —?

Anatol. Ja . . . før ti — men saa naturligvis Champagne . . . Saadan er Livet!

Max. Naa—aa . . . undskyld . . . Livet er ikke saadan!

Anatol. Tænk dig blot — denne Kontrast! Men jeg har nu nydt den tilstrækkeligt. — Det er igen et af de Tilfælde, hvor jeg føler, at jeg i Grunden er en enorm ærlig Natur.

Max. Næ — virkelig?!

Anatol. Jeg kan ikke gennemføre dette Dobbeltspil længer . . . jeg taber al Selvagtelse . . .!

Max. Du! — det er mig, mig, der sidder her . . . mig behøver du jo ikke at spille Komædie for!

Anatol. Hvorfor ikke — siden du nu just er til Stede . . . Men, alvorlig talt . . . jeg kan ikke hykle Kærlighed, hvor jeg intet føler mere!

Max. Du hykler kun der, hvor du endnu føler noget.

Anatol. Jeg har sagt Annie det oprigtigt, straks, lige fra Begyndelsen af . . . dengang vi tilsvor hinanden evig Kærlighed: Forstaar du, kære Annie — sagde jeg — den af os, der en skønne Dag føler med sig selv, at det lakker ad Enden, siger den anden det rent ud . . .

Max. Ah, det har I aftalt i det Øjeblik, da I svor hinanden evig Kærlighed . . . meget godt!

Anatol. Jeg har oftere gentaget dette for hende: — Vi har ikke den ringeste Forpligtelse overfor hinanden, vi er fri! Vi gaar roligt hver til sit, naar vor Tid er omme; blot intet Bedrag — det afskyr jeg! . . .

Max. Naa, saa vil det jo egentlig gaa meget let iaften!

Anatol. Let! . . . Nu, da jeg skal sige det, tør jeg ikke rigtig . . . Det vil jo dog gøre hende ondt . . . Jeg kan ikke taale Graad. — Hvis hun giver sig til at græde, ender det med, at jeg forelsker mig i hende paa ny, — og da bedrager jeg jo igen den anden!

Max. Nej, nej, blot intet Bedrag — det afskyr jeg!

Anatol. Naar du er til Stede, vil alt det ordne sig meget mere utvungent! . . . Fra dig udgaar et Pust af sund, kølig Sindsro, hvori Afskedens Sentimentalitet maa stivne . . . i dit Paasyn græder man ikke.

Max. Naa, jeg er altsaa til Stede for alle Eventualiteters Skyld — men det er ogsaa alt, hvad jeg kan gøre for dig . . . Tilraade hende? — Nej, nej, det gør jeg ikke — det vilde være imod min Overbevisning . . . Du er et altfor rart Menneske . . .

Anatol. Se, kære Max — til en vis Grad kunde du maaske dog nok . . . du kunde sige hende, at hun dog ikke taber saa særlig meget i mig —

Max. Naa ja — det lod sig vel gøre —

Anatol. At hun finder hundred andre, som er — smukkere — rigere —

Max. Klogere —

Anatol. Nej, nej — maa jeg be' — ingen Overdrivelser! —

Kelneren aabner Døren. Annie træder ind. Hun har Regnkaaben kastet over Skuldrene, en hvid Boa om Halsen, den store, udfordrende Hat sat skødesløst paa Hovedet, gule Handsker i Haanden.

Annie. Oh — god Aften!

Anatol. God Aften Annie! . . . Undskyld —

Annie. Jo—o, dig kan man stole paa! kaster Regnkaaben af sig

Jeg ser mig om til alle Sider — til højre — til venstre — der er ingen —

Anatol. Du har jo heldigvis ikke langt herover!

Annie. Man holder sit Ord! — God Aften, Max! — Lad os saa komme til at spise. til Anatol Du kunde da gerne have ladet servere imidlertid . . . Kelneren banker Kom ind! — Iaften banker han — det falder ham ellers ikke ind! Kelneren kommer ind.

Anatol. Vil De servere! — Kelneren ud.

Annie. Du var ikke til Forestillingen iaften —?

Anatol. Nej — jeg maatte — —

Annie. Du er saamænd ikke gaaet Glip af meget! Det var saa søvnigt alt sammen . . .

Max. Hvad var det for en Opera, der gik i Forvejen?

Annie. Jeg ved ikke . . . man sætter sig til Bords . . . Jeg kom paa mit Paaklædningsværelse — dernæst ned paa Scenen — brød mig ikke om nogenting . . . ikke om no—genting! . . . For Resten har jeg noget at sige dig, Anatol!

Anatol. Saa—aa, mit kære Barn? — Noget meget Vigtigt —?

Annie. Ja, temmelig! . . . Du vil maaske blive overasket . . . Kelneren serverer.

Anatol. Jeg er virkelig meget nysgerrig! . . . Jeg har ogsaa —

Annie. Naa, vent blot lidt . . . det er ikke noget for ham der —

Anatol til Kelneren. De kan godt gaa . . . vi skal ringe. Kelneren ud Naa, altsaa? . . .

Annie. Ja, min kære Anatol . . . du vil blive over-

rasket . . . Skønt — hvorfor for Resten? Du bliver slet ikke overrasket — du har ikke engang Lov at blive det . . .

Max. Gageforhøjelse?

Anatol. Afbryd hende dog ikke!

Annie. For, ikke sandt — kære Anatol . . . Sig mig, du, er det Ostende eller Whitestable?

Anatol. Nu snakker hun igen om Østerserne! . . . Det er Ostende!

Annie. Jeg tænkte det . . . Aa, jeg sværmer for Østers! . . . Det er dog i Grunden det eneste, man kan spise hver Dag!

Max. Kan?! — Sig: burde! maa!!

Annie. Ikke sandt? Det er jo det, jeg siger!

Anatol. Du vilde jo meddele mig noget meget Vigtigt —?

Annie. Ja . . . vigtigt er det ganske vist — meget vigtigt saagar! — Husker du en vis Bemærkning?

Anatol. Hvilken? — hvilken? — Jeg kan jo da ikke vide, hvilken Bemærkning du mener!

Max. Nej, det har han Ret i.

Annie. Nu, jeg mener denne her . . . Bi lidt . . . hvordan var det nu? — »Annie,« sagde du . . . »vi vil aldrig bedrage hinanden . . .«

Anatol. Ja . . . ja . . . og saa?

Annie. »Aldrig bedrage! — Hellere straks sige hele Sandheden . . .«

Anatol. Ja . . . jeg mente —

Annie. Men naar det er for sent? —

Anatol. Hvad siger du?

Annie. Oh — det *er* ikke for sent! — Jeg siger dig det i rette Tid — akkurat endnu i rette Tid . . . Imorgen var det maaske allerede for sent!

Anatol. Er du gal, Annie?!

Max. Hvadbehager?

Annie. Anatol, du maa værsgo fortsætte med dine Østers . . . ellers siger jeg ingenting . . . ikke det mindste!

Anatol. Hvad skal det sige? — »Du maa«—!

Annie. Spis!!

Anatol. Du skal tale . . . Jeg taaler ikke den Slags Løjer!

Annie. Nu — det var jo afgjort, at vi skulde sige hinanden det ganske roligt, — naar det engang kom paa det Punkt . . . og nu er det netop paa det Punkt —

Anatol. Det vil sige?

Annie. Det vil sige, at det des værre iaften er sidste Gang, jeg souperer med dig!

Anatol. Du er vel saa venlig at — forklare dig nærmere!

Annie. Det er forbi mellem os — det maa være forbi . . .

Anatol. Ja, men . . . hør —

Max. Det er udmærket!

Annie. Hvad Udmærket finder De ved det? — Udmærket eller ikke — det er nu engang saa!

Anatol. Min kære Pige — jeg forstaar endnu stadig ikke rigtig . . . Du har vel faaet et Ægteskabstilbud . . .?

Annie. Ok, naar det var det! — Det var jo ingen Grund til at give dig Afsked.

Anatol. Give mig Afsked!

Annie. Naa, det maa jo frem. — Jeg er forelsket, Anatol, — rasende forelsket!

Anatol. Og i hvem, om man tør spørge?

Annie. . . . Sig mig, Max — hvad ler De egentlig af?

Max. Det er altfor morsomt!

Anatol. Bryd dig ikke om ham . . . Det er os to, der skal snakke sammen, Annie! — En Forklaring skylder du mig vel . . .

Annie. Nu — jeg giver dig den jo . . . Jeg har forelsket mig i en anden og — siger dig det rent ud, — fordi *det* jo var Aftalen imellem os . . .

Anatol. Ja . . . men, for Fanden — i hvem?!

Annie. Ja, min søde Ven, — grov maa du ikke blive!

Anatol. Jeg forlanger . . . jeg forlanger ganske bestemt . . .

Annie. Aa, Max — vil De ringe! — Jeg er saa sulten!

Anatol. Det oven i Købet! — Appetit!! Appetit under en saadan Samtale!

Max til Anatol. Ja, *hun* souperer jo nu *første* Gang! —

Kelneren kommer ind.

Anatol. Hvad vil De?

Kelneren. Der blev ringet!

Max. Vil De fortsætte med Serveringen!

Annie medens Kelneren tager bort. Ja . . . Catalini gaar til Tyskland . . . det er afgjort . . .

Max. Saa—aa . . . Og man lader hende uden videre rejse?

Annie. Naa . . . uden videre — det kan man egentlig ikke sige.

Anatol rejser sig og gaar op og ned ad Gulvet. Hvor er Vinen?! — De! . . . Jean! — De sover iaften, lader det til!

Kelneren. Jeg be'r om Forladelse — Vinen . . .

Anatol. Jeg mener ikke den, der staar paa Bordet — det kan De vel tænke Dem! — Det er Champagnen, jeg mener. De ved, jeg vil have den inde straks fra Soupeens Begyndelse! — Kelneren ud. . . . Maa jeg saa endelig faa en Forklaring!

Annie. Man skal aldrig tro noget af, hvad I Mandfolk siger, aldrig — aldrig det allerbitterste! — Naar jeg tænker paa, hvor smukt du har udviklet dette for mig: »Naar vi føler, at det lakker ad Enden, saa siger vi hinanden det og skilles i Fred« —

Anatol. Nu vil du maaske endelig behage —

Annie. Det kalder han nu — Fred!

Anatol. Men, kære Barn — du maa dog kunne begribe, at det interesserer mig, hvem —

Annie slubrer sin Vin langsomt. Ah . . .!

Anatol. Drik ud . . . drik ud!

Annie. Naa, saa længe kan du vel nok —

Anatol. Du drikker ellers i eet Drag.

Annie. Men, kære Anatol — jeg tager nu ogsaa Afsked med Bordeaux'en — hvem ved, for hvor lang Tid!

Anatol. For Djævlén ogsaa! — hvad er det for Historier, du kommer med?!

Annie. Nu vanker der nok ingen Bordeaux . . . og

ingen Østers . . . Og ingen Champagne! Kelneren kommer med den næste Ret — Og ingen Filets aux truffes! — Det er nu forbi alt sammen . . .

Max. Herregud — hvad De har for en sentimental Mave! — da Kelneren serverer Maa jeg give Dem?

Annie. Tak skal De ha'! . . . Saa . . .

Anatol tænder sig en Cigaret.

Max. Skal du ikke spise mere?

Anatol. Foreløbig ikke! Kelneren ud . . . Altsaa, nu gad jeg nok endelig høre, hvem den Lykkelige er!

Annie. Om jeg saa ogsaa siger dig Navnet — du er jo ikke klogere for det —

Anatol. Nu, hvad for et Slags Menneske er han? — Hvordan har du lært ham at kende? — Hvordan ser han ud?

Annie. Han er smuk — billedskøn! — Det er rigtig nok ogsaa alt . . .

Anatol. Naa, det lader jo til, det er dig nok . . .

Annie. Ja, der vanker ingen Østers mere . . .

Anatol. Det har vi allerede hørt . . .

Annie. . . . Og ingen Champagne!

Anatol. Men, for Satan! — han maa dog vel have andre Egenskaber end den, at han ikke kan betale Østers og Champagne til dig —

Max. Det har han Ret i — *det* er jo da i Grunden ikke nogen Stilling . . .

Annie. Nu, hvad saa — naar jeg elsker ham? — Jeg giver Afkald paa alt; — det er noget Nyt — noget, jeg aldrig har oplevet før.

Max. Men ser De . . . tarvelig Mad kunde Anatol til Nød ogsaa have budt Dem!

Anatol. Hvad er han? — Kommis? — Skorstensfejer? — Rejsende i Petroleum? . . .

Annie. Ja, lille Ven — fornærme ham faar du nu ikke Lov til!

Max. Saa sig dog endelig, hvad han er!

Annie. Kunstner!

Anatol. Hvad for en Slags? — Trapez, sandsynligvis? Det er jo noget for jer — Fra Cirkus — hvad? Kunstberider?

Annie. Ti stille med dine Ukvemsord! — Det er en Kollega af mig . . .

Anatol. Altsaa et gammelt Bekendtskab? . . . En, som du i Aarevis har været daglig sammen med — og med hvem du formodentlig ogsaa allerede i længere Tid har bedraget mig!

Annie. Saa havde jeg ikke sagt dig noget! — Jeg har stolet paa dit Ord — derfor tilstaar jeg dig alt, før det er for silde!

Anatol. Men — forelsket i ham har du allerede været, Gud ved, hvor længe! — Og i Aanden har du forlængst bedraget mig! —

Annie. Det lader sig ikke forbyde!

Anatol. Du er en . . .

Max. Anatol!!

Anatol. . . . Kender jeg ham?

Annie. Naa — lagt særlig Mærke til ham har du vel ikke . . . han er kun med i Balletkorpset . . . Men han skal nok avancere —

Anatol. Hvornaar begyndte du at — synes om ham?

Annie. Iaften!

Anatol. Lyv ikke!

Annie. Det er Sandhed! — Iaften har jeg følt, at . . . det er min Bestemmelse!

Anatol. Hendes Bestemmelse! . . . Hører du, Max, hendes Bestemmelse!!

Annie. Ja, saadan noget er ogsaa Bestemmelse.

Anatol. Hører du, jeg vil vide — men jeg vil vide *alt*, jeg har Ret dertil! . . . i dette Øjeblik er du endnu min Kæreste! — jeg vil vide, hvor længe disse Historier allerede har gaaet for sig . . . hvordan det begyndte . . . naar han vovede —

Max. Ja, det skulde De virkelig fortælle os . . .

Annie. Det har man nu af at være ærlig! . . . Jeg skulde sandt for Dyden have baaret mig ad ligesom Fritzels med sin Baron! — Han ved endnu den Dag idag ingenting — og saa har hun dog allerede i tre Maaneder gaaet der og været gode Venner med den Løjtnant ved Husarerne!

Anatol. Han kommer ogsaa nok efter det, Baronnen!

Annie. Meget muligt! Men du var aldrig kommet efter det med mig, aldrig! — Dertil er jeg meget for klog . . . og du meget for dum! skænker sig et Glas Vin.

Anatol. Vil du holde op med at drikke!

Annie. Nej, ikke Iaften! — En lille Gnist vil jeg have mig! — Det bliver jo saa dog den sidste . . .

Max. For otte Dage!

Annie. For evig! — For Karl, ham bliver jeg ved, fordi jeg virkelig holder af ham — fordi han er lystig,

om han ogsaa ingen Penge har — fordi han ikke vil se-
kere mig — fordi han er en sød, sød, rar Fyr!

Anatol. Du har ikke holdt dit Ord! — Du har alle-
rede længe været forelsket i ham! — Det er en dum Løgn,
det med iaften!

Annie. Saa lad vær' at tro det — værsgo!

Max. Naa, Annie . . . fortæl os dog den Historie!
. . . . Det Hele — forstaar De — eller ogsaa slet ingen-
ting! — Naar De nu vil skilles ad i Fred, saa maa De
dog endnu føje Anatol i det . . .

Anatol. Jeg skal saa ogsaa fortælle dig noget . . .

Annie. Naa . . . Begyndelsen var Skam saadan . . .

Kelneren kommer ind.

Anatol. Fortæl blot — fortæl blot . . . sætter sig hos hende.

Annie. Det er nu maaske fjorten Dage siden . . .
eller mere, da gav han mig et Par Roser — ved Udgangs-
døren . . . Jeg maatte le! Han saa ganske undselig ud ved
det —

Anatol. Hvorfor har du ikke fortalt mig noget
om det?

Annie. Om det? — Naa, da havde jeg haft meget at
fortælle!

Anatol. Altsaa videre — videre!

Annie. Saa listede han ved Prøverne altid saa mærk-
værdigt rundt omkring mig — naa — og det lagde jeg jo
Mærke til — og i Begyndelsen ærgrede det mig — og
saa glædede det mig —

Anatol. Saadan ganske ligefrem . . .

Annie. Naa . . . og saa talte vi sammen — og dèr
syntes jeg saa godt om alting ved ham —

Anatol. Hvad talte I da om?

Annie. Om alt Muligt — hvordan de havde smidt ham ud af Skolen — og at han saa skulde ha' været i Lære — naa — og hvordan Teaterblodet var begyndt at krible i ham . . .

Anatol. Saa —? Og om alt det har jeg aldrig hørt noget . . .

Annie. Naa . . . og saa kom det for en Dag, at vi to, dengang vi var Børn, havde boet kun to Huse fra hinanden — vi var Naboer —

Anatol. Ah!! Naboer! — det er rørende!

Annie. Ja . . . ja . . . drikker.

Anatol. . . . Videre! . . .

Annie. Hvad skulde der være videre? — Jeg har jo allerede sagt dig alt. Det er min Bestemmelse — og mod min Bestemmelse . . . kan jeg ikke . . . nej, mod min Bestemmelse . . . kan jeg ikke . . . gøre . . . mod min Bestemmelse . . .

Anatol. Om iaften vil jeg høre noget —

Annie. Naa . . . hvad — hendes Hoved synker ned.

Max. Hun falder jo i Søvn —

Anatol. Væk hende! — Sæt Vinen bort fra hende! . . . Jeg maa vide, hvad der er gaaet for sig iaften. — Annie! — Annie!

Annie. Iaften . . . sagde han mig . . . at han . . . holdt af mig!

Anatol. Og du —?

Annie. Jeg sagde — at det glædede mig — og da jeg ikke vil bedrage ham, saa siger jeg dig: Farvel —

Anatol. Fordi du ikke vil bedrage *ham*!! — Altsaa ikke for min Skyld? . . . for hans Skyld!?

Annie. Naa ja, hvad saa? — Dig bryder jeg mig jo ikke om mere!

Anatol. Godt! — Heldigvis generer alt det mig ikke længer . . . !

Annie. Saa—aa?!

Anatol. Ogsaa jeg er i det behagelige Tilfælde — at kunne renoncere paa din Elskværdighed i Fremtiden!

Annie. Se . . . se!

Anatol. Ja . . . ja! Jeg har for længe siden holdt op at elske dig! . . . Jeg elsker en anden!

Annie. Ha ha . . . ha ha . . .

Anatol. For længe siden! — Spørg blot Max! — Jeg fortalte ham det, før du kom her!

Annie. . . . Saa . . . saa . . . ?

Anatol. For længe siden! . . . Og denne anden er tusind Gange bedre og smukkere end du . . .

Annie. Saa . . . saa . . . ?

Anatol. . . . Det er et Pigebarn, for hvem jeg med Fornøjelse giver tusind Kvinder som dig — forstaar du? —

Annie ler.

Anatol. Le ikke! — Spørg Max —

Annie. Det er dog virkelig alt for komisk! — At ville bilde mig det ind nu —

Anatol. Det *er* sandt, siger jeg dig — jeg sværger dig til, at det er sandt! — I lang Tid har jeg ikke holdt af dig mere! . . . Jeg tænkte ikke engang paa dig, medens jeg var sammen med dig — og naar jeg kyssede dig, saa mente jeg den anden! — den anden! — den anden!

Annie. Naa — saa er vi kvit!

Anatol. Saa—aa? Det tror du?

Annie. Ja — kvit! — Det er jo meget rart!

Anatol. Saa? — Kvit er vi ikke — nej — aldeles ikke! Det er nemlig slet ikke eet og det samme, vi har oplevet . . . du og jeg! . . . Min Historie er noget mindre — uskyldig . . .

Annie bliver alvorligere. Hvadbehager? —

Anatol. Ja . . . min Historie lyder en Smule anderledes —

Annie. Hvad vil det sige — anderledes?

Anatol. Nu — jeg — jeg har bedraget dig —

Annie rejser sig. Hvad? — Hvad for noget?!

Anatol. Bedraget dig har jeg — som du fortjener det — Dag for Dag — Nat for Nat — Jeg kom fra hende, naar jeg mødte dig — jeg gik til hende, naar jeg forlod dig —

Annie. . . . Det er infamt! . . . infamt!! gaar til Stumtjeneren og kaster Regnkaabe og Boa om sig.

Anatol. Med den Slags som jer kan man aldrig være hurtigt nok paa Færde — ellers kommer I en i Forkøbet! . . . Naa, heldigvis har jeg ingen Illusioner gjort mig . . .

Annie. Der ser man det igen — jo—o! . . .

Anatol. Ja . . . man ser det, ikke sandt? Nu ser man det!

Annie. . . . At saadan et Mandfolk er hundred Gange mere hensynsløs end et Fruentimmer —

Anatol. Ja, man ser det! — Saa hensynsløs var jeg . . . ja!

Annie har nu slynget Boaen om Halsen, tager Hat og Handsker i Haanden og

stiller sig hen foran Anatol. Ja . . . hensynsløs! — *Det* . . . har jeg dog ikke sagt til dig! vil gaa.

Anatol. Hvadbehager?! efter hende.

Max. Saa lad hende dog gaa! — Du vil da vel ikke holde paa hende, skulde jeg tro! —

Anatol. »*Det*« — har du ikke sagt til mig? — Hvad? — At du? . . . at du . . .

Annie ved Døren. Aldrig havde jeg sagt det til dig . . . aldrig! . . . Saa hensynsløs kan kun et Mandfolk være —

Kelneren kommer med Isen. Aah —

Anatol. Gaa Fanden i Vold med Deres Is!

Annie. Hvad? Vanille-Is!! . . . Saadan! —

Anatol. Du vover endnu . . .?

Max. Lad hende bare! — Hun maa jo tage Afsked fra Isen — for evig!

Annie. Ja . . . med Glæde! — Fra Bordeaux'en, fra Champagnen, fra Østerserne — og først og fremmest fra dig, Anatol! pludselig gaar hun fra Døren af med et ordinært Smil hen til Cigaretæskan, der staar paa Spejlkonsollen, og stopper en Haandfuld Cigaretter i Lommen Ikke til mig selv! — Dem skal jeg ha' med — til ham! ud.

Anatol vil efter hende, standser ved Døren . . .

Max roligt. Naa . . . ser du . . . det gik jo ganske let! . . .

Tæppet falder.

DEN GRØNNE
KAKADUE

GROTESK DRAMA I EEN AKT

PERSONER

Emile, Hertug af Cadignan
François, Vicomte de Nogeant
Albin, Chevalier de la Tremouille
Marquis de Lansac
Séverine, hans Hustru
Rollin, Digter
Prosper, Værtshusholder, forhen Teaterdirektør
Henri
Balthasar
Guillaume
Scaevola
Jules
Etienne
Maurice
Georgette
Michette
Flipotte
Léocadie, Skuespillerinde, Henris Kone
Grasset, Filosof
Lebrêt, Skrædder
Grain, en Vagabond
Politikommisæreren
Adelige, Skuespillere, Skuespillerinder, Borgere og
Borgerkoner.

} hans Trup

Handlingen foregaar i Paris, i Prosperes Værtshuskælder, om Aftenen
den 14. Juli 1789.

I Beværtningen »Den grønne Kakadue«.

Et ikke særlig stort Kælderrum. Til højre, temmelig langt tilbage, fører en Trappe paa syv Trin op til Indgangsdøren. En anden Dør, næppe synlig, i Baggrunden til venstre. Stuen er næsten helt fyldt af simple Træborde med Stole omkring. I Mellemgrunden til venstre Skænken; bag denne en Del Vinankre med Haner. Stuen er oplyst af smaa Olielamper, der hænger ned fra Loftet.

Værten Prospère. Borgerne Lebrêt og Grasset kommer ned ad Trappen.

Grasset endnu paa Trappen. Her ned, Lebrêt; jeg kender Kilden. Min gamle Ven og Direktør har altid endnu et Anker Vin gemt et eller andet Sted, selv naar hele Paris forsmægter af Tørst.

Værten. God Aften, Grasset. Ser man dig endelig igen? Færdig med Filosofien, hvad? Har du faaet Lyst til igen at tage Engagement hos mig?

Grasset. Ja vel! Du skal komme med Vin. Jeg er Gæsten — du Værten.

Værten. Vin? Hvor skal jeg tage Vin fra, Grasset? Inat har de jo plyndret alle Vinlagrene i Paris. Og jeg tør vædde paa, at du har været med til det.

Grasset. Frem med Vinen! Til Pakket, som ventes her om en Times Tid . . . lytter Hører du noget, Lebrêt?

Lebrêt. Det er ligesom en sagte Torden.

Grasset. Bravt — I Parises Borgere! . . . til Prospère
Til det Pak har du sikkert endnu noget paa Lager. Altsaa
frem med det! Min Ven og Beundrer, Borger Lebrêt,
Skrædder fra Rue St. Honoré, betaler det Hele.

Lebrêt. Ja vist, ja vist, jeg betaler.

Værten tøver.

Grasset. Naa, vis ham, at du har Penge, Lebrêt.

Lebrêt trækker sin Pengepung frem.

Værten. Nu, jeg skal se, om jeg . . . aabner Hanen paa et
Anker og fylder to Glas. Hvor kommer du fra, Grasset? Fra Palais
Royal?

Grasset. Ja vel . . . jeg har holdt Tale derhenne.
Ja, min Kære, nu er det min Tur. Ved du, efter hvem
jeg tog Ordet?

Værten. Nej?

Grasset. Efter Camille Desmoulins! Jo—o, jeg
vovede det. Og sig mig, Lebrêt, hvem fik det meste Bi-
fald, Desmoulins eller jeg?

Lebrêt. Du . . . ubetinget.

Grasset. Og hvorledes tog jeg mig ud?

Lebrêt. Prægtig!

Grasset. Kan du høre, Prospère! Jeg stod op paa
Bordet . . . jeg saa ud som et Monument . . . ja vel —
og alle de Tusind, fem Tusind, ti Tusind samlede sig om
mig — akkurat som de havde gjort om Camille Desmou-
lins . . . og tiljubede mig.

Lebrêt. Det var en stærkere Jubel.

Grasset. Ja vel . . . ikke meget, men stærkere var
den. Og nu drager de alle til Bastillen . . . og jeg tør

sige: det er mit Opraab, de har fulgt. Jeg sværger dig til, før Aften har vi den.

Værten. Ja — hvis Murene styrtede sammen af jeres Taler!

Grasset. Hvad . . . Taler! — Er du døv? . . . Nu skydes der. Vore brave Soldater er med. De er lige saa rasende gale paa det forbandede Fængsel som vi. De ved, at bag de Mure sidder deres Brødre og Fædre fangne . . . Men de vilde ikke skyde, hvis ikke vi havde talt. Min kære Prospère, Aandens Magt er stor. Se her — til Lebrêt
Hvor har du Skrifterne?

Lebrêt. Her . . . tager nogle Hæfter op af Lommen.

Grasset. Her er de nyeste Brochurer, der lige nu blev uddelt i Palais Royal. Her er en af min Ven Cerutti, »Memorandum for det franske Folk«, og her en af Desmoulins, som rigtignok taler bedre, end han skriver . . . »Det frie Frankrig«.

Værten. Naar udkommer saa endelig din, som du altid snakker om?

Grasset. Vi behøver ingen mer. Tiden til Handling er kommen. En Usling den, der idag sidder inden fire Vægge! Hvo som er en Mand, maa ud paa Gaden!

Lebrêt. Bravo, bravo!

Grasset. I Toulon har de slaaet Borgmesteren ihjel, i Brignolles har de plyndret en halv Snes Huse . . . kun vi her i Paris er stadig dorske og ligeglade og finder os i alt.

Værten. Det kan man da ikke sige nu mere.

Lebrêt som stadig har drukket. Op, I Borgere, op!

Grasset. Op! . . . Luk din Knejspe og kom med nu!

Værten. Jeg kommer nok, naar det er Tid.

Grasset. Ja vist, naar der ingen Fare er mere.

Værten. Min Kære, jeg elsker Friheden saa godt som du — men fremfor alt har jeg min Gerning at passe.

Grasset. Nu gives der for Parises Borgere kun een Gerning: at befri deres Brødre.

Værten. Ja, for dem, der ikke har andet at bestille!

Lebrêt. Hvad er det, han siger? . . . Han haaner os!

Værten. Falder mig slet ikke ind. — Se nu hellere, at I kommer ud! Min Forestilling begynder snart; saa kan jeg ikke have jer her.

Lebrêt. Hvad for en Forestilling? . . . Er det her et Teater?

Værten. Ja, vist er det et Teater. Deres Ven har endnu for fjorten Dage siden spillet med.

Lebrêt. Du spillet her, Grasset? . . . Hvorfor lader du dig ustraffet haane af den Karl der?

Grasset. Berolige dig! . . . Det er sandt; jeg har spillet her; for det er ikke noget almindeligt Værtshus . . . det er et Forbryderherberg . . . Kom . . .

Værten. Først betaler man.

Lebrêt. Naar dette her er et Forbryderherberg, saa betaler jeg ikke en Sou.

Værten. Saa forklar dog din Ven, hvor han er!

Grasset. Det er et besynderligt Sted! Der kommer Folk her, som spiller Forbrydere — og andre, som er det uden at ane det.

Lebrêt. Saa—aa?

Grasset. Jeg vil gøre dig opmærksom paa, at det, jeg nu sagde, var meget aandrigt; det kunde skabe en hel Tales Succes.

Lebrêt. Jeg forstaar ikke noget af alt det, du siger der.

Grasset. Jeg sagde dig jo, at Prospère har været min Direktør. Og han spiller endnu fremdeles Komedie med sin Trup, blot paa en anden Maade end før. Mine forhenværende Kolleger, mandlige som kvindelige, sidder her omkring og lader, som de var Forbrydere. Forstaar du? De fortæller haarrejsende Historier, som de aldrig har oplevet — taler om Ugerninger, de aldrig har begaaet . . . og Publikum, der kommer her, har den behageligt kildrende Fornemmelse, at det sidder mellem Parises farligste Pak — mellem Snydere og Bedragere, Indbrudstyve, Mordere og —

Lebrêt. Hvad er det for et Publikum?

Værten. De eleganteste Folk i Paris.

Grasset. Adelige —

Værten. Herrer fra Hoffet —

Lebrêt. Ned med dem!

Grasset. Det er noget for dem. Det rusker deres slappe Sjæle vaagne. Her begyndte jeg, Lebrêt; her holdt jeg min første Tale, — som var det saadan for Spøg . . . og her begyndte jeg at hade de Hunde, som de sad her imellem os i deres smukke Klæder, parfumerede, ormstukne . . . og det er mig just tilpas, at du ogsaa engang ser det Sted, hvorfra din store Ven er udgaaet. i forandret Tone Hør, Prospère, hvis det skulde gaa galt . . .

Værten. Hvilket?

Grasset. Naa, jeg mener — med min politiske Karriere . . . vilde du engagere mig igen?

Værten. Ikke for alt det!

Grasset *henkastende*. Hvorfor? — Der kunde dog maaske være Plads til Een ved Siden af din Henri!

Værten. Ganske bortset derfra . . . jeg maatte være bange for, at du engang kunde glemme dig selv og — for Alvor falde over en af mine betalende Gæster.

Grasset *smigret*. Det var jo ganske vist muligt.

Værten. Jeg . . . jeg kan jo styre mig —

Grasset. Sandelig, Prospère, jeg maa sige, at jeg vilde beundre dig for din Selvbeherskelse, hvis jeg ikke tilfældigvis vidste, at du er en Kryster.

Værten. Ak, min Kære, jeg er tilfreds med, hvad jeg kan præstere i mit Fag. Det er mig Fornøjelse nok at kunne sige de Karle min Mening lige op i deres Ansigt og at skælde dem ud af Hjertenslyst — mens de tror, det er Spøg. Det er ogsaa en Maade at blive sin Harme kvit paa. *drager en Dolk og lader den funkke i Lyset.*

Lebrêt. Borger Prospère, hvad skal det betyde?

Grasset. Vær ikke bange! Jeg vil vædde paa, at den Dolk ikke engang er sleben.

Værten. Det kunde dog være, du tog fejl, min Ven. Engang maa jo dog den Dag komme, da Spøgen bliver til Alvor — og det er det, jeg for en Sikkerheds Skyld har forberedt mig paa.

Grasset. Den Dag er nær. Vi lever i en stor Tid! — — Kom, Borger Lebrêt, vi vil hen til vore. Prospère, lev vel! Du ser mig igen som en stor Mand eller aldrig!

Lebrêt *dinglende*. Som . . . en stor Mand . . . eller . . . aldrig — *de gaar.*

Værten sætter sig paa et Bord, slaar op i en af Brochurerne og læser halv højt. »Nu sidder Dyret i Snaren, kvæler det!« — Han skriver ikke saa daarligt for sig, denne lille Desmoulins. — »Aldrig

har nogen Sejrherre haft et rigere Bytte i Vente. Fyrrtyve Tusind Paladser og Slotte, to Femtedele af al Ejendom i Frankrig ville være Tapperhedens Løn; — de, som holde sig for Erobrere, ville blive underkuede, Nationen vil blive rensset.«

Politikommisæreren kommér ind.

Værten maaler ham. Naa, Rakket rykker nok tidlig ind iaften?

Pol. Min kære Prospère, til mig skal De ikke komme med Vittigheder; jeg er Kommisæreren i Deres Distrikt.

Værten. Og hvormed kan jeg være til Tjeneste?

Pol. Jeg har Ordre til at overvære denne Aftens Forsamling i Deres Lokale.

Værten. Det skal være mig en stor Ære.

Pol. Derom drejer det sig ikke, min bedste Prospère. Øvrigheden vil have Klarhed over, hvad der egentlig gaar for sig hos Dem. I de sidste Uger —

Værten. Det er et Forlystelseslokale, Herr Kommisær, intet andet.

Pol. Lad mig tale ud. I de sidste Uger skal dette Lokale have været Skueplads for vilde Orgier.

Værten. De er galt underrettet, Herr Kommisær. Man driver Løjer her, intet andet.

Pol. Det begyndes der med; jeg ved det; — men Enden er noget anderledes, siger min Rapport. De har været Skuespiller?

Værten. Direktør, Herr Kommisær, Direktør for en udmærket Trup, som sidst spillede i Denis.

Pol. Det er ligegyldigt. Og saa fik De en lille Arv?

Værten. Som ikke var værd at tale om, Herr Kommissær!

Pol. Deres Trup er nu opløst?

Værten. Og min Arv ligesaa.

Pol. Meget godt! begge smiler. — pludselig alvorlig De har saa etableret en Beværtning?

Værten. Som gik elendigt.

Pol. — Hvorpaa De har faaet en Idé, som man ikke kan frakende en vis Originalitet.

Værten. De gør mig stolt, Herr Kommissær.

Pol. De har samlet Deres Trup igen og lader den her opføre en besynderlig og ret betænkelig Komedie.

Værten. Var den betænkelig, Herr Kommissær, saa havde jeg ikke det Publikum, jeg har; — det fornemste Publikum i Paris, tør jeg sige. Vicomte de Nogeant er min daglige Gæst; Marquis de Lansac kommer her ikke sjælden, og Hertugen af Cadignan, Herr Kommissær, er den ivrigste Beundrer af min første Skuespiller, den berømte Henri Baston.

Pol. Vel sagtens ogsaa af Deres Kunstnerinders Kunst — eller Kunster.

Værten. Hvis De kendte mine smaa Kunstnerinder, Herr Kommissær, vilde De ikke tage nogen i Verden dette ilde op.

Pol. Nok om det! Det er blevet berettet Øvrigheden, at den Underholdning, som Deres — hvad skal jeg kalde dem — Deres —

Værten. Ordet »Kunstnere« turde være passende.

Pol. Jeg vil bestemme mig for Ordet »Individer« —; at altsaa den Underholdning, som Deres Individer byder paa, i enhver Henseende overskrider det Tilladelige. Der

skal her af Deres — hvordan skal jeg udtrykke mig — af Deres kunstige Forbrydere blive ført Tale, som — hvorledes hedder det nu i min Rapport? han læser, som han allerede har gjort før, i en Notitsbog — som er egnet til at gøre ikke blot en usædelig, hvad der ikke vilde genere os stort, men ogsaa en højst oprørsk Virkning; — og dette kan i en saa bevæget Epoke som den, hvori vi lever, ingenlunde være Øvrigheden ligegyldigt.

Værten. Herr Kommissær, paa denne Beskyldning kan jeg kun svare med en høflig Indbydelse til selv engang at tage Tingen i Øjesyn. De vil da bemærke, at her slet intet Oprørsk foregaar, allerede af den Grund, at mit Publikum ikke kan oprøres. Der spilles simpelthen Komedie her — det er det Hele.

Pol. Deres Indbydelse tager jeg naturligvis ikke imod, men jeg bliver her alligevel i Embeds Medfør.

Værten. Jeg tror at kunne love Dem den bedste Underholdning, Herr Kommissær; men jeg vilde dog ærbødigst raade Dem til at aflægge Deres Embedsdragt og møde her civil. Hvis man nemlig saa en Politikommissær her i Uniform, vilde baade mine Kunstneres Umiddelbarhed og mit Publikums Stemning lide derunder.

Pol. De har Ret, Herr Prospère; jeg vil fjerne mig nu og vende tilbage som ung elegant Kavalier.

Værten. Det vil falde Dem let, Herr Kommissær; ogsaa som Keltring skal De være mig velkommen — det vilde ikke være nogen paafaldende — blot ikke som Kommissær.

Pol. Farvel. gaar.

Værten ^{bukker}. Naar skal den velsignede Dag oprinde, da du og dine Lige . . .

I Døren støder Politikommissæren sammen med Grain, der eryderst pjaltet, og som bliver forskrækket, da han ser Kommissæren. Denne maaler ham først med Øjnene, smiler saa og vender sig forbindtligt om mod Værten.

Pol. Allerede en af Deres Kunstnere? . . . ud.

Grain hvis Tone er klynkende og patetisk. God Aften.

Værten efter at have betragtet ham længe. Hvis du *er* en af min Trup, saa maa jeg sige, du gør det godt; for jeg kender dig ikke.

Grain. Hvad mener De?

Værten. Nu ingen Narrestreger! Tag Parykken af — jeg vil dog nok vide, hvem du er. rykker ham i Haaret.

Grain. Av!

Værten. Det er jo ægte! — Død og Pine . . . hvem er De? . . . Det lader jo til, De er en virkelig Vagabond?

Grain. Ja vel.

Værten. Hvad vil De mig da?

Grain. Jeg har den Ære at tale med Borger Prospère? . . . Vært i den grønne Kakadue?

Værten. Ja, det er mig.

Grain. Jeg kalder mig Grain . . . somme Tider Carniche . . . af og til ogsaa den skrigende Pimpsten — men under Navnet Grain har jeg siddet, Borger Prospère — og det er det Væsentlige.

Værten. Ah — nu forstaar jeg. De vil engageres hos mig og aflægger straks en Prøve. Lad gaa. Videre!

Grain. Borger Prospère, tag mig ikke for en Svindler. Jeg er en Mand af Ære. Naar jeg siger, at jeg har siddet, saa er det den rene Sandhed.

Værten ser mistroisk paa ham.

Grain trækker et Papir frem. Værsaagod, Borger Prospère. De ser deraf, at jeg blev løsladt igaar Eftermiddags Klokken fire.

Værten. Efter to Aars Fængsel . . . Død og Pine, det er jo ægte! —

Grain. Tvivlede De endnu stadig, Borger Prospère?

Værten. Hvad har De da gjort, siden De i to Aar —

Grain. Jeg skulde været hængt; men til min store Lykke var jeg et halvt Barn endnu, dengang jeg slog min stakkels Tante ihjel.

Værten. Jamen, Menneske, hvor kan man dog gaa hen og slaa sin Tante ihjel?

Grain. Borger Prospère, jeg havde ikke gjort det, hvis ikke min Tante havde bedraget mig og holdt til med min bedste Ven.

Værten. Deres Tante?

Grain. Ja vel — hun stod mig nærmere, end Tanter ellers plejer at staa Deres Nevøer. Det var besynderlige Familieforhold . . . Jeg var blevet bitter i Sindet, højst bitter. Maa jeg fortælle Dem om det?

Værten. Fortæl De bare; maaske kan vi gøre en Forretning.

Grain. Min Søster var endnu et halvt Barn, da hun løb hjemmefra — og med hvem, tror De —?

Værten. Det er ikke godt at gætte.

Grain. Med sin Onkel. Og han lod hende i Stikken — med et Barn.

Værten. Med et helt — vil jeg haabe.

Grain. Det er ufint af Dem, Borger Prospère, at spøge med den Slags Ting.

Værten. Nu skal jeg sige Dem noget, De skrigende Pimpsten — Deres Familiehistorier keder mig. Tror De, jeg bare staar her for at høre enhver forløben Pjalt fortælle, hvem han har slaaet ihjel? Hvad kommer alt det mig ved? Jeg antager, De ønsker et eller andet af mig —

Grain. Ja vel, Borger Prospère; jeg kommer for at bede Dem om Arbejde.

Værten ^{haanligt}. Jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at hos mig er der ingen Tanter at myrde; det her er et Forlystelsessted.

Grain. Oh, jeg har faaet nok af den ene Gang. Herefter vil jeg være et anstændigt Menneske; — jeg er blevet henvist til Dem.

Værten. Af hvem, om jeg maa spørge?

Grain. Af en elskværdig ung Mand, som de for tre Dage siden satte ind til mig i Cellen. Nu sidder han alene. Han hedder Gaston . . . og De kender ham.

Værten. Gaston! Nu ved jeg, hvorfor jeg har savnet ham i hele tre Aftener. En af mine bedste Kræfter i Lommetyvefaget. Han kunde fortælle Historier! —

Grain. Ja vist. Og nu har de nappet ham!

Værten. Hvad vil det sige — nappet? Han har jo ikke virkelig stjålet.

Grain. Jo. Men det maa have været første Gang; for han har, som det synes, baaret sig utrolig ubehændigt ad. Vil De tænke Dem — ^{fortrolig} — ganske simpelt stukket Haanden i en Dames Lomme paa Boulevard des Capucines og trukket Pungen op — en ren Dilettant! — De indgyder mig Tillid, Borger Prospère — og jeg vil da tilstaa Dem: der var en Tid, da jeg ogsaa udførte den Slags Smaabedrifter; men aldrig uden min kære Fader. Dengang

jeg endnu var et Barn, da vi alle endnu boede sammen, da min stakkels Tante endnu levede —

Værten. Hvad staar De og jamrer over? Det finder jeg smagløst! De kunde jo ladet være at slaa hende ihjel.

Grain. For silde nu. Men, hvad jeg egentlig vilde bede Dem om — optag mig her hos Dem! Jeg vil gaa den omvendte Vej af Gastons. Han har spillet Forbryder og er blevet det — jeg . . .

Værten. Jeg skal prøve det med Dem. De vil gøre Virkning allerede ved Deres Maske. Og i et givet Øjeblik fortæller De simpelthen Historien med Deres Tante. Som det var. Der er nok en eller anden, der spørger Dem.

Grain. Jeg takker Dem, Borger Prospère. Og hvad min Gage angaar —

Værten. Iaften spiller De paa Prøve som Gæst; det kan jeg endnu ikke betale Dem nogen Gage for. De skal faa godt at spise og drikke . . . og et Par Franks til Natteleje skal det heller ikke komme mig an paa.

Grain. Jeg takker Dem. Og for Deres andre Skuespillere præsenterer De mig simpelthen som en Gæst fra Provinsen.

Værten. Vist ikke nej . . . til dem siger vi straks, at De er en virkelig Morder. Det vil de synes meget bedre om.

Grain. Undskyld — det er jo ikke, fordi jeg vil sige noget Ondt om mig selv — men det forstaar jeg ikke.

Værten. Naar De har været noget længere ved Teatret, skal De nok komme til at forstaa det.

Scaevola og Jules kommer ind.

Scaevola. God Aften, Direktør!

Værten. Vært! . . . Hvor tit skal jeg sige dig, at hele Spasen gaar fløjten, naar du kalder mig »Direktør« —?

Scaevola. Hvad du saa er, — jeg tror ikke, vi kommer til at spille iaften.

Værten. Hvorfor det?

Scaevola. Vore Folk er vist ikke i Humør til det — Der er et Helvedes Spektakel paa Gaderne, og især foran Bastillen skriger de som Besatte.

Værten. Hvad kommer det os ved? Skraalet har jo nu varet i flere Maaneder, og vort Publikum er dog ikke udeblevet. Det morer sig som før.

Scaevola. Ja, dets Lystighed er som Folks, der med det første skal hænges.

Værten. Naar jeg bare maa opleve det!

Scaevola. Foreløbig giv os noget at drikke, for at jeg kan komme i Stemning. Jeg er slet ikke i Stemning idag.

Værten. Det hænder dig oftere, min Kære. Jeg maa sige dig, igaar var jeg meget utilfreds med dig.

Scaevola. Hvorfor det, om jeg tør spørge?

Værten. Den Historie om Indbruddet, som du gav til bedste, var ligefrem taabelig.

Scaevola. Taabelig?

Værten. Ja vel. Fuldkommen utroværdig. Det er ikke gjort med bare at brøle.

Scaevola. Jeg brølte ikke.

Værten. Du brøler jo altid. Det bliver sandelig nødvendigt, at jeg indstuderer Sagerne med jer. Jeres Indfald kan man ikke stole paa. Henri er den eneste.

Scaevola. Henri og Henri! Henri er en Effektjæger,

en Skabhals. Indbruddet igaar var et Mesterstykke. Noget saadant kan Henri aldrig i sit Liv møde med. — Hvis jeg ikke er dig god nok, gaar jeg simpelthen til et ordentligt Teater. Dette her er jo dog kun en Fjællebod . . . ^{bemærker} Grain Ah . . . hvem er det? . . . Han hører jo ikke til os, vel? Er det maaske et Nyengagement? Hvad har den Karl for en Maske?

Værten. Vær du bare rolig, — det er ingen Skuespiller af Fag. Det er en rigtig Morder.

Scaevola. Nej virkelig? . . . ^{gaar hen imod ham} Glæder mig meget at gøre Deres Bekendtskab. Mit Navn er Scaevola.

Grain. Jeg hedder Grain.

Jules er hele Tiden gaaet omkring i Stuen, af og til ogsaa blevet staaende, som en, der er indvendig forpint.

Værten. Hvad er der dog i Vejen med dig, Jules?

Jules. Jeg memorerer.

Værten. Hvad for noget da?

Jules. Samvittighedsnag. Jeg laver iaften en, som har Samvittighedsnag. Se paa mig! Hvad siger du til den Rynke her i Panden? Ser jeg ikke ud, som om alle Helvedes Furier . . . ^{gaar op og ned.}

Scaevola ^{brøler.} Vin! Lad os faa Vin!

Værten. Tag den med Ro . . . her er jo intet Publikum endnu.

Henri og Léocadie kommer.

Henri. God Aften! ^{hilser paa dem, der sidder i Baggrunden, med en let Haandbevægelse} God Aften, mine Herrer!

Værten. God Aften, Henri! . . . Hvad ser jeg! Med Léocadie!

Grain har betragtet Léocadie opmærksomt; til Scaevola Hende kender jeg jo . . . ^{taler sagte med de andre.}

Léocadie. Ja, min kære Prospère, det er mig.

Værten. Et helt Aar har jeg ikke set dig. Lad mig hilse paa dig! vil kysse hende.

Henri. Lad det være! — Hans Øjne hviler oftere paa Léocadie med Stolthed, med Lidenskab, men ogsaa med en vis Angst.

Værten. Men Henri . . . gamle Kolleger! . . . Din fordums Direktør, Léocadie!

Léocadie. Hvor er den Tid henne, Prospère . . .!

Værten. Hvad sukker du for?! Om nogen har gjort Karriere, saa er det dig! Naa, naturligvis . . . for en smuk ung Kvinde gaar det altid lettere end for os andre.

Henri *rasende*. Ikke et Ord om det!

Værten. Hvorfor skriger du hele Tiden saadan op imod mig? Fordi du nu igen er sammen med hende?

Henri. Ti stille! — Hun er igaar blevet min Kone.

Værten. Din . . .? til Léocadie Vil han gøre Løjer?

Léocadie. Han har virkelig giftet sig med mig. Ja.

Værten. Saa gratulerer jeg. Naa . . . Scaevola, Jules — Henri har giftet sig!

Scaevola *kommer frem*. Til Lykke! *blinker til Léocadie*.

Jules *trykker ligeledes begge i Haanden*.

Grain *til Værten*. Nej, hvor besynderligt! — Den Dame saa jeg . . . et Par Minutter efter, at jeg igen var kommet paa fri Fod.

Værten. Saa—aa?

Grain. Det var den første smukke Kvinde, jeg saa, — efter to Aars Forløb. Jeg kom i stærk Bevægelse. Men det var med en anden Herre, at jeg — *taler videre med Værten*.

Henri i en højt opstemt Tone, ligesom begejstret, men ikke deklamatorisk. Léocadie, min Elskede, min Hustru! . . . Nu er alt forbi, hvad som før har været. I et saadant Øjeblik udslettes meget. — Scaevola og Jules er gaaet mod Baggrunden; Værten atter fremme.

Værten. Hvad for et Øjeblik?

Henri. Nu er vi forenede ved et helligt Sakramente. Det er mere end menneskelige Eder. Nu er Gud over os; man tør glemme alt, hvad før er sket. Léocadie, en ny Tid begynder. Léocadie, alt bliver helligt; vore Kys, hvor vilde de saa er, er fra nu af hellige. Léocadie, min Elskede, min Hustru! . . . betragter hende med et brændende Blik. Har hun ikke et andet Blik, Prospère, end du før har kendt hos hende? Er hendes Pande ikke ren? Hvad forud var, er udslettet. Ikke sandt, Léocadie?

Léocadie. Jo, Henri.

Henri. Og alt er godt. Imorgen forlader vi Paris; Léocadie optræder iaften for sidste Gang i Porte St. Martin, og jeg spiller iaften sidste Gang hos dig.

Værten forbløffet. Er du ved din Forstand, Henri? — Du vil forlade mig? Og Direktøren for Porte St. Martin falder det dog vel ikke ind at give Léocadie Afsked? Hun er jo den, der bærer hans Teater; de unge Herrer strømmer jo derhen, siger man.

Henri. Ti! Léocadie følger mig. Hun vil aldrig forlade mig. Sig til mig, at du aldrig vil forlade mig, Léocadie! brutalt Sig det!

Léocadie. Jeg vil aldrig forlade dig!

Henri. Hvis du gjorde det, — jeg skulde . . . Pause
Jeg er led og ked af dette Liv. Jeg vil have Ro, Ro vil jeg have.

Værten. Men hvad vil du da bestille, Henri? Det er jo latterligt. Jeg vil gøre dig et Forslag. Du kan gerne

tage Léocadie bort fra Porte St. Martin — men hun skal blive her, hos mig. Jeg engagerer hende. Jeg har dog Mangel paa talentfulde Kvindemennesker.

Henri. Min Beslutning er taget, Prospère. Vi forlader Byen. Vi tager ud paa Landet.

Værten. Paa Landet? Hvorhen da?

Henri. Til min gamle Fader, der bor alene i vor fattige Landsby, — og som jeg ikke har set i syv Aar. Han har knap haabet mere at skulle gense sin fortabte Søn. Han vil med Glæde modtage mig.

Værten. Hvad vil du gøre paa Landet? Paa Landet sulter man ihjel. Derude har de det endnu tusind Gange værre end i Byen. Hvad vil du dog tage dig til der? Du er ikke Mand for at dyrke Jorden. Bild dig ikke det ind.

Henri. Det skal vise sig, at jeg ogsaa er Mand for det.

Værten. Der vokser snart intet Korn mere i Frankrig. Du gaar til den visse Elendighed.

Henri. Nej, til Lykken, Prospère. Ikke sandt, Léocadie? Vi har tit drømt derom. Jeg længes efter den vidtstrakte Slettes Fred. Ja, Prospère, i mine Drømme ser jeg mig vandre om Aftenen med hende over Markerne, i en uendelig Stilhed, med den underfulde, trøstelige Himmel over os. Ja, vi flyr fra denne skrækkelige og farlige Stad; den store Fred vil komme over os. Ikke sandt, Léocadie, vi har tit drømt det?

Léocadie. Jo, vi har tit drømt det.

Værten. Hør, Henri, du skulde dog tænke over det. Jeg vil gerne forhøje din Gage, og Léocadie vil jeg give lige saa meget som dig.

Léocadie. Hører du, Henri?

Værten. Jeg ved sandelig ikke, hvem der skal er-

statte dig her. Ingen af mit Personale har saa kostelige Indfald som du, ingen er saa yndet hos mit Publikum som du . . . Tag ikke bort!

Henri. Det tror jeg gerne, at ingen vil kunne erstatte mig.

Værten. Bliv hos mig, Henri! tilkaster Léocadie et Blik; hun antyder, at hun nok skal sørge for den Ting.

Henri. Og jeg lover *dig*, at Afskeden skal falde dem tung — *dem*, ikke mig. Til iaften, til min sidste Optræden har jeg forberedt noget, som skal faa dem alle til at gyse . . . en Anelse om deres Verdens Undergang vil vaagne hos dem . . . thi deres Verden er sin Undergang nær. Men jeg skal nu kun opleve den paa Afstand . . . man vil fortælle os det derude, Léocadie, mange Dage efter at det er sket . . . Men de vil gyse, siger jeg dig. Og du selv vil sige: Saa godt har Henri aldrig spillet.

Værten. Hvad er det, du vil spille? — Ved du det, Léocadie?

Léocadie. Jeg ved jo aldrig noget.

Henri. Er der mon nogen, som aner, hvad for en Kunstner der stikker i mig?

Værten. Vist aner man det; derfor siger jeg jo: med et saadant Talent begraver man sig ikke paa Landet. Hvilken Uret mod dig selv! mod Kunsten!

Henri. Jeg blæser paa Kunsten! Jeg vil have Ro. Det forstaar *du* ikke, Prospère; du har aldrig elsket . . .

Værten. Oh! —

Henri. Saaledes, som *jeg* elsker. Jeg vil være alene med hende — det er Sagen . . . Léocadie, kun saaledes kan vi glemme alt. Men da vil vi ogsaa blive saa lykkelige, som aldrig Mennesker før har været. Vi vil faa Børn,

du vil blive en god Moder, Léocadie, og en brav Hustru. Alt, alt vil være udslettet. — Lang Pause.

Léocadie. Klokken bliver mange, Henri; jeg maa paa Teatret. Lev vel, Prospère! Det glæder mig, at jeg dog engang fik din berømte Knejspe at se, hvor Henri fejrer saa store Triumfer.

Værten. Hvorfor er du aldrig kommet herhen?

Léocadie. Henri vilde ikke have det; — naa, du forstaar nok, fordi jeg saa maatte sidde her mellem de unge Herrer.

Henri er gaaet hen til de andre Skuespillere. Giv mig en Slurk, Scaevola. drikker.

Værten til Léocadie, da Henri ikke hører ham. En rigtig Nar, den Henri! — du skulde bare stadig have siddet imellem dem.

Léocadie. Du, den Slags Bemærkninger frabeder jeg mig.

Værten. Jeg vil raade dig til at passe paa, din dumme Tingest. Han slaar dig saa engang ihjel.

Léocadie. Hvad er der da nu i Vejen?

Værten. Igaar har man allerede igen set dig med en af dine Fyre.

Léocadie. Det var ikke nogen Fyr, dit Fæhoved, det var —

Henri vender sig hurtigt om. Hvad har I to for? Ingen Løjer her, om jeg maa be'! Det er forbi med Hviskeriet nu. Der er ingen Hemmeligheder mere. Hun er min Kone.

Værten. Hvad har du da givet hende i Brudegave?

Léocadie. Ak Gud, saadan noget tænker han ikke paa.

Henri. Nu — du skal faa den endnu iaften.

Léocadie. Hvad faar jeg saa?

Scaevola og Jules. Hvad giver du hende?

Henri ganske alvorligt. Naar du er færdig paa Teatret, skal du have Lov at komme herhen og se mig spille. — Almindelig Latter. — Aldrig har nogen Hustru faaet en prægtigere Brudegave. Kom, Léocadie! Paa Gensyn, Prospère; jeg er her snart igen.

Henri og Léocadie gaar. — I det samme kommer François, Vicomte de Nogeant, og Albin, Chevalier de la Tremouille.

Scaevola. Sikken ynkelig Pralhans!

Værten. God Aften, I Svinepelse! — Albin farer forskrækket tilbage.

François uden at ænse det. Var det ikke den lille Léocadie fra Porte St. Martin, der gik dør med Henri?

Værten. Vel var det hende. — Hun kunde maaske — naar hun gjorde sig megen Umage — saagar faa dig til at huske, at du endnu er saadan noget som en Mand. Hvad?

François ler. Det var ikke umuligt. Vi kommer nok noget tidligt iaften . . . ?

Værten. Du kan jo forslaa Tiden saa længe med din Glædesdreng der. Albin vil fare op.

François. Aa, lad være! Jeg har jo sagt dig, hvorledes det gaar til her. — Bring os Vin!

Værten. Ja, det skal jeg. Der kommer nok den Tid, da I vil være meget glade ved Seinevand.

François. Ja vist, ja vist . . . men iaften vil jeg dog bede om Vin, og det af den bedste. — Værten gaar hen til Skænken.

Albin. Det er jo en uhyggelig Karl.

François. Husk dog paa, det er Spøg altsammen. Og for Resten er der de Steder, hvor du kan høre ganske lignende Ting sagt for Alvor.

Albin. Er det da ikke forbudt?

François ^{ler.} Man mærker, at du kommer fra Provinsen.

Albin. Aa, hos os gaar det ogsaa ganske kønt til i den sidste Tid. Bønderne bliver frække i en Grad . . . man ved snart ikke mere, hvad man skal gøre.

François. Hvad skal man sige til det? De stakkels Djæвле er sultne; det er Hemmeligheden.

Albin. Hvad kan *jeg* da gøre for det? Hvad kan min Grandonkel gøre for det?

François. Hvor falder du paa at tale om din Grandonkel?

Albin. Jo — for de har nemlig holdt en Forsamling i vor Landsby, ganske aabenlyst; og der har de uden videre kaldt min Grandonkel, Greven af Tremouille, for en Kornpuger.

François. Det er det Hele . . . ?

Albin. Naa, ved du hvad! . . .

François. Vi skal imorgen engang gaa hen i Palais Royal; der skal du høre, hvad for skændige Ord de Karle slaar om sig med. Men vi lader dem snakke; det er det Bedste, man kan gøre. I Grunden er det skikkelige Folk; man maa lade dem rase ud paa den Maade.

Albin ^{pegende paa Scaevola og de to andre.} Hvad er det for nogen fordægtige Subjekter? Se blot, med hvilke Øjne de betragter en! ^{tager til sin Kaarde.}

François ^{trækker hans Haand bort.} Gør dig ikke latterlig! ^{til de tre} I behøver ikke at begynde endnu; vent, til her er kommet et større Publikum. ^{til Albin} Det er de hæderligste Folk af Verden, — Skuespillere. Jeg garanterer dig for, at du har siddet til Bords med større Keltringer end dem.

Albin. Men de var bedre paaklædte. — Værten bringer Vin.

Michette og Flipotte kommer.

François. Se god Aften, Børn! Kom og sæt jer her hos os!

Michette. Ja, her er vi. Kom bare, Flipotte! Hun er noget undselig endnu.

Flipotte. God Aften, unge Herre!

Albin. God Aften, mine Damer!

Michette. Han er sød, den Lille. sætter sig paa Albins Skød.

Albin. Vil du nu forklare mig, François — er det anstændige Damer?

Michette. Hvad siger han?

François. Nej, saadan er det ikke at forstaa . . . De Damer, der kommer her — Gud, hvor du er dum, Albin!

Værten. Hvad maa jeg bringe Hertuginderne?

Michette. Bring mig en rigtig sød Vin!

François pegende paa Flipotte. En Veninde?

Michette. Vi bor sammen. Ja, vi har saamænd kun een Seng tilsammen!

Flipotte rødmende. Vil du være meget ked af *det*, naar du besøger hende? sætter sig paa Skødet af François.

Albin. Hun er jo slet ikke undselig.

Scaevola rejser sig, kommer hen til de unge Herrers Bord; dystert. Saa har jeg dig endelig igen! til Albin Og du, elendige Forfører, vil du se til, at du . . . Hun er min! Værten betragter dem.

François til Albin. Spøg, kun Spøg!

Albin. Hun er altsaa ikke hans —?

Michette. Aa — lad mig dog sidde, hvor jeg har Lyst.

Scaevola bliver staaende med knyttede Næver.

Værten bag ved ham. Naa . . . naa!

Scaevola. Ha! ha!

Værten tager ham i Kraven. Ha! ha! afsides til ham Andet kan ikke falde dig ind! Ikke saa meget som for en Sou Talent har du. Brøle — det er det eneste, du kan.

Michette til François. Han gjorde det bedre forleden —

Scaevola til Værten. Jeg er ikke i Stemning endnu. Jeg gør det en Gang til senere, naar her er flere Folk. Du skal faa at se, Prospère; — jeg maa have Publikum.

Hertugen af Cadignan træder ind.

Hertugen. Højest livligt allerede! Michette og Flipotte hen til ham.

Michette. Min søde Hertug!

François. God Aften, Emile! . . . præsenterer Min unge Ven Albin, Chevalier de la Tremouille — Hertugen af Cadignan.

Hertugen. Det glæder mig meget at gøre Deres Bekendtskab. til Pigebørnene, som hænger sig ved ham Slip mig, Børn! — til Albin De tager ogsaa dette komiske Værtshus i Øjesyn?

Albin. Det forvirrer mig i højeste Grad!

François. Chevalier'en er først kommet til Paris for et Par Dage siden.

Hertugen leende. Da har De jo valgt Dem en rar Tid.

Albin. Hvorledes det?

Michette. Sikken en Parfume han nu igen har! Der gives i det hele taget ikke noget Mandfolk i Paris,

der dufter saa dejligt. til Albin . . . Saadan mærker man det ikke.

Hertugen. Hun taler kun om de syv eller otte Hundrede, som hun kender lige saa godt som mig.

Flipotte. Tillader du, at jeg leger med din Kaarde? trækker hans Kaarde ud af Skeden og lader den glimte frem og tilbage.

Grain til Værten. Ham der! . . . det var ham, jeg saa hende med! fortæller videre til Værten, der synes forbavset.

Hertugen. Henri er ikke kommet endnu? til Albin
Naar De ser ham, vil De ikke fortryde, at De er gaaet herhen.

Værten til Hertugen. Naa, er du ogsaa der igen? Det glæder mig. Længe skal vi jo nu ikke have Fornøjelsen mere.

Hertugen. Hvorfor det? Jeg synes meget godt om at komme her.

Værten. Det tror jeg! Men da du i alle Tilfælde bliver en af de første . . .

Albin. Hvad skal det sige?

Værten. Du forstaar mig nok. — De altfor Lykkelige staar først for Tur! . . . gaar mod Baggrunden.

Hertugen efter nogen Grunden. Hvis jeg var Kongen, vilde jeg gøre ham til min Hofnar; det vil sige, jeg vilde holde mange Hofnarre, men han skulde være en af dem.

Albin. Hvad mente han med det, at De er altfor lykkelig?

Hertugen. Han mener, Chevalier . . .

Albin. Aa nej, De maa ikke sige Chevalier til mig! Alle kalder mig Albin, slet og ret Albin, — fordi jeg nemlig ser saa ung ud.

Hertugen ^{smilende}. Vel! . . . men saa maa De sige Emile til mig, — vil De?

Albin. Hvis De tillader, gerne — Emile!

Hertugen. De bliver uhyggeligt vittige, disse Folk.

François. Hvorfor »uhyggeligt«? Mig beroliger netop dette i høj Grad. Saa længe Rakket er oplagt til Spøg, bliver det dog ikke til noget Alvorligt.

Hertugen. Det er blot altfor besynderlige Vittigheder. Der fik jeg igen idag en Historie at vide, der kan give en noget at tænke paa.

François. Fortæl!

Flipotte og Michette. Ja, fortæl, søde Hertug!

Hertugen. Kender De Lelange?

François. Ja vist — Landsbyen dernede . . . Markis'en af Montferrat har et af sine bedste Jagtdistrikter der.

Hertugen. Ganske rigtigt. Min Broder er for Øjeblikket der paa Slottet hos ham; og han skriver just den Historie til mig, som jeg nu skal fortælle Dem. I Lelange har de en Sognefoged, som er meget ilde lidt.

François. Om De kan nævne mig nogen, der er godt lidt —

Hertugen. Hør nu blot. Der trak nu Byens Kvinder op for Sognefogdens Hus — med en Ligkiste . . .

Flipotte. Hvad? . . . De bar den? Bar en Ligkiste? Ikke for alt i Verden vilde jeg bære paa en Kiste.

François. Ti dog stille! Der er jo ingen, der forlanger af dig, at du skal bære nogen Kiste. ^{til Hertugen} Nu?

Hertugen. Og et Par af Kvinderne gik saa ind til Sognefogden og erklærede ham, at han maatte dø — men man vilde vise ham den Ære at begrave ham.

François. Nu, slog man ham ihjel?

Hertugen. Nej — i det mindste skriver min Broder ikke noget derom.

François. Naa, ser De! . . . Skraalhalse, Vrøvle-hoveder, Bajasser — det er de. Idag staar de her i Paris til Afveksling og brøler op ad Bastillen — som de har gjort en fem, seks Gange før . . .

Hertugen. Nu — hvis jeg var Kongen, jeg havde gjort en Ende paa det . . . for længe siden allerede . . .

Albin. Er det sandt, at Kongen er saa mild og venlig?

Hertugen. De er endnu ikke forestillet for Hans Majestæt?

François. Det er jo første Gang, Chevalier'en er i Paris.

Hertugen. Ja, De er utrolig ung. Hvor gammel, om man tør spørge?

Albin. Jeg ser blot saa ung ud, — jeg er allerede sytten . . .

Hertugen. Sytten Aar — hvor lang en Fremtid har De ikke endnu for Dem! Jeg er allerede fireogtyve . . . jeg begynder at fortryde, saa meget jeg har forspildt af min Ungdom.

François^{1er.} Det er godt! De, Hertug . . . for Dem er jo enhver Dag spildt, paa hvilken De ikke har erobret en Kvinde eller stukket en Mand ihjel.

Hertugen. Ulykken er bare, at man næsten aldrig erobrer den rette Kvinde — og altid stikker den urette Mand ihjel. Og paa den Maade forspilder man dog sin Ungdom. Det er ganske, som Rollin siger.

François. Hvad siger Rollin?

Hertugen. Jeg tænkte paa hans nye Stykke, som de giver i Comédie; deri forekommer der saadan en køn Sammenligning. Husker De ikke?

François. Jeg kan aldrig huske Vers.

Hertugen. Jeg des værre heller ikke . . . jeg erindrer blot Meningen . . . Han siger, at den Ungdom, man ikke nyder, er som en Fjerbold, man lader ligge i Sandet i Stedet for at slynge den op i Luften.

Albin *gammelklog*. Det finder jeg meget træffende.

Hertugen. Ikke sandt? — Fjerene taber dog efterhaanden deres Farve og falder af. Det er endda bedre, at den falder i et Buskads, hvor man ikke kan finde den igen.

Albin. Hvorledes skal det forstaas, Emile?

Hertugen. Det skal mere føles. Hvis jeg kunde Versene, forstod De det for Resten straks.

Albin. Det forekommer mig, Emile, at De ogsaa maatte kunne lave Vers, naar De blot vilde.

Hertugen. Hvorfor?

Albin. Siden De er kommet herind, er det mig, som om Livet flammede op —

Hertugen *smilende*. Virkelig? Flammer det op?

François. Vil De dog ikke sætte Dem ned hos os?

Imidlertid kommer to Adelsmænd og sætter sig ved et Bord noget borte fra dem; Værten synes at sige dem Grovheder.

Hertugen. Jeg kan ikke blive her. Men jeg kommer under alle Omstændigheder tilbage senere.

Michette. Bliv hos mig!

Flipotte. Tag mig med! De vil holde paa ham.

Værten *kommer frem*. Lad I ham blot gaa! I er ham

langtfra simple nok. Han maa løbe til en eller anden Gadetøjte, der befinder han sig bedst.

Hertugen. Jeg kommer ganske bestemt igen, — om ikke for andet, saa for at høre Henri.

François. Tænk — da vi kom, gik Henri just herfra med Léocadie.

Hertugen. Ja saa. Han har giftet sig med hende. Ved I det?

François. Nej, virkelig? — Hvad vil de andre sige dertil?

Albin. Hvad for andre?

François. Hun nyder almindelig Yndest, forstaar De.

Hertugen. Og han vil rejse bort med hende . . . Ja, jeg ved ikke . . . saadan har jeg hørt.

Værten med et Blik paa Hertugen. Saa? Har du hørt det?

Hertugen gengælder hans Blik. Det er altfor tosset. Léocadie er skabt til at være Verdens største, herligste Skøge.

François. Ja, hvem tvivler paa det!

Hertugen. Gives der noget Dummere end at hindre en i at følge sit sande Kald? François ler Det er min alvorlige Mening. Ogsaa til Skøge maa man være født — lige saa vel som til Erobrer eller til Digter.

François. De er en Paradoksmager.

Hertugen. Det gør mig ondt for hende — og for Henri ogsaa. Han burde blive her — ja, ikke *her* — jeg vilde have ham ind i Comédie; — skønt ogsaa *dér* . . . jeg har altid en Følelse, som om ingen forstod ham saa fuldt som jeg. Det kan for Resten være, det er en Indbildning, — for den Følelse har jeg overfor de fleste Kunstnere. Men jeg maa sige: var jeg ikke Hertugen af

Cadignan, saa vilde jeg gerne være en saadan Komediant,
— en saadan . . .

Albin. Ligesom Aleksander den Store . . .

Hertugen *smilende*. Ja — som Aleksander den Store.
til Flipotte Giv mig min Kaarde! *stikker den i Skeden; langsomt* Det er
dog den herligste Maade at gøre sig lystig over Verden
paa; en, der kan foregøgle os, hvad han lyster, er dog mere
end vi alle. *Albin betragter ham forundret* De skal ikke tænke over,
hvad jeg siger; — det er alt sammen kun sandt i det
samme Øjeblik. — Paa Gensyn!

Michette. Giv mig et Kys, før du gaar!

Flipotte. Mig ogsaa!

De klynger sig til ham. Hertugen kysser dem begge og gaar. — Imidlertid siger

Albin. Et vidunderligt Menneske!

François. Sandt nok . . . men at der eksisterer
saadanne Mennesker, er næsten en Grund til ikke at gifte sig.

Albin. Forklar mig for Resten, hvad det er for Fruen-
timmer.

François. Skuespillerinder. De er ogsaa fra Pro-
spères Trup, hans, som nu er Vært i Kneipen her. Ganske
vist præsterede de dengang ikke synderlig andet end nu.

Guillaume styrter ind, ligesom aandeløs.

Guillaume *pressende den ene Haand mod Hjertet, med den anden støttende*
sig til Bordet hos Skuespillerne; med Besvær. Reddet, ja — reddet!

Scaevola. Hvad er der paa Færde? Hvad er der
med dig?

Albin. Hvad er der tilstødt den Mand?

François. Det er Komedie, de spiller nu. Pas paa!

Albin. Ah —!

Michette og Flipotte hurtigt hen til Guillaume. Hvad er der paa Færde? Hvad gaar der af dig?

Scaevola. Sæt dig ned, tag en Slurk!

Guillaume. Mer! mer! . . . Prospère, mere Vin! — — Jeg har løbet! Tungen klæber mig fast til Ganen. De var i Hælene paa mig.

Jules farer sammen. Ah — I skal se, de er i Hælene paa os alle.

Værten. Saa lad os dog nu høre, — hvad er der sket? . . . til Skuespillerne Bevægelse! mere Bevægelse!

Guillaume. Kvinder! . . . hid med Kvinder! — omfavner Flipotte Ah — det bringer en da til Live igen! til Albin, der er højlig forbavset Fanden skal tage mig, min Dreng, om jeg havde tænkt, jeg skulde gense dig i levende Live . . . som om han lyttede De kommer, de kommer! — hen til Døren Nej, det var ingenting. — De er . . .

Albin. Hvor besynderligt! . . . Der er virkelig en Støj, som om Folk stormede meget hurtigt forbi udenfor. Bliver *det* ogsaa dirigeret herfra?

Scaevola til Jules. Hver Gang har han den Nuance . . . det er for dumt! —

Værten. Saa sig os dog endelig, hvorfor de nu igen er i Hælene paa dig.

Guillaume. Det er ikke noget Videre; men hvis de fik mig fat, vilde det dog koste mig Hovedet . . . Jeg har stukket Ild paa et Hus.

Under denne Scene kommer der igen nogle unge Adelsmænd, som tager Plads ved Bordene.

Værten sagte. Videre, videre!

Guillaume ligeledes. Hvad vil du have videre? Er det ikke nok, naar jeg har sat Ild paa et Hus?

François. Sig mig dog, min Kære, hvorfor stak du Ild paa det Hus?

Guillaume. Fordi Præsidenten i Højesteret bor der. Med ham vilde vi gøre Begyndelsen. Vi vil betage de gode Husværter i Paris Lysten til at leje ud til Folk, som bringer os arme Djævle i Tugthuset.

Grain. Det er godt! Det er godt!

Guillaume ser paa Grain og studser; fortsætter saa. Alle de Huse skal den Vej. Tre Karle til som jeg, og der gives ingen Dommere mere i Paris!

Grain. Død over Dommerne!

Jules. Ja . . . der er dog maaske en, som vi ikke kan gøre det af med.

Guillaume. Ham gad jeg nok se.

Jules. Dommeren inden i os.

Værten sagte. Det er noget Sludder. Hold op med det! — Scaevola, brøl! Nu er Øjeblikket der!

Scaevola. Hid med Vin, Prospère! Vi vil drikke paa alle Dommeres Død i hele Frankrig!

Under den sidste Replik er Markis'en af Lansac med sin Hustru Séverine og Digteren Rollin traadt ind.

Scaevola. Død ovar alle dem, der nu har Magten i Hænde! Død over dem alle!

Lansac. Ser De, Séverine, saaledes modtager man os.

Rollin. Markise, jeg har advaret Dem.

Séverine. Hvorfor dog det?

François rejser sig. Hvad ser jeg! Fru Markisen! Tillad, at jeg kysser Deres Haand. — God Aften, Markis! — Se, god Aften, Rollin! — Markise, De vover Dem ned i dette Lokale?!

Séverine. Man har fortalt mig saa meget derom. Og desuden er vi nu en Gang kommet ud paa Æventyr idag . . . Ikke sandt, Rollin?

Lansac. Ja, tænk Dem, Vicomte — hvor tror De vi kommer fra? — Fra Bastillen.

François. Gør de stadig lige meget Spektakel derhenne?

Séverine. Om de gør! — Det ser ud, som de vilde storme den.

Rollin deklamerer.

Ret som et Hav, der vildt mod Kysten fraader,
I Harme over, at dets eget Barn,
At Jorden Modstand gør og —

Séverine afværgende. Aa nej, Rollin! — Vi lod vor Vogn holde der i Nærheden. Det er et prægtigt Syn; Masser har dog altid noget Storartet ved sig.

François. Ja, ja — naar de blot ikke lugtede saa ilde.

Lansac. Og nu holdt min Kone ikke Fred . . . jeg maatte føre hende herhen.

Séverine. Altsaa, hvad Særligt er der nu egentlig her?

Værten til Lansac. Naa, er du ogsaa mødt, din visne Halunk? Har du taget din Kone med, fordi hun ikke er dig sikker nok hjemme?

Lansac med en tvungen Latter. Han er en Original!

Værten. Pas bare paa, at hun ikke netop her bliver fisket bort for Næsen af dig. Saadanne fornemme Damer faar tit en forbandet Lyst til at prøve det med en rigtig Vagabond.

Rollin. Jeg lider usigeligt, Séverine.

Lansac. Mit Barn, jeg har jo forberedt Dem — det er tids nok endnu at gaa igen.

Séverine. Hvor vil De hen! Jeg finder det henrivende. Lad os dog komme til at sidde ned!

François. Tillad mig, Markise, at forestille Dem Chevalier de la Tremouille. Han er ogsaa første Gang her. Markis'en af Lansac, — Rollin, vor berømte Digter.

Albin. Glæder mig meget . . . Komplimenter; man tager Plads. — til François Er *det* saa en af de Damer, der spiller, eller . . . Jeg kan slet ikke hitte Rede i dette.

François. Vær dog ikke saa tungnem! — Det er Markis'en af Lansac's virkelige Frue . . . en højst anstændig Dame.

Rollin, til Séverine. Sig, at du elsker mig!

Séverine. Ja, ja, men spørg mig ikke hvert Øjeblik.

Lansac. Mon vi allerede kommer for sent til noget?

François. Ikke noget Videre. Han dør giver en Mordbrænder, lader det til.

Séverine. Chevalier, De er nok Fætter til den lille Lydia de la Tremouille, som har haft Bryllup idag?

Albin. Javel, Markise; det er en af Grundene til, at jeg er kommet til Paris.

Séverine. Jeg erindrer, at jeg saa Dem i Kirken.

Albin forlegen. Jeg føler mig i høj Grad smigret, Markise.

Séverine til Rollin. Hvad det er for en rar, lille Dreng!

Rollin. Aa, Séverine, De har endnu aldrig lært noget Mandfolk at kende, som De ikke syntes godt om.

Séverine. Jo — eet; ham giftede jeg mig ogsaa straks med.

Rollin. O, Séverine, jeg frygter bestandig . . .

der gives endog Øjeblikke, hvor Deres egen Mand er farlig for Dem.

Værten kommer med Vin. Der, tag væk! Jeg vilde ønske, det var Gift; men foreløbig er det jo endnu ikke tilladt at traktere jer Kanaljer med den Slags.

François. Kommer nok, Prospère.

Séverine til Rollin. Hvad gaar der mon af de to smukke Piger der? Hvorfor kommer de ikke nærmere? Naar vi nu engang er her, vil jeg have alting med. Jeg synes overhovedet, at det gaar svært ærbart til hernede.

Lansac. Hav blot Taalmodighed, Séverine.

Séverine. Paa Gaden morer man sig bedst i den sidste Tid, finder jeg. — Ved De, hvad der hændte os igaar, da vi kørte paa Longchamps-Promenaden?

Lansac. Aa men, kære Séverine, hvorfor . . .

Séverine. Der sprang en Fyr op paa Trinnet af vor Ekvipage og skreg: Næste Aar staar De bag paa, og vi sidder i Ekvipagen!

François. Det er et vel stift Stykke.

Lansac. Ak Gud, jeg finder, man burde slet ikke tale om disse Ting. Paris har noget Feber nu; det gaar nok over igen.

Guillaume pludselig. Jeg ser Luer, Luer allevegne, hvor jeg vender mig hen, — høje, røde Luer!

Værten hen til ham. Du spiller jo en Vanvittig, ikke en Forbryder.

Séverine. Ser han Luer?

François. Det er altsammen ikke det Rigtige endnu, Markise.

Albin til Rollin. Jeg kan slet ikke sige Dem, hvor ør jeg allerede er af alt dette.

Michette kommer hen til Lansac. Jeg har jo slet ikke hilst paa dig endnu, mit søde, gamle Svin.

Lansac forlegen. Hun spørger, kære Séverine.

Séverine. Det tror jeg ikke. Sig mig en Gang, du Lille, hvor mange Kærester har du haft allerede?

Lansac til François. Det er beundringsværdigt, som Markisen, min Hustru, straks ved at finde sig til Rette i enhver Situation.

Rollin. Ja, det er beundringsværdigt.

Michette. Har du Tal paa dine?

Séverine. Da jeg endnu var i din Alder, havde jeg det sikkert.

Albin til Rollin. Sig mig, Hr. Rollin, spiller Markisen kun, eller er hun virkelig saadan? — Jeg kan absolut ikke blive klog paa det.

Rollin. Er . . . spiller . . . kender De Forskellen saa nøje, Chevalier?

Albin. Ja—a, i alt Fald . . .

Rollin. Jeg ikke. Og hvad jeg finder saa ejendommeligt her, er, at alle tilsyneladende Forskelle saa at sige er ophævede. Virkelighed gaar over i Spil — Spil i Virkelighed. Se dog engang paa Markisen, — hvorledes hun passiarer med disse Skabninger, som var de hendes Lige. Og saa er hun dog . . .

Albin. Noget helt andet.

Rollin. Jeg takker Dem, Chevalier.

Værten til Grain. Naa, altsaa, hvordan var det?

Grain. Hvad for noget?

Værten. Den Historie med din Tante, som du har siddet to Aar i Fængsel for?

Grain. Jeg har jo sagt Dem, jeg kvalte hende.

François. Han er daarlig. Det er en Dilettant. Jeg har aldrig set ham før.

Georgette kommer hurtigt ind, klædt som en Skøge af laveste Rang.

Georgette. God Aften, Børn! Er min Balthasar ikke kommet endnu?

Scaevola. Georgette! Sæt dig her hos mig! Din Balthasar kan jo altid komme.

Georgette. Hvis han ikke er her om ti Minutter, kan han ikke altid komme, — for saa kommer han slet ikke mere.

François. Markise, hende skal De lægge Mærke til. Hun er i Virkeligheden gift med denne Balthasar, som hun der taler om, og som straks vil være her. Hun forestiller en ganske simpel Trækker, Balthasar hendes Alfons. Og saa kan man ikke finde en mere trofast Hustru i hele Paris.

Balthasar kommer.

Georgette. Min Balthasar! løber ham i Møde, omfavner ham Der er du jo!

Balthasar. Alt er i Orden. Almindelig Stilhed rundt om ham. Det var ikke Umagen værd. Det gjorde mig næsten ondt for ham. Du skulde se at kende dine Folk bedre, Georgette —; jeg er snart ked af at slaa haabefulde unge Mænd ihjel for et Par Franks' Skyld.

François. Brillant . .!

Albin. Hvorledes —?

François. Han pointerer saa godt.

Politikommisæreren kommer (i Forklædning) og sætter sig ved et Bord.

Værten ^{henne ved ham.} De kommer i et heldigt Øjeblik, Herr Kommissær. Det er en af mine fortræffeligste Kunstnere.

Balthasar. Man burde i det hele taget søge sig en anden Levevej. Min Salighed — jeg er ikke feig; men det Brød er surt fortjent.

Scaevola. Det vil jeg tro.

Georgette. Hvad gaar der dog af dig iaften?

Balthasar. Det skal jeg sige dig, Georgette. Jeg finder, du er lidt for kærlig mod de unge Herrer.

Georgette. Sikken et Barn han er! Vær dog fornuftig, Balthasar! Jeg maa jo være kærlig for at gøre dem trygge.

Rollin. Det, hun siger der, er ligefrem dybt.

Balthasar. Hvis jeg engang nødtes til at tro, at du føler noget, naar en anden Mand . . .

Georgette. Hvad siger I til det?! Den dumme Skinsyge lægger ham til sidst i Graven.

Balthasar. Jeg hørte idag et Suk, Georgette; og det var i et Øjeblik, hvor han allerede var mere end tryg nok!

Georgette. Man kan ikke saa pludselig holde op med at spille den Forelskede.

Balthasar. Tag dig i Agt, Georgette, — Seinen er dyb. ^{vildt} Hvis du bedrager mig —

Georgette. Aldrig — aldrig!

Albin. Det forstaar jeg absolut ikke.

Séverine. Rollin, det er den rigtige Opfattelse!

Rollin. Finder De?

Lansac til Séverine. Vi kan endnu gaa vor Vej, Séverine.

Séverine. Hvorfor? Jeg begynder at føle mig rigtig vel tilpas.

Georgette. Min Balthasar, jeg elsker dig! — Omfavnelse.

François. Bravo! bravo! —

Balthasar. Hvad er det for en Idiot?

Politikommisæreren. Det er absolut for groft — det er —

Maurice og Etienne kommer ind; de er klædte som unge Adelsmænd, men det kan ses, at deres Klæder kun er forslidte Teaterkostumer.

Fra Skuespillernes Bord. Hvem er de der?

Scaevola. Fanden skal tage mig, om det ikke er Maurice og Etienne!

Georgette. Vel er det dem.

Balthasar. Georgette!

Séverine. Gud, hvor de unge Mennesker er billed-skønne!

Rollin. Det er pinligt, Séverine, at ethvert kønt Ansigt gør et saa heftigt Indtryk paa Dem.

Séverine. Hvad er jeg ellers kommet her for?

Rollin. Saa sig mig i det mindste, at De elsker mig.

Séverine med et Blik paa ham. De har en kort Hukommelse.

Etienne. Naa, hvor tror I vi kommer fra?

François. Hør nu efter, Markis! Det er et Par vittige Knægte.

Maurice. Fra et Bryllup.

Etienne. Da maa man pynte sig lidt. Ellers er straks disse fordømte Opdagere efter en.

Scaevola. Har I saa i det mindste gjort en ordentlig Fangst?

Værten. Lad os se!

Maurice tager nogle Ure frem. Hvad giver du mig for dem?

Værten. For det der? En Louis!

Maurice. Ja, det tror jeg!

Scaevola. Det er ikke mere værd.

Michette. Det er jo et Dameur. Giv mig det, Maurice!

Maurice. Hvad giver du mig for det?

Michette. Se paa mig! . . . Er *det* nok?

Flipotte. Nej, mig! — Se paa mig!

Maurice. Kære Børn, den Nydelse kan jeg faa uden at risikere mit Hoved.

Michette. Du er en indbildsk Abekat.

Séverine. Jeg tør sværge paa, *det* er ikke Komédie.

Rollin. Nej, ganske vist; der skinner overalt noget Virkeligt igennem. Det er jo det Henrivende ved det.

Scaevola. Hvad var da det for et Bryllup?

Maurice. Frøken La Tremouille's; — hun blev viet til Greven af Banville.

Albin. Hører du, François? — Jeg forsikrer dig, det er virkelige Gavtyve.

François. Du kan være rolig, Albin. Jeg kender de to. Jeg har set dem spille allerede en halv Snes Gange. Deres Specialitet er at fremstille Lommetyve.

Maurice trækker nogle Pengepunge frem.

Scaevola. Naa, I kan være flotte iaften.

Etienne. Det var et meget pragtfuldt Bryllup. Hele Frankrigs Adel var mødt. Kongen havde endogsaa ladet sig repræsentere.

Albin ivrigt. Alt det er sandt!

Maurice lader Penge rulle over Bordet. De er til jer, mine Venner, at I kan se, vi holder sammen.

François. Teaterrekvisitter, kære Albin! rejser sig og tager et Par Mønter Der falder vel ogsaa noget af til os?

Værten. Tag væk! . . . Paa saa ærlig Vis har du endnu aldrig i dine Dage tjent noget!

Maurice holder et diamantbesat Strømpebaand op i Vejret. Og hvem skal jeg saa forære dette? Georgette, Michette og Flipotte snapper efter det Giv Tid, I søde Putter! Vi skal først snakke om det. Jeg giver det til den, der opfinder en ny Slags Kærtegn.

Séverine til Rollin. Kunde jeg ikke faa Lov til at deltage i den Konkurrence?

Rollin. De gør mig vanvittig, Séverine.

Lansac. Séverine, skal vi ikke gaa? Jeg synes . . .

Séverine. O nej! Jeg befinder mig udmærket. til Rollin Aa, jeg kommer i en Stemning —

Michette. Hvordan er du dog kommet til det Strømpebaand?

Maurice. Der var saadan en Trængsel i Kirken . . . og naar en Dame tænker, at man gør Kur til hende . . . almindelig Latter.

Grain har imidlertid stjalet François' Pengepung ud af hans Lomme.

François viser Albin Mønterne. Lutter Jetons. Er du nu beroliget?

Værten gaar efter Grain, da denne vil fjerne sig; sagte. Giv mig straks den Pung, som De stjal fra Herren der!

Grain. Jeg —

Værten. Øjeblikkelig . . . eller det gaar Dem ilde.

Grain. De behøver ikke at blive grov. giver ham Pungen.

Værten. Og De bliver her! Jeg har ikke Tid nu til at visitere Dem. Hvem ved, hvad De endnu kan have rapset. Gaa hen igen paa Deres Plads!

Flipotte. Strømpebaandet skal jeg nok vinde.

Værten tilkaster François hans Pung. Der har du din Pengepung. Du havde tabt den ud af Lommen.

François. Tak, Prospère. til Albin Ser du, vi er i Virkeligheden mellem de anstændigste Folk af Verden.

Henri er allerede kommet ind for nogen Tid siden og har siddet i Baggrunden; rejser sig nu pludselig op.

Rollin. Henri, der er Henri!

Séverine. Er det ham, som De har fortalt mig saa meget om?

Lansac. Javel. Ham, for hvis Skyld man egentlig kommer her. — Henri kommer frem, ganske komediantmæssigt; tier.

Skuespillerne. Henri, hvad er der i Vejen?

Rollin. Læg Mærke til Blikket. En Verden af Lidenskab! Han spiller nemlig Forbryderen af Lidenskab.

Séverine. Det sætter jeg megen Pris paa!

Albin. Hvorfor taler han ikke?

Rollin. Han er som i Ekstase, langt borte herfra. Pas blot paa. De skal se . . . han har begaaet en eller anden frygtelig Gerning.

François. Han er noget teatralsk. Det er, som om han vilde forberede sig til en Monolog.

Værten. Henri, Henri, hvor kommer du fra?

Henri. Jeg har slaaet en ihjel.

Rollin. Hvad sagde jeg?

Scaevola. Hvem?

Henri. Min Kones Elsker.

Værten betragter ham, har i dette Øjeblik aabenbart den Følelse, at det kan være sandt.

Henri løfter Blikket. Nu ja, jeg har gjort det; hvorfor ser I saadan paa mig? Det er nu engang saa. Er det da saa meget at undres over? I ved jo alle, hvad min Kone er for en Skabning; det maatte ende saaledes.

Værten. Og hun — hvor er hun?

François. Ser De, Værten gaar ind derpaa. Læg Mærke til, — det gør Sagen saa naturlig. — Larm udenfor, dog ikke meget stærk.

Jules. Hvad er det for en Støj derudenfor?

Lansac. Hører De, Séverine?

Rollin. Det lyder, som om der marcherede Soldater forbi.

François. O nej, det er Folket, vore kære Parisere — hør blot, hvor de skraaler! Uro i Kælderen; udenfor bliver der stille Videre, Henri, videre!

Værten. Saa fortæl os dog, Henri! — Hvor er din Kone? Hvor har du gjort af hende?

Henri. Aah, hende er jeg ikke bekymret for. Hun dør ikke af det. Om det er den, eller det er den, hvad bryder de Kvindfolk sig om det? Der løber endnu tusind andre smukke Mænd om i Paris — om det er den ene eller den anden —

Balthasar. Gid det gaa alle dem saa, der tager vore Kvinder fra os!

Scaevola. Alle dem, der tager fra os, hvad der tilhører os!

Politikommisssæren til Værten. Dette er ophidsende Tale.

Albin. Det er jo rædsomt . . . de Folk mener det alvorligt.

Scaevola. Ned med Frankrigs Pugere! Skal vi vædde — den Karl, som han greb hos sin Kone, var atter en af de fordømte Hunde, der ogsaa stjæler vort Brød fra os.

Albin. Jeg foreslaar, at vi gaar.

Séverine. Henri! Henri!

Lansac. Men Markise!

Séverine. Aa, kære Markis, spørg den Mand, hvorledes han greb sin Kone . . . eller jeg spørger ham selv.

Lansac efter først at have trykket sig ved det. Sig mig, Henri, hvorledes lykkedes det Dem da at gribe de to?

Henri der længe har staaet hensunken i dybe Tanker. Kender I min Hustru? — Det er den skønneste og den nedrigste Skabning under Solen. — Og jeg elskede hende. — I syv Aar har vi kendt hinanden . . . men først fra igaar af er hun min Hustru. I disse syv Aar er der ikke gaaet nogen Dag, nej ikke een, uden at hun har løjet for mig; for alt hos hende lyver — hendes Øjne som hendes Læber, hendes Kys og hendes Smil.

François. Han er lidt deklamerende.

Henri. Enhver, han være sig ung eller gammel, enhver, der vakte hendes Attraa — og enhver, der betalte hende, ja, jeg tænker, enhver, der blot vilde have hende, har ejet hende — og jeg vidste det!

Séverine. Det er ikke enhver, der kan sige det.

Henri. Og desuagtet elskede hun mig, mine Venner; — kan nogen af eder forstaa det? Atter og atter vendte

hun tilbage til mig — fra alle tilbage til mig — fra de Smukke og fra de Grimme, fra de Kloge og fra de Dumme, fra Stodderne og fra Kavalererne — bestandig igen tilbage til mig. —

Séverine til Rollin. Om I blot anede, at just denne Tilbagevenden er Kærligheden.

Henri. Hvad har jeg ikke lidt . . . o, Kvaler, Kvaler!

Rollin. Det er rystende!

Henri. Og igaar ægtede jeg hende. Vi drømte en Drøm — nej, *jeg* drømte . . . Jeg vilde bort herfra med hende. Til Ensomheden, ud paa Landet, ud til den store Fred. Som andre lykkelige Ægtepar vilde vi leve — ogsaa et Barn drømte vi om.

Rollin sagte. Séverine!

Séverine. Naa ja, det er godt.

Albin. François, dette Menneske taler sandt.

François. Javel, denne Kærlighedshistorie er sand; men det er Mordhistorien, det drejer sig om.

Henri. Jeg var een Dag for sent paa Færde . . . Hun havde endnu glemt een; ellers manglede hun nu ingen, tror jeg . . . Men jeg greb dem sammen . . . og han er ikke mere.

Skuespillerne. Hvem? . . . hvem? Hvordan gik det til? . . . Hvor ligger han? — Bliver du forfulgt? . . . Hvordan gik det til? . . . Hvor er hun?

Henri i stigende Ophidselse. Jeg fulgte hende til Teatret . . . det skulde være sidste Gang i aften . . . jeg kyssede hende ved Døren — hun gik op i sit Paaklædningsværelse, og jeg gik bort som en, der intet har at frygte. — Men jeg var knap gaaet et Hundrede Skridt, saa begyndte det . . . inde i mig, forstaar I . . . en uhyre Uro . . . og det var,

ligesom noget tvang mig til at vende om . . . og jeg vendte ogsaa om og gik derhen. Men da skammede jeg mig og gik bort igen . . . Og atter var jeg kommet hundrede Skridt bort fra Teatret . . . da tog det mig . . . og atter gik jeg tilbage. Hendes Scene var forbi . . . hun har jo ikke meget at gøre, staar blot en Stund paa Scenen, halvnøgen — saa er hun færdig . . . Jeg staar udenfor hendes Paaklædningsværelse, jeg lægger Øret til Døren og hører, der hviskes. Jeg kan ikke skelne Ordene . . . Stemmerne forstummer . . . jeg støder Døren op . . . brøler som et vildt Dyr Det var Hertugen af Cadignan, og jeg myrdede ham.

Værten som nu endelig tager det for Sandhed. Vanvittige! — Henri ser op, betragter Værten stift.

Séverine. Bravo! bravo!

Rollin. Hvad gør De, Markise?! I det Øjeblik De raaber: Bravo! gør De det altsammen igen til en Teaterforestilling — og det er forbi med den behagelige Gysen.

Lansac. Jeg finder ikke den Gysen saa behagelig. Lad os applaudere, mine Venner! Kun saaledes kan vi frigøre os for denne Uhygge.

Der raabes: Bravo! — først svagt, saa højere og højere; alle applauderer.

Værten midt under Larmen til Henri. Red dig, Henri, flygt!

Henri. Hvad? hvorledes?

Værten. Lad det nu være nok og skynd dig at komme af Sted!

François. Stille! . . . Lad os høre, hvad Værten siger!

Værten efter en kort Overvejelse. Jeg siger til ham, at han skal se at komme bort, før Vagterne ved Byens Porte har faaet Underretning. Den smukke Hertug var en af Kongens Yndlinge — de radbrækker dig! Havde du bare

stukket din Kone, den Kanalje, ihjel! Det havde været bedre.

François. Hvilket Sammenspil! . . . Ypperligt!

Henri. Prospère, hvem af os er vanvittig, du eller jeg? — staar der og prøver at læse i Værtens Øjne.

Rollin. Det er vidunderligt: vi ved alle, at han kun spiller Morder, og dog, hvis Hertugen af Cadignan nu traadte ind, han vilde forekomme os som et Genfærd.

Larm udenfor, som bliver stærkere og stærkere. Man ser Folk trænge sig ind ad Døren og hører dem skrige; forrest Grasset; andre, iblandt dem Lebrêt, trænger ind efter ham. Man hører Raabet: Frihed, Frihed!

Grasset. Her er det, Børn! Her ned!

Albin. Hvad er det? Hører det med?

François. Nej.

Lansac. Hvad skal det betyde?

Séverine. Hvad er det for Mennesker?

Grasset. Kom her ned! Jeg siger jer, min Ven Prospère har nok altid et Fad Vin tilovers endnu, og vi har fortjent det! — Larm fra Gaden — Ven! Broder! Vi har den, vi har taget den!

Raab udenfor. Frihed! Frihed!

Séverine. Hvad er der paa Færde?

Lansac. Lad os fjerne os, lad os fjerne os — Pøbelen rykker frem.

Rollin. Hvorledes vil De fjerne Dem?

Grasset. Den er faldet, Bastillen er faldet!

Værten. Hvad siger du? — Taler han Sandhed?

Grasset. Hører du ikke?

Albin vil drage Kaarden.

François. Lad det være nu! Ellers er vi alle fortabte.

Grasset raver ned ad Trappen. Og naar I skynder jer, kan I endnu faa noget Morsomt at se derudenfor . . . vor dyrebare Delaunays Hoved paa en rigtig høj Stang.

Lansac. Er den Karl forrykt?

Raab. Frihed! Frihed!

Grasset. En ti, tolv Stykker har vi slaaet Hovedet af, Bastillen tilhører os, Fangerne er fri! Paris tilhører Folket!

Værten. Hører I? Hører I? Paris tilhører os!

Grasset. Se, hvor modig han nu bliver! — Ja, skrig kun, Prospère, nu kan de ikke gøre dig noget mere.

Værten til de Adelige. Hvad siger I dertil, I Rakkerpak? Løjerne er forbi.

Albin. Sagde jeg det ikke nok?

Værten. Folket har sejret.

Politikommisæreren. Stille! ^{man ler} Stilhed! . . . Jeg forbyder Fortsættelsen af denne Forestilling!

Grasset. Hvem er det Fjols?

Politikommisæreren. Prospère, jeg gør Dem ansvarlig for alle de ophidsende Ord —

Grasset. Er Fyren forrykt?

Værten. Løjerne er forbi, — begriber I da ikke? — Henri, saa sig dem det dog! Nu tør du sige dem det — vi beskytter dig . . . Folket i Paris beskytter dig.

Grasset. Ja, Folket i Paris! — Henri staar med stive Øjne.

Værten. Henri har virkelig myrdet Hertugen af Cadignan.

Albin. François. Lansac. — Hvad er det, han siger?
— Hvad betyder alt det, Henri?

François. Henri, saa tal dog!

Værten. Han har fundet ham hos sin Kone — og han har dræbt ham.

Henri. Det er ikke sandt!

Værten. Nu behøver du ikke at være bange mere, nu kan du skrigе det ud i Verden. Jeg kunde have sagt dig det allerede for en Time siden, at hun var Hertugens Elskerinde. Ved Gud, jeg var nær ved at sige dig det . . . De, skrigende Pimpsten, ikke sandt, vi vidste det?

Henri. Hvem har set hende? Hvor har man set hende?

Værten. Hvad bryder du dig om *det* nu? — Han er jo forrykt . . . Du har dræbt ham, mere kan du da ikke gøre.

François. For Himlens Skyld, er det saa virkelig sandt, eller er det ikke?

Værten. Jo, det er sandt!

Grasset. Henri — du skal herefter være min Ven. Leve Friheden! Leve Friheden!

François. Henri, saa tal dog!

Henri. Hun har været hans Elskerinde? Hun har været Hertugens Elskerinde? Det vidste jeg ikke . . . Han lever . . . han lever. — Voldsom Bevægelse.

Séverine til de andre. Naa, hvad er nu Sandhed?

Albin. For Guds Skyld!

Hertugen trænger sig ind gennem Massen paa Trappen.

Séverine der først faar Øie paa ham. Hertugen! .

Flere. Hertugen!

Hertugen. Nu ja, hvad er der?

Værten. Er det et Genfærd?

Hertugen. Ikke det jeg ved! Lad mig komme frem!

Rollin. Hvad skal vi vædde — det er arrangeret
altsammen? De Fyre dør hører til Prospères Trup.
Bravo, Prospère, det har du Ære af!

Hertugen. Hvad er dette her? Spiller man endnu
Komedie hernede, mens . . . Ved man da ikke, hvad for
Ting der foregaar udenfor? Jeg saa dem bære Delaunays
Hoved forbi paa en Stang. Ja, hvorfor ser I saadan paa
mig —? kommer ned Henri . . .

François. Vogt Dem for Henri!

Henri styrter som en Rasende ind paa Hertugen og støder ham sin Dolk i Halsen.

Politikommisæreren springer op. Det gaar for vidt! —

Albin. Han bløder!

Rollin. Her er begaaet et Mord!

Séverine. Hertugen dør!

Lansac. Kære Séverine, jeg er fortvivlet over, at jeg
netop iaften skulde føre Dem ned i dette Lokale!

Séverine. Hvorfor? tilkæmpet Det træffer sig jo vid-
underligt. Man ser ikke hver Dag en virkelig Hertug blive
virkelig myrdet.

Rollin. Jeg fatter det endnu ikke.

Politikommisæreren. Stille! — Ingen maa forlade
Lokalet!

Grasset. Hvad vil *han*?

Politikommisæreren. Jeg arresterer denne Mand i
Lovens Navn.

Grasset ^{ler.} Lovene laver vi selv, I Dumrianer! Ud med det Pak! Den, som dræber en Hertug, er Folkets Ven. Friheden leve!

Albin ^{drager sin Kaarde.} Gør Plads her! — Følg mig, mine Venner!

Léocadie kommer styrtende ned ad Trappen.

Raab. Léocadie!

Andre. Hans Kone!

Léocadie. Lad mig komme ind her! Jeg vil til min Mand! ^{kommer frem i Forgrunden, ser Hertugen, giver et Skrig} Hvem har gjort det? Henri! ^{Henri ser paa hende} Hvorfor har du gjort det?

Henri. Hvorfor?

Léocadie. Jo, jo, jeg ved, hvorfor. For min Skyld . . . Nej, nej, sig ikke, det var for min Skyld! Saa meget har jeg aldrig i mine Dage været værd.

Grasset ^{begynder at holde en Tale.} Borgere af Paris, vi ville fejre vor Sejr! Tilfældet har paa vor Vej gennem Paris'es Gader ført os til denne rare Vært. Det kunde aldrig træffe sig bedre. Intetsteds kan Raabet »Friheden leve!« lyde skønnere end ved en Hertugs Lig.

Raab. Friheden leve! Friheden leve!

François. Jeg tror, vi skal gaa — Folket er blevet vanvittigt. Lad os gaa!

Albin. Skal vi lade dem beholde Liget her?

Séverine. Friheden leve! Friheden leve!

Lansac. Er De forrykt?

Borgerne og Skuespillerne. Friheden leve! Friheden leve!

Séverine ^{i Spidsen for de Adelige, mod Udgangen.} Rollin, vent inat

udenfor mit Vindue. Jeg kaster Nøglen ned som forleden — vi skal have en skøn Time sammen — Jeg føler mig saa behageligt animeret.

Gentagne Raab: Leve Friheden! Henri leve! Henri leve!

Lebrêt. Se til de Karle — de løber fra os!

Grasset. Lad dem det — lad dem bare løbe iaften!
— De undgaar os ikke.

Tæppe.

E. S.

Den under Titelen »Bryllupsmorgen« paa et herværende Teater nylig fremkomne Oversættelse af et Brudstykke af »Anatol« hidrører ikke fra mig. Forfatteren bad mig i sin Tid udtrykkelig *ikke* at medtage »Anatols Hochzeitsmorgen« i mit Udvalg, da dette Afsnit var ham selv »höchst zuwider«.

V. P.

